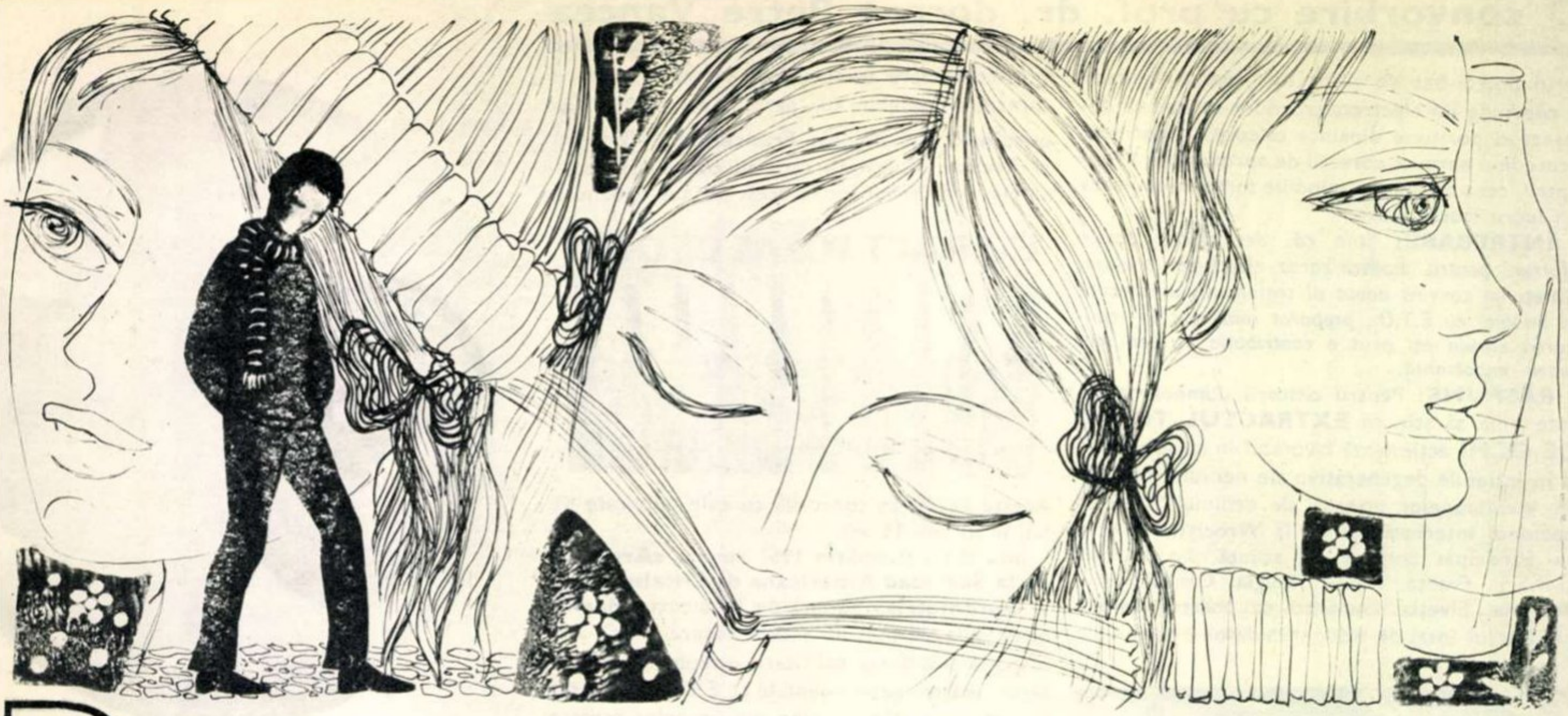

DIN TOATE CÎTE PUȚIN

Schiță de **OCTAV PANCU-IAȘI**

Ilustrație de **ANGI PETRESCU**

Băiatul cobora scările pasarelei, sărind cîte două trepte deodată. Calculă dintr-o privire că mai avea de sărit de cinci ori pînă jos, cînd se trezi în mijlocul unui grup de fete ce urcau gălăgioase. Bineînțeles că era și Mariana printre ele. Nu se putea să nu fie și Mariana, de vreme ce pălăvrăgeau cu atîta poftă. Probabil că mai înainte se întîlniseră cu cine știe ce actoraș frumușel care apare la televizor, recitînd versuri proaste, cu ochii închiși și cu nările dilatate, și acum una dintre ele, mai mult ca sigur că Mariana, își dădea cuvîntul de onoare că actorașul avea ochi verzi, iar alta, (posibil ca aceasta să fi fost Mariana) jura că frumușelul are ochi albaștri, «ireali de albaștri». Ei, asta le întrecea pe toate! Cum putea un nimeni ca acela să aibă ceva «ireal». Băiatul nu se putu stăpîni să nu le arunce printre dinți un «gîsculițelor» plin de năduf, dar totodată le și invidie că au vreme de fleacuri, că le poate preocupa culoarea ochilor unui nimeni, unui foarte real nimeni.

Pe urmă, trecînd prin fața librăriei, o zări pe Mariana înăuntru. Răsfoia o carte. Nu vedea ce carte anume, însă nu trebuia să vadă, știa și fără să vadă ce carte putea să răsfoiască Mariana. O aiureală de călătorii în țări cu papagali și muște colorate. Ceva cu crocodili care se tîrăsc pe nisipul încins de soare, sau, dimpotrivă, cu urși albi cărora le clănțănesc dinții de frig. Te apucă o plictiseală de moarte încă de la prima pagină a unei asemenea cărți, dar Mariana se dădea în vînt după aiurelile astea, mai ales dacă mai aveau și cîte un capitolaș de dragoste, adică ceva foarte leșinat cu cineva care visa cai verzi pe pereți, mă rog, cu dragoste, ce-i așa de greu de priceput? O carte serioasă n-ar fi luat în mînă. De pildă dicționarul de neologisme. Extraordinară lucrare! Într-o singură secundă poți afla de pildă că eupatie înseamnă resemnare în fața suferinței, ca să nu mai vorbim și de alte cuvinte mult mai grele, unele lungi de vreun sfert de metru, toate așezate ordonat, după alfabet, e o plăcere să le privești.

Băiatul plecă mai departe și, cînd trecu autobuzul 35 pe lîngă el, o zări pe Mariana în față, pe scaunul de lîngă șofer. Era îmbrăcată cu canadiana roșie și cu căciulița roșie și avea ghetele cu patine petrecute peste umăr. Se ducea la patinoarul artificial — desigur că se ducea la patinoar de vreme ce nu-i păsa de nimeni și de nimic. Dacă ar fi fost în locul ei și el ar fi procedat la fel, ba poate că nu s-ar fi dus numai la patinoar, ci de-a dreptul la Sinaia sau la Predeal să facă schi sau să se dea cu bobul. Nu, sincer vorbind, oare el așa ar fi procedat dacă ar fi fost în locul ei? Nu-l durea măcar nițel inima, n-avea măcar de douăzeci și cinci de bani remușcări? Sincer. Cinstit. Eh, dacă te apuci să întrebi chestii din astea nu mai sfîrșești niciodată. Nu toți oamenii sînt la fel, treaba fiecăruia cum trăiește, n-o să facă el greșeala să se compare cu nimeni.

Nici nu se apropie de vitrina cofetăriei. Știa că Mariana e înăuntru, stă la măsuța de sub tabloul acela nenorocit înfățișînd un copil gras și tîmpit, înfulecînd ciocolată, stă la mesuța aceea și mănîncă o savarină și bea Pepsy-Cola. Dacă se gîndește la ceva? Nu. Absolut la nimic.

La chioșcul de ziare se opri ca să cumpere o revistă, dar cînd se scotocea prin buzunare după o monedă de trei lei, Mariana îl bătu cu palma pe umăr. Nu se întoarse. Găsi moneda și o întinse vînzătoarei. Atunci Mariana îl mai bătu o dată cu palma pe umăr. Abia acum se întoarse și o întrebă:

— Ce vrei?

— Te-am văzut, zise fata,

— Și eu te-am văzut, zise el.

— N-aveai cum, rîse fata. Acum am picat.

— Îmi placi cum spui tu picat, rîse și el, spui așa de parcă ai fi căzut din cer.

— Probabil pentru că m-am uitat în sus cînd ți-am vorbit, zise fata.

— Probabil.

— Cum stai cu lecțiile pentru mîine? întrebă fata.

— Cam prost. Dar tu, Mariana?

— Ce-ți veni să-mi spui Mariana? zise fata cu o mirare care parcă îi lungi puțin fața.

— Ți-am spus Mariana?

— Da. Știi bine că nu mă cheamă așa.

— Desigur.

— Poate te-ai gîndit la Mariana.

— La care?

— Una singură avem. Nicorescu Mariana.

— De ce să mă gîndesc la ea?

— Știu eu ce ai tu în cap?!

— N-am nimic, zise băiatul.

— Nicorescu Mariana e bolnavă. Știai?

— Nu. Ce are?

— O răceală. Așa-i în martie. Puțină febră, puțină tuse, din toate cîte puțin.

— Nu știam. De asta n-a venit azi?

— Te cred. Nu era să vină cu treizeci și opt cu doi.

Pe urmă, băiatul se întoarse pe același drum spre casă, poate nițel mai grăbit, pentru că acum voia să citească revista. La cofetărie era închis pentru inventar. Autobuzul 35 probabil nu trecuse de mult; îl așteptau destui în stație. Nu se uită la vitrina librăriei; de fapt nici nu era o librărie, ci o papetărie; se vindeau numai caiete, hîrtie, creioane, ascuțitori. Pasarela era pustie. Și totul i se păru cît se poate de firesc. Așa-i în martie. Puțină neliniște, puțină nu mai știu ce, din toate cîte puțin...

ATELIER DE CREAȚIE

Acad. MIHAI BENIUC se adresează tinerilor poeți *Cornel GHIULEA și Vasile POENARU*

DRAGII MEI! Din versurile voastre, ale fiecăruia pe glasul său și după fire și înclinații, însă schimbătoare la această vîrstă, grăiește indiscutabil poezia. Deocamdată, în ciuda conținutului și tendințelor distincte, semănați unul cu altul și cu alții, desigur, ca voi sau mai mari ca voi. Dar nu uitați că prin ceea ce avem mai intim, putere de creație și sentiment al dăruirii, căpătăm un profil tot mai deosebit unii de alții. E o unificare în rădăcini și o diversificare în rămurișul coroanelor. Nu seamănă Homer cu Dante, Sofocle cu Shakespeare, Goethe cu Pușkin, Lenau cu Eminescu, Lermontov cu Petőfi, Maiakovski cu Eluard și totuși toți sînt mari. La aceasta se ajunge însă după depășirea frontierelor, prin învățătură, depășirea cunoscutului spre nou și necunoscut, după ce-ți alegi drumul propriu, convergent cu altele spre viitor, viitorul tău, al țării tale, al omenirii în progres.

GÎNDURI

**Gînduri frumoase,
Ascunse
În viitorul
Plopilor din grădină
Unde zac uitate
Fîntînile sciților,
Unde se joacă
Scuturile dacilor,
Unde sărută
Lăncile romanilor,
Unde soarbe apa
Inima moldovenilor,
Unde pisează grîu
Fetele oltenilor,
Unde fac podoabe din argint
Copiii moților,
Unde joacă în focul furnalelor
Copiii urmașilor cu cămăși de in.**

CEASUL

**Limbile cu foc se duc,
Zarea apelor o gustă,
A trecut în zbor un cuc
Alergînd după-o lăcustă.**

GHIULEA CORNEL
cl. a VIII-a
Șc. generală nr. 188, București

SOMNUL POETULUI

*Am adormit sub umbra vestejită
A ceții albastre, reci, de la amurg.
Sub creanga de măslin vedeam
Cum cresc spre cer, mai proaspete
Pleoapele mele prelungite în plapuma de frunze.*

*Mărețul cer cu lacrimi m-a spălat
În zori de zi, în boarea dimineții.
Și m-am trezit mai tînăr cu o zi
Înregistrînd un timp pe creanga vieții.*

LACUL

A căzut soarele
Într-o văgăună pămîntească.
Și-a întins fața
Prelingîndu-se la marginea stîncii.

Mi-am spălat corpul,
Mantaua umană
În lacul solar,
În albele văzduhuri de jar.

VISARE

**O zînă visează
cu ziua pe umeri
harpe și sunete.
Visează fantome,
conturate-n văzduh,
visează răcoarea uitării.**

**Pomii își apleacă frunțile verzi
peste umerii mei
răcoare...
Și totul deodată.
trece-n visare.**

POENARU VASILE cl. a VI-a.,
Șc. generală Miloșești, Slobozia

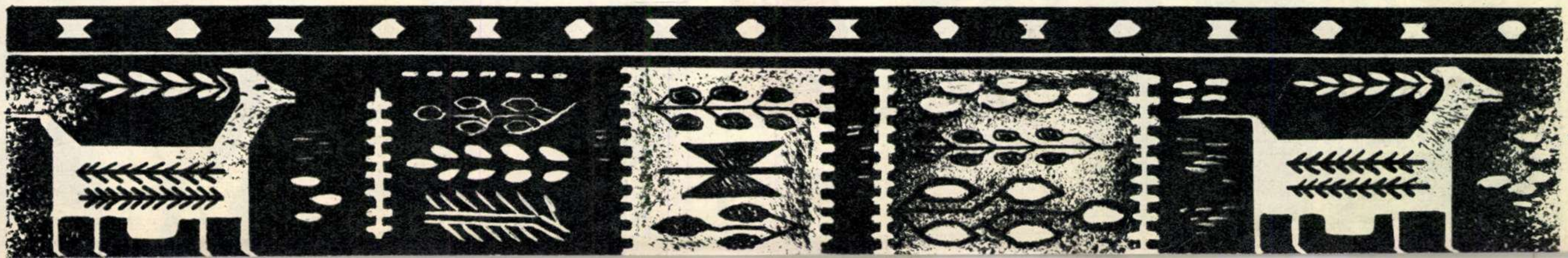

TERRA

Scenariul de
Tudor **POPESCU**
Ilustrații de
Albin **STĂNESCU**

„Sala de ședințe a «Institutului pentru Cercetările Cosmice» era arhiplină. Alexandru Bădin — cel mai tînăr membru al Academiei Române — demonstra că asteroidul R.M.-12 trebuie să fie alcătuit, în cea mai mare parte, din elemente cu greutatea atomică foarte mare: mai ales uraniu. Propuse aducerea lui în apropierea Pămîntului și exploatarea bogățiilor pe care le conține.

O sală de ședințe, pe estradă un pupitru, la care vorbește Bădin. În spatele lui o tablă plină cu calcule matematice.

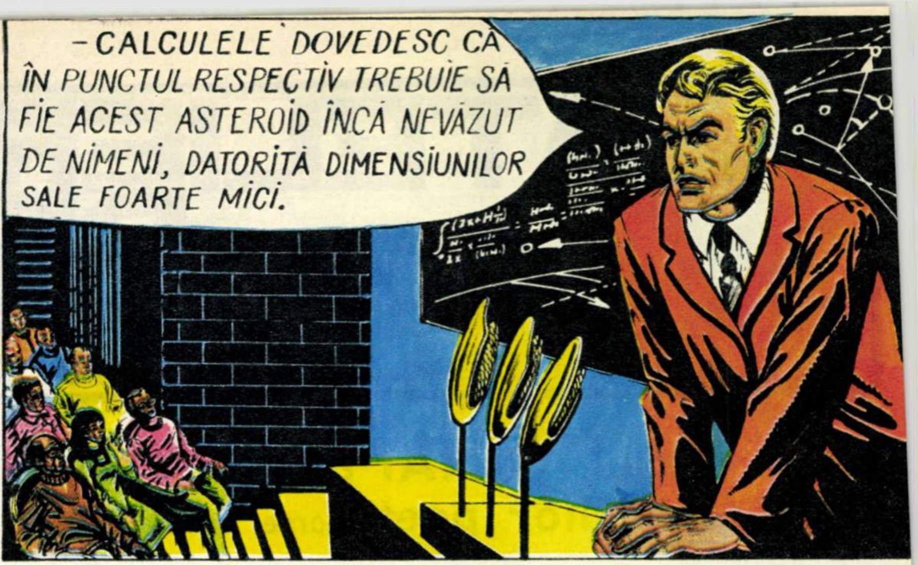
-CALCULELE DOVEDESC CĂ ÎN PUNCTUL RESPECTIV TREBUIE SĂ FIE ACEST ASTEROID ÎNCĂ NEVĂZUT DE NIMENI, DATORITĂ DIMENSIUNILOR SALE FOARTE MICI.

ASTEROIDUL R.M.-12

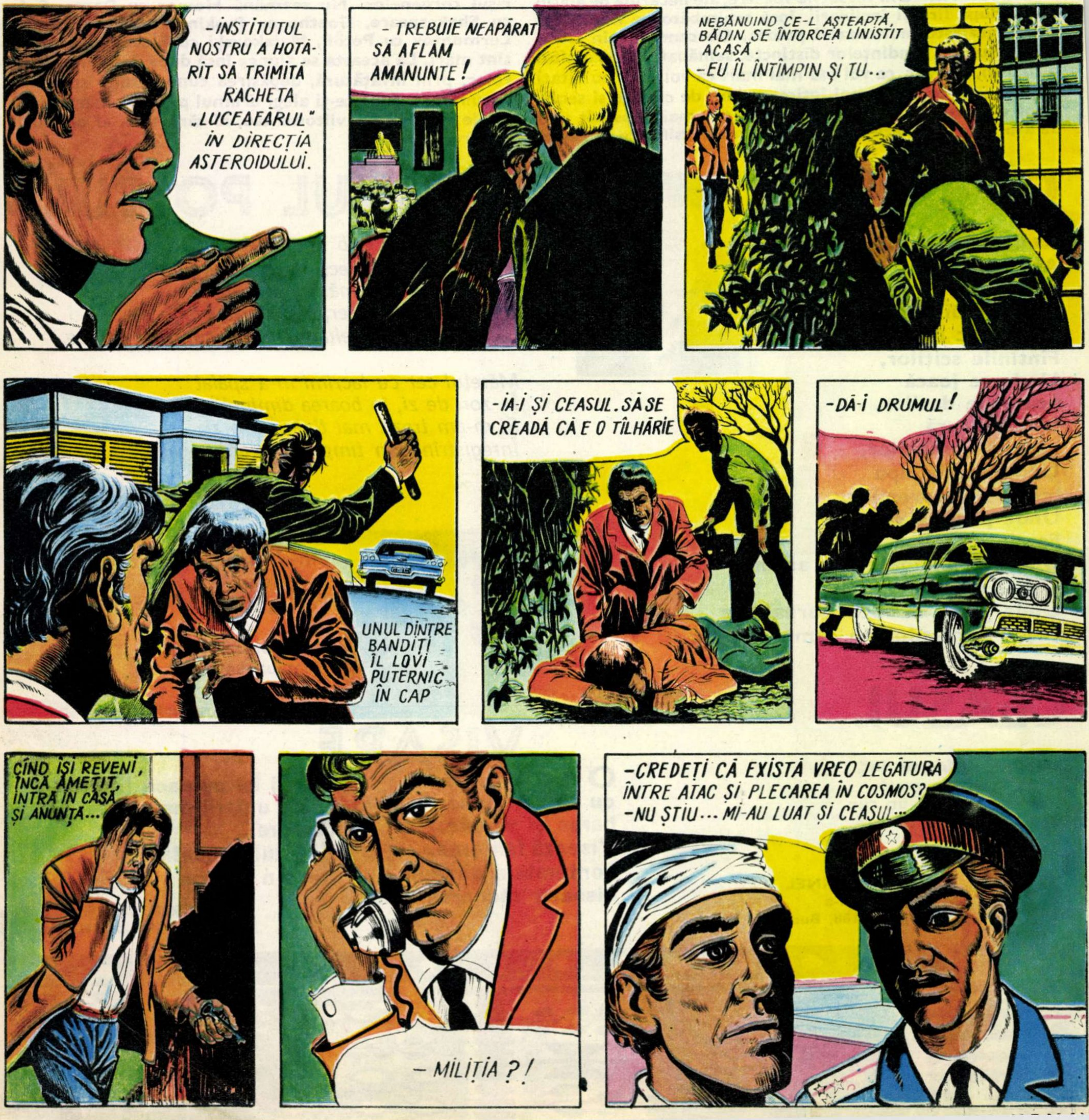
-INSTITUTUL NOSTRU A HOTĂRÎT SĂ TRIMITĂ RACHETA „LUCEAFĂRUL" ÎN DIRECȚIA ASTEROIDULUI.
-TREBUIE NEAPĂRAT SĂ AFLĂM AMĂNUNTE!
NEBĂNUIND CE-L AȘTEAPTĂ, BĂDIN SE ÎNTORCEA LINIȘTIT ACASĂ.
-EU ÎL ÎNTÎMPIN ȘI TU...
UNUL DINTRE BANDIȚI ÎL LOVI PUTERNIC ÎN CAP
-IA-I ȘI CEASUL. SĂ SE CREADĂ CĂ E O TÎLHĂRIE
-DĂ-I DRUMUL!
CÎND ÎȘI REVENI, ÎNCĂ AMEȚIT, INTRĂ ÎN CASĂ ȘI ANUNȚĂ...
-MILIȚIA?!
-CREDEȚI CĂ EXISTĂ VREO LEGĂTURĂ ÎNTRE ATAC ȘI PLECAREA ÎN COSMOS?
-NU ȘTIU... MI-AU LUAT ȘI CEASUL...

Lucrări interesante anunțate la concursul MINI-TEHNICUS

Bușe Radu — Cetatea Voluntărească: **SUBMARIN CU PROPULSIE**
Barta Mihai — Tg. Mureș: **RADIORECEPTOR ÎN MICRORECEPTOR TELEFONIC**
Constantinescu Cornel — București: **MAȘINĂ AMFIBIE**
Un colectiv de la casa pionierilor — Reghin: **ROBOT**
Ioan Georgel — Galați: **RACHETĂ CU LANSARE ELECTRICĂ**
Ionescu Ion — com. Däiești: **TRACTOR ACȚIONAT ELECTRIC**
Iliescu George — com. Glodem: **MACARA TELEGHIDATĂ**
Irimia I. Gheorghe — com. Șetrile: **APARAT DE ZBOR TELECOMANDAT**
Moldovan Alexandru și Vasolag Iosif — com. Tîmpa: **APARAT DE PROIECȚIE**
Nistor Vasile — Oradea: **DISPOZITIV ELECTRIC PENTRU ÎNVĂȚAREA CU UȘURINȚĂ A TABLEI ÎNMULȚIRII, DESTINAT ELEVILOR MICI**
Pаută Adrian — Oradea: **CURĂȚĂTOR AUTOMAT DE LEGUME K.L. 1**
Rișt Ioan — com. Groidorolț: **MÎNĂ MECANICĂ**

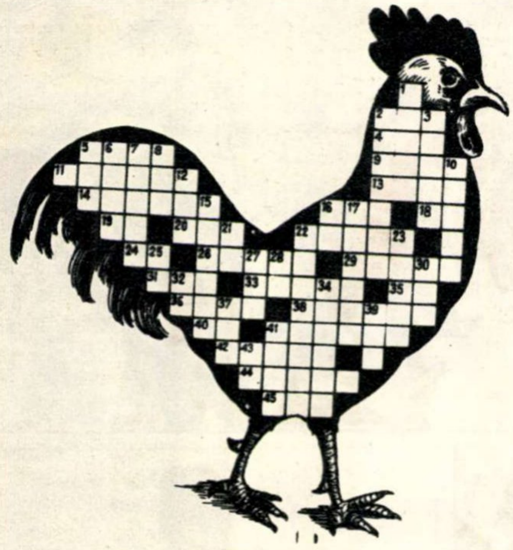

Din basme

ORIZONTAL: 2) Prietenii năzdrăvani ai feților-frumoși. 4) Personaj din basmul «Scufița roșie» de Perrault. 5) Personajul «fără frică» din poemul Ninei Cassian. 9) Nume de broscuță. 11) Personaj din basmul «Floarea de piatră» de Bajov. 13) Dată cu usturoi (mold.). 14) Prietenul lui Flămînzilă. 16) Doi în punguța cocoșului din basm (sing.). 18) Dînsul. 19) Luni! 20) Silabă muzicală. 22) În basm e locuită de cîte o știmă. 24) Țugulea din cap pînă-n picioare. 26) Personaj principal din basmul «Spărgătorul de nuci» de Hoffmann. 29) Scaunul pe care erau așezați elevii pedepsiți la școală din Humulești și bătuți cu Sf. Nicolae «făcătorul de vînătăi». 31) Viteaz (fig.) 33) Aruncată de voinic în urma lui, se transformă într-o pădure deasă pe care cu greu o străbate zgripțuroaica (pl.) 35) Inițialele celui care a ecranizat pe Harap Alb. 36) Buzdugan. 38) O carte vie de povești. 40) Alfa și omega. 41) Locuințele zmeilor sau Feților-Frumoși. 42) Doctor-vrăjitor. 44) A pune la cale (fig.) 45) Fir.

VERTICAL: 1) Personaj întîlnit în basmul «Greuceanu» de Ispirescu (pl.). 2) Alt nume dat babelor vrăjitoare din basme. 3) Stan Pățitul din povestea lui Creangă. 5) ...Vînăt, porecla pe care Buratino a dat-o dulgherului Giuseppe. 6) Are proprietăți miraculoase în degetul eroului din basme. 7) Învățat. 8) ... Baba care a avut de furcă cu... 40 de hoți. 10) Voinicul din «File de poveste» ale lui Eminescu. 12) Fratele vijelios al Mureșului. 15) Armele și îmbrăcămintea de oțel ale luptătorilor din Evul Mediu. 16) Nici în ruptul capului. 17) Personaj înaripat care joacă un rol pozitiv în basme. 21) Una și una! 22) Piticul diform și rău din basmele noastre. 23) Fetița din cartea lui Lewis Carrol care visează o călătorie în țara minunilor. 25) Alexandru cel
R
mic! 27) — 28) Cămașa
A
Ilenei Cosînzeana. 30) În basme o întîlnim «vie» sau «moartă». 32) Dînsa. 34) Nume feminin. 37) Culoare. 39) Planuri (fig.) 41) Paloș. 43) Rece!

Un joc antrenant

La acest joc pot participa doi copii.

Desenați un patrat format din nouă căsuțe aranjate în trei rînduri de cîte trei. Un jucător va avea numărul 1, iar celălalt numărul 2.

Scopul jocului este ca unul dintre jucători să-și poată înscrie numărul său în trei căsuțe succesive: orizontal, vertical sau diagonal. Fiecare jucător își va scrie numărul, pe rînd, în cîte o singură căsuță.

1	1	1
2	1	
2		2

joc cîștigat

1	2	2
2	1	1
1	2	2

joc remiză

Există 8 posibilități de a cîștiga jocul, dar tot atîtea și... de a-l pierde. Între doi jucători la fel de atenți se poate termina prin remiză.

Un joc cîștigat se notează cu 1 punct, iar unul remiză cu cîte o jumătate de punct pentru fiecare. O partidă se compune din 6 jocuri, în care fiecare jucător începe jocul de 3 ori.

GLUME GLUME

— Ia spune, tovarășa profesoară este mulțumită de tine?
— Foarte mulțumită, tăticule. Ieri mi-a spus, că dacă toți elevii ar fi ca mine, s-ar putea închide imediat școala.

*

— De ce plîngi puștiule?
— Mămica mi-a spus să nu traversez strada pînă ce nu trec toate mașinile... Și pînă acuma n-a trecut decît o singură mașină.

Ghicitori amuzante

Un naufragiat se află pe o insulă pustie și posedă următoarele obiecte: o lumînare, un ziar uscat, un chibrit și o scîndurică. Ce va aprinde el prima dată?

Un copil mînă pe drum un cîrd de gîște. O gîscă merge înaintea a două gîște, altă gîscă se găsește între două și, în sfîrșit o gîscă avansează în spatele a două. Cîte gîște sînt în cîrd?

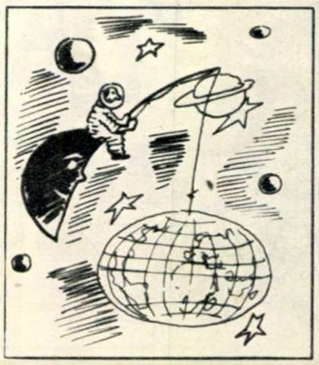

Primul pescar aselenizat.
desen de Bănărescu Petre

(din revista cercului turistic de la Șc. generală nr. 86 din București).

LA HIPODROM
(Triverb: 5, 2, 3)

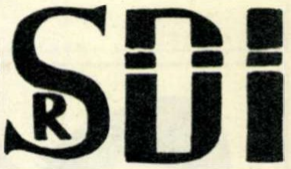

CONCURSUL SĂPTĂMÎNII - istorie II-

Pe teritoriul țării noastre se găsește un vechi centru al dacilor apuli. În epoca romană acesta a devenit municipiu, apoi colonie, fiind un important centru economic, administrativ, politic și militar al Daciei romane. Viața orașului a continuat neîntrerupt și după părăsirea Daciei de către administrația romană. Azi, pe acest loc, se găsește un frumos oraș, cu peste 18 000 de locuitori, avînd întreprinderi ale industriei alimentare, de pielărie și încălțăminte, precum și o importantă bibliotecă. În anul 1600, în acest oraș s-a petrecut un eveniment istoric de mare importanță pentru poporul român.

Întrebările sînt următoarele: 1) Care era numele roman al așezării? 2) Care este numele de azi al orașului respectiv? 3) Care este evenimentul istoric petrecut în 1600 în acest oraș?

CUPON — ISTORIE II

Numele . . . .
Adresa exactă . . . .
. . . .
Răspunsurile: 1 . . . .
2 . . . .
3 . . . .

Treceți răspunsurile pe cupon, decupați cuponul și trimiteți-l apoi pe adresa redacției noastre în cel mult 5 zile de la apariția numărului.

Cîștigător prin tragere la sorți la concursul săptămînii — MATEMATICA II: GHINCA EMIL, comuna Moroda Ineu, județul Arad.
Răspunsurile exacte: 1. 14
2. 13

MIU-AL-FLORILOR

Povestire în versuri de
ALEXANDRU MITRU și
AUREL TITA

Desene **ION DEAC — CLUJ**

Bib Rep

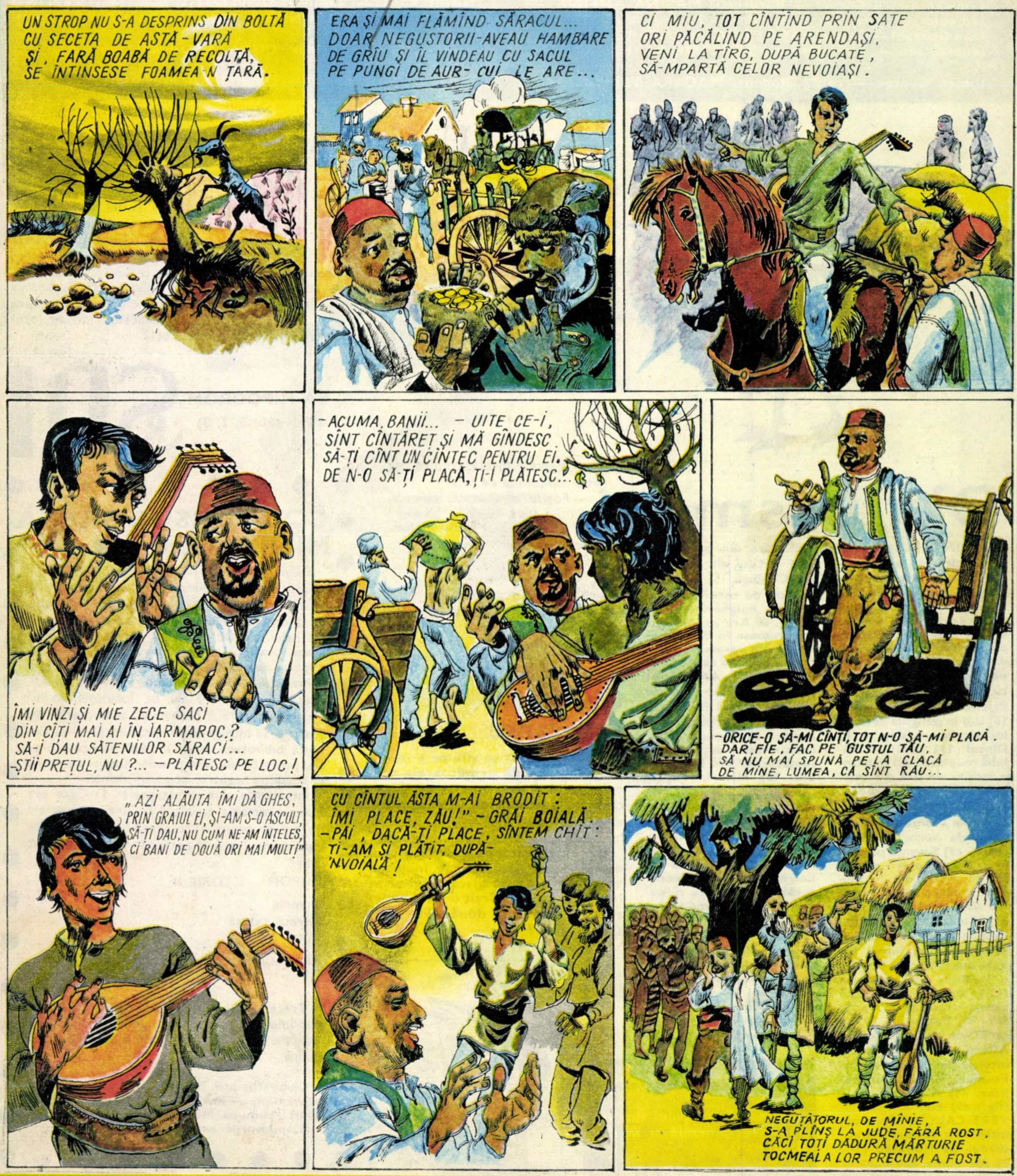
UN STROP NU S-A DESPRINS DIN BOLTĂ
CU SECETA DE ASTĂ-VARĂ
ȘI, FĂRĂ BOABĂ DE RECOLTĂ,
SE ÎNTINSESE FOAMEA-N ȚARĂ.
ERA ȘI MAI FLĂMÎND SĂRACUL...
DOAR NEGUSTORII-AVEAU HAMBARE
DE GRÎU ȘI ÎL VINDEAU CU SACUL
PE PUNGI DE AUR- CUI LE ARE...
CI MIU, TOT CÎNTÎND PRIN SATE
ORI PĂCĂLIND PE ARENDAȘI,
VENI LA TÎRG, DUPĂ BUCATE,
SĂ-MPARTĂ CELOR NEVOIAȘI.
ÎMI VINZI ȘI MIE ZECE SACI
DIN CÎȚI MAI AI ÎN IARMAROC.?
SĂ-I DAU SĂTENILOR SĂRACI...
-ȘTII PREȚUL, NU ?... —PLĂTESC PE LOC!
-ACUMA, BANII... - UITE CE-I,
SÎNT CÎNTĂREȚ ȘI MĂ GÎNDESC
SĂ-ȚI CÎNT UN CÎNTEC PENTRU EI.
DE N-O SĂ-ȚI PLACĂ, ȚI-I PLĂTESC...
-ORICE-O SĂ-MI CÎNȚI, TOT N-O SĂ-MI PLACĂ.
DAR, FIE, FAC PE GUSTUL TĂU,
SĂ NU MAI SPUNĂ PE LA CLACĂ
DE MINE, LUMEA, CĂ SÎNT RĂU...
„AZI ALĂUTA ÎMI DĂ GHES,
PRIN GRAIUL EI, ȘI-AM S-O ASCULT,
SĂ-ȚI DAU, NU CUM NE-AM ÎNȚELES,
CI BANI DE DOUĂ ORI MAI MULT!"
CU CÎNTUL ĂSTA M-AI BRODIT:
ÎMI PLACE, ZĂU!" - GRĂI BOIALĂ.
-PĂI, DACĂ-ȚI PLACE, SÎNTEM CHIT:
ȚI-AM ȘI PLĂTIT, DUPĂ-
'NVOIALĂ!
NEGUȚĂTORUL, DE MÎNIE,
S-A PLÎNS LA JUDE, FĂRĂ ROST,
CĂCI TOȚI DĂDURĂ MĂRTURIE
TOCMEALA LOR PRECUM A FOST.

«CUTEZĂTORII» REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
Redacția și administrația: București, Piața Scînteii 1, Telefon 17.60.10 TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»
Prezentarea artistică: ANCA ARGHIR Prezentarea grafică: BARANY ROZALIA

Cutezătorii

13

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 28 MARTIE
1968, ANUL II

Din cuprins:

MINI TEHNICUS Pag 4-5
Taina SFINXULUI DIN BUCEGI Pag 6-7
OAMENII PĂSĂRI Pag 12-

CĂLĂTORII ÎN INVIZIBIL

Foto: GR. PREPELIȚĂ

ECRAN

Receptivi la setea voastră de informații, la dorința voastră de a cunoaște pulsul vieții contemporane, dăm cuvîntul cronicarului nostru care, săptămînă de săptămînă, va prezenta pentru voi evenimentele cele mai importante ale actualității.

Aspect de la mitingul tineretului bucureștean dedicat solidarității cu lupta poporului vietnamez.

● **În zilele de 21—22 martie, la Comitetul Central al partidului, a avut loc o consfătuire cu primii secretari ai comitetelor județene de partid și primii vicepreședinți ai comitetelor executive ale consiliilor populare județene. Cu acest prilej a fost analizată activitatea cu privire la reorganizarea administrativ-teritorială, la crearea noilor organe județene de partid și de stat, precum și a instituțiilor, a organizațiilor economice și social culturale și a organizațiilor obștești și de masă din județe. Consfătuirea a ascultat în încheiere o amplă expunere a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.**

● *O emoționantă festivitate a adunat laolaltă, duminică, elevi și profesori ai Liceelor bucureștene «Gheorghe Lazăr» și «Nicolae Bălcescu», oaspeți de seamă, personalități ale vieții noastre politice, științifice și culturale: s-au împlinit 150 de ani de la înființarea Școlii românești de la Sf. Sava. Cu emoție puternică și nespusă bucurie, cei prezenți la sărbătoare au primit mesajul adresat cadrelor didactice și elevilor celor două licee bucureștene de către tovarășul* **NICOLAE CEAUȘESCU,** *secretar general al C.C. al P.C.R. președintele Consiliului de Stat* **«Purtînd în inimă mîndria de a fi continuatori ai unor mari înaintași ce s-au format pe băncile acestor școli și au strălucit în istoria poporului nostru** — *se spune printre altele în mesaj* — **elevii de azi au datoria de a munci cu rîvnă pentru a-și însuși temeinic tot ce este mai valoros în tezaurul culturii naționale și universale, de a se pregăti ca continuatori de nădejde ai marii opere de înflorire a României socialiste».**

● *De un prestigios succes s-a bucurat spiritul inventiv* tehnic *românesc la* **al 17-lea Salon internațional al inventatorilor,** *care a avut loc de curînd la Bruxelles. Invențiile românești au primit o medalie de aur și două medalii de nichel.*

● *A continuat să se decearnă titlul de* **Întreprindere fruntașă pe ramură.** *Felicităm din toată inima pentru primirea acestui prestigios titlu, colectivele Uzinelor «Tractorul»-Brașov, Șantierul hidroenergetic și de navigație «Porțile de Fier».*

● *Două sărbători școlare deosebite au avut loc zilele trecute — la Tg. Cărbunești în județul Gorj și la Craiova. Liceului din Tg. Cărbunești și Liceului nr. 5 din Craiova li s-au atribuit numele marelui poet* **Tudor Arghezi.** *La Liceul din Craiova a apărut cu acest prilej un caiet de versuri intitulat «Bilete de ucenici».*

● *Pretutindeni în țară s-au desfășurat mari adunări populare, în care oamenii muncii își exprimă deplina solidaritate cu lupta dreaptă a poporului vietnamez. Printre acestea, am notat că, recent, la București, a avut loc un miting la care au participat numeroși tineri din întreprinderile Capitalei, elevi, studenți români și străini ce studiază în țara noastră. Luînd cuvîntul, tinerii și-au exprimat satisfacția că poporul nostru acordă poporului vietnamez tot sprijinul moral, material, politic și diplomatic pentru lupta sa eroică, cerînd totodată ca S.U.A. să pună capăt imediat și fără condiții războiului de agresiune în Vietnam.*

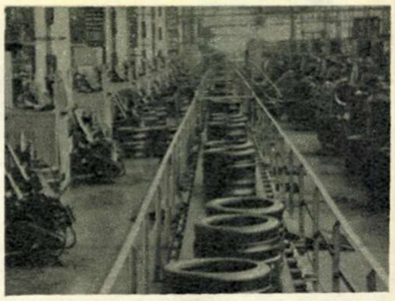

Aspect de la «Danubiana», întreprindere care a primit titlul de fruntașă pe ramură.

Cronicar

Reportaj de scurt metraj

AL DOILEA ORĂȘEL ÎN... ORAȘ!

Ciudat titlu, nu-i așa? Și totuși el nu e cîtuși de puțin metaforic. Oglindește o strictă realitate. Un al doilea orășel studențesc (primul fiind cel de la Copou) se construiește în orașul Iași.

Concret, unde? În apropierea zonei industriale. Principalele obiective? Un uriaș edificiu care va adăposti Facultatea de chimie a Institutului politehnic, 15 cămine (fiecare cu cîte 400 de locuri), o cantină la care vor putea servi în fiecare zi masa 6 000 de studenți, un complex comercial, un dispensar medical.

Primele trei cămine au și fost predate, cum se spune, «la cheie». Încă două cămine se găsesc în faza de finisare.

Ne-am adresat muncitorului constructor, maistrul betonist Ion Gheorghiu:

— Meștere, i-am spus, peste cîțiva ani, destui cititori ai «Cutezătorilor» vor trăi în acest orășel. Ai vrea să le transmiți ceva?

— Bineînțeles. Unu : să învețe cu sîrg. Doi: că, gîndindu-ne și la ei, lucrăm cu nădejde.

o.p.i.

Fațada Universității «Al.I. Cuza» din Iași

◆

E. Macovschi

MICROINTERVIU CU ACADEMICIAN PROFESOR EUGEN MACOVSCHI

Dezvoltarea impetuoasă a științei și tehnicii contemporane ne-a făcut martorii nașterii continue a unor noi discipline științifice: cibernetica, automatica, radioastronomia, cosmonautica și altele. Dorind să aflăm la ce ne putem aștepta în această privință în viitor, am adresat în numele vostru academicianului profesor Eugen Macovschi, directorul Institutului de Biochimie al Academiei, următoarea întrebare:

Cititorii revistei **«Cutezătorii»** *sînt la vîrsta primelor pasiuni în «aventura» cunoașterii, se decid pentru o profesie sau alta. Ce specialități noi le oferă în viitor dezvoltarea necontenită a biologiei?*

Acad. prof. Eugen Macovschi: În afară de profesiile generate de ultimele discipline apărute în biologie în trecutul foarte apropiat — cum ar fi **biochimia, biofizica** și altele — situația actuală ne permite să anticipăm nașterea altor noi profesii care ne vor aștepta în viitorul cel mai apropiat. Dintre toate, cele mai interesante mi se par **cosmobiologia, radiobiologia** și **imunochimia.** După cum vedeți, este vorba de zonele de frontieră dintre anumite terenuri sigure. Astfel, studierea vieții în cosmos va constitui obiectul cosmobiologiei. Cercetarea comportării organismului viu sub influența radiațiilor este terenul de studiu al radiobiologiei, iar imunochimia se va ocupa de substratul chimic al imunității.

Rep.

Memoria PĂMÎNTULUI ROMÂNESC

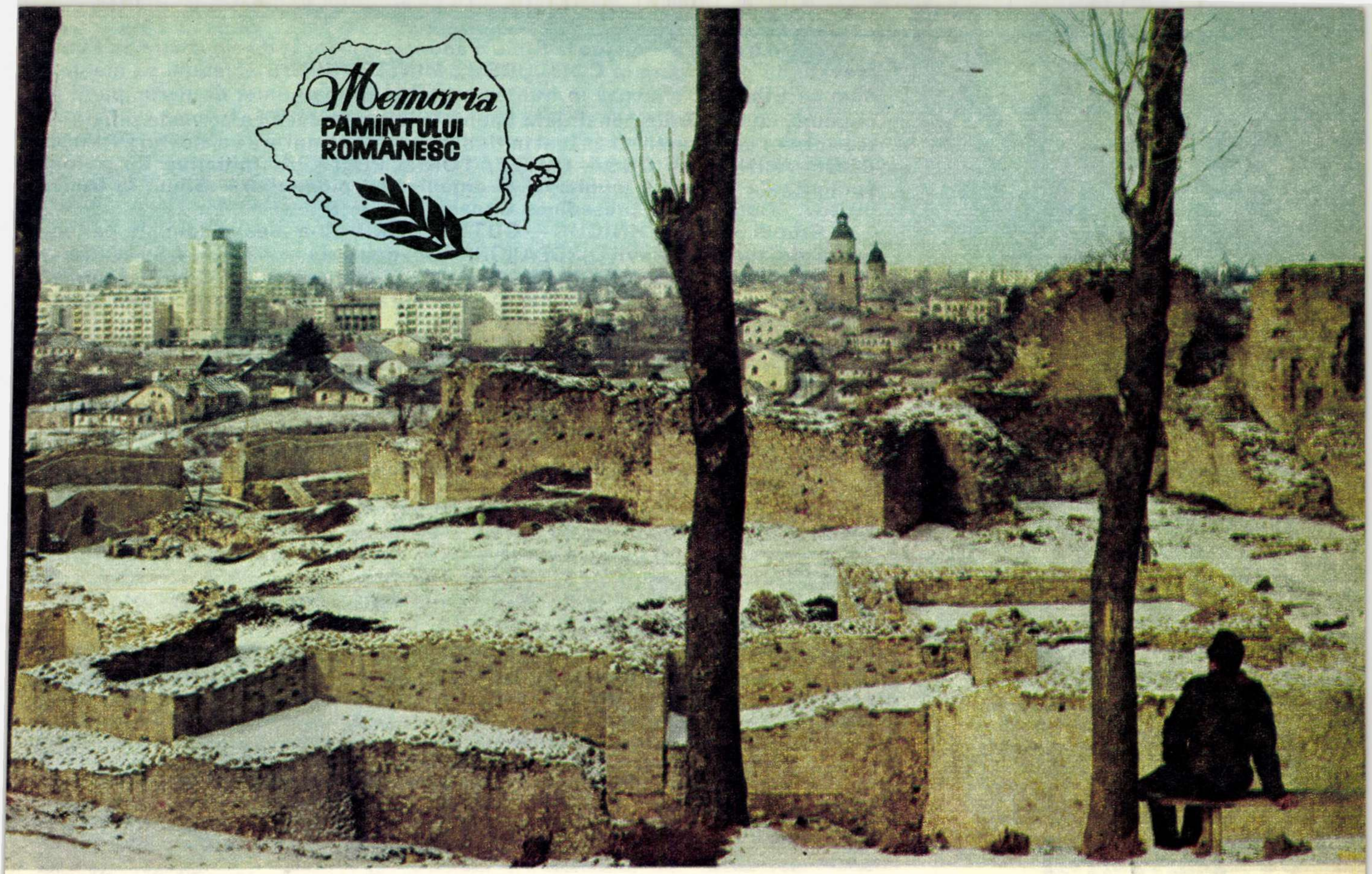

SUCEAVA

CETATE DE SCAUN A TINEREȚII

În timpul lucrărilor actualului hotel modern din centrul Sucevei constructorii au descoperit, la cîțiva metri sub locul unde aveau să fie așezate noile temelii, niște pivnițe lungi, adevărate catacombe, vestigii ale unor hanuri de demult, ori locuri de adăpost pentru femeile și copiii localnicilor în vremuri de primejdie, cînd bărbații, aici, ori pe zidurile vechii Cetăți de Scaun, își apărau locurile de invazii dușmane. Întîlnirea aceasta, față în față cu istoria, le-a creat constructorilor niște dificultăți plăcute, oamenii văzîndu-se, implicit, transformați dacă nu direct în arheologi, cel puțin în colaboratori repetat solicitați de muzeul din localitate. Evident, pînă la urmă lucrurile s-au rezolvat, istoria trecută și-a luat partea ei, iar cea prezentă a înscris o construcție de care beneficiază numeroșii vizitatori ai Sucevei. Din acea vreme de prime fundații noi în Suceava datează și diferite tezaure dezvelite din adăpostul pămîntului și vestind viața din trecut a fostei capitale a Moldovei.

Pe atunci, deci în urmă cam cu 9—10 ani, cartierele actuale ale Sucevei, marea piață de piatră și marmură, începeau abia să apară pe planșetele arhitecților. Se materializa însă, în lunca rîului Suceava, o construcție de care avea să depindă în bună parte dezvoltarea de mai tîrziu a orașului: cele două combinate mari — unul producător de celuloză și hîrtie și celălalt de mobilă, plăci fibrolemnoase, placaj, parchete etc., care își așezau tălpile temeliilor, de asemenea, pe urmele istoriei, pe tropot de cai și strigăte de luptă și astfel întîia oară în istoria sa, Suceava devenea important centru industrial.

Cu aceste combinate a apărut în Suceava profesia de inginer chimist, inginer specialist în producerea mobilei, inginer specialist în mînuirea diverselor aparate electronice... Suceava s-a umplut deodată de glasul tuturor acestor oameni, de glasurile lor de aici pornite și aici reîntoarse, căpătînd astfel un freamăt tot mai intens și cu semne de necontenită amplificare.

Dar această amplificare s-a petrecut paralel cu alta, privind orașul însuși, adică schimbarea aproape întrutotul a așezării fostei capitale a Moldovei, într-o localitate modernă. Pe parcursul anilor, Suceava a devenit un șantier imens și, cartier după cartier, și-a alcătuit o nouă personalitate. Acum, dimineața, cînd pleacă spre combinate, spre întreprinderea de reparații auto, către moderna întreprindere de prelucrare a cărnii, către alte și alte întreprinderi (Suceava numără aproximativ 20 000 de angajați în întreprinderile industriale), oamenii coboară din aceste blocuri, din apartamentele confortabile ale unei localități moderne. Fiindcă, literalmente, vechea Suceavă este refăcută din temelii, astfel că vechile monumente istorice se profilează emoționant pe acest fundal constructiv al generațiilor de astăzi.

Suceava, străbuna Cetate de Scaun a mușatinilor, al cărei apogeu a fost domnia lui Ștefan cel Mare, își petrece în timp silueta sură printre păduri subțiri de foioase. Cetatea lărmuiește precum altădată: savanți și pietrari, dulgheri și meșteri ai fierului, oameni de felurite meserii cercetează, consolidează și refac ființa slăvitei redute a Moldovei, de atîtea ori asediată de dușmani și niciodată cucerită prin puterea armelor. În ființa actuală a Sucevei, Cetatea e un simbol al spiritului patriotic, al dragostei de neam, un îndemn permanent spre înainte.

Suceava e un oraș al tinereții în multe sensuri. Întîi prin înfățișarea ei, apoi prin vîrsta multora din locuitori. Dar în cel mai larg înțeles, Suceava e tînără prin numărul mare de școli și elevi. Dimineața, după cele dintîi coloane ale oamenilor din întreprinderi și instituții, străzile se umplu de mulțimea elevilor în drumul lor spre școli (opt mii de elevi și unsprezece școli), ceea ce adaugă configurației de hărnicie a Sucevei o notă de sîrguință, în devenire, spre ziua de mîine.

PLATON PARDĂU

MINITEHNICIENII DIN SIBIU AU APROBAT CU ENTUZIASM CONSTITUIREA GRUPULUI „MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII“

Zilele trecute a avut loc la Sibiu o adunare a celor 66 de elevi care au trimis brevete de participare la CONCURSUL MINITEHNICUS. Trebuie să menționăm că Sibiul se situează în fruntea orașelor atît ca număr de participanți la concurs, ca număr de construcții anunțate, cît și în ceea ce privește dificultatea acestor construcții. Ei au luat inițiativa de a se întruni și de a alcătui PRIMUL GRUP «MINITEHNICUS — CUTEZĂTORII» PE ȚARĂ. **Inițiativa lor a fost sprijinită de Consiliul municipal al organizației pionierilor — Sibiu, în frunte cu tov. Vintilă Ana, președinta Consiliului.**

Grupul «MINITEHNICUS — CUTEZĂTORII» și-a ales o comisie permanentă alcătuită din elevii DÎRDEA ION — **Șc. generală nr. 19,** BĂLAȘ FLORIN — **Șc. generală nr. 16 și** MICLEA IOAN **de la Șc. generală nr. 5. Comisia permanentă va fi condusă de un inginer de specialitate desemnat de Consiliul municipal al organizației pionierilor — Sibiu.**

CE-ȘI PROPUNE GRUPUL MINITEHNICUS — CUTEZĂTORII

1. *Să se întîlnească periodic pentru discuții cu caracter tehnic, să-și comunice reciproc știri din cuceririle tehnicii mondiale (apărute în presa noastră sau traduse din presa străină), să discute asupra unor proiecte de construcții prezentate de membrii grupului, să atragă cît mai mulți elevi în activitatea de construcții tehnice.*
2. *Să ajute activitatea cercurilor cu caracter tehnic din școala lor și să contribuie la formarea lor acolo unde ele nu există..*
3. *Cu sprijinul Consiliului municipal să viziteze în grup uzine și fabrici interesîndu-se îndeaproape de funcționarea dispozitivelor mecanice, electrice și electronice.*
4. *Fiecare membru al grupului năzuiește să devină membru al* **CLUBULUI MINITEHNICUS** *care va lua ființă după concurs, în vara acestui an și care se va reuni într-o tabără special amenajată.*
5. *Să mențină o strînsă legătură cu alte grupuri de* **MINITEHNICIENI,** *care eventual s-ar forma și în alte părți ale țării.*

NOTA REDACȚIEI. **Redacția noastră roagă Consiliile organizațiilor de pionieri din municipiile Cluj, Timișoara, Craiova, Arad, Galați, Constanța, unde există un mare număr de brevete la concursul MINITEHNICUS să-i ajute pe minitehnicieni la formarea unor grupuri asemănătoare. Redacția face, de asemenea, și altor municipii, orașe, comune, școli aceeași propunere, cu rugămintea de a trimite redacției procesul verbal de constituire, cu numele elevilor, comisia permanentă, conducătorul grupului și eventuale propuneri de îmbunătățire. Le propunem, de asemenea, să se adreseze în scris Consiliului municipal Sibiu pentru amănunte. Redacția ar fi bucuroasă ca, în limita posibilităților, să participe la înființarea grupurilor MINITEHNICUS — CUTEZĂTORII la invitația, bineînțeles, a organizatorilor.**

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Chioru ridică pușca rezemată de perete și le făcu semn celor doi băieți să părăsească încăperea. Cînd toți patru ieșiră afară din coliba întunecoasă, Chioru se opri și, întinzînd brațul, le arătă băieților un stol de rațe sălbatice care zburau departe, deasupra pădurii de sălcii.

— Plecăm la Ostrovul Lupilor le spuse el, dar băgați de seamă... Să nu încercați să fugiți... Cînd trag, nu greșesc niciodată ținta... **Priviți, adăugă el, ducînd pușca la ochi, și apăsînd pe trăgaci. Detunătura armei cutremură pădurea. Rața sălbatică, care zbura în fruntea stolului, zvîcni, se dădu peste cap, și-apoi căzu lung în picaj, dispărînd undeva, departe, în frunzișul pădurii.**

Cu un rînjet de satisfacție, Chioru manevră închizătorul armei fumegînde la picioarele celor doi băieți, care îl priviră înmărmuriți.

— Așa că vă este clar pe ce picior dansați... nu? Le spuse Chiorul. privindu-i cu un zîmbet ironic... Veți fi voi șmecherii Dunării... dar pe Chioru, nu l-a tras încă nimeni pe sfoară... Hai, luați-o spre pădure!

— Și cu sticletele ce facem? interveni Ciupitul, arătînd spre ușa de scînduri a bordeiului, îl curățăm?

— Ne răfuim cu el la întoarcere... răspunse Chiorul grăbit... Să punem mai întîi mîna pe ceasuri... să mergem!... Și întregul convoi se puse în mișcare. Cu mîinile legate la spate, Scatiul și Babușcă, încadrați de cei doi răufăcători, intrară în pădurea de sălcii și străbătînd lăstărișurile încîlcite și dese ca peria, ajunseră din nou pe malul canalului unde îi aștepta barca; la aparitia lor neașteptată, o droaie de șobolani de apă, negri, cafenii, cu boturile turtite și urechile scurte, săriră din barcă în apă, și dispărură ca prin farmec, în adîncurile limpezi ale canalului.

— Urcați-vă în barcă... și lungiți-vă cu fața în jos, le porunci Chiorul celor doi băieți, împingîndu-i spre luntre... Și care ridică capul, s-a dus! adăugă el, făcîndu-i semn Ciupitului să pună vîslele. Barca era plină cu fîn proaspăt cosit: Scatiul și Babușcă, se urcară în luntre, și se trîntiră în fîn, cu fața în jos. Cei doi răufăcători se urcară și barca începu să alunece ușor pe apă, în clipocitul delicat, abia auzit, al lopeților.

Stînd culcat cu nasul în fîn, Scatiul înțelese ce anume atrăsese droaia de șobolani în barcă. Fînul mirosea puternic a pește. Ici, colo, încurcate în fîn se zăreau, cîteva săbioare, căzute pesemne acolo, dintr-o vîrșe a Ciupitului.

Deodată, ochii Scatiului scăpărară. Întoarse încet capul spre Babușcă, dar acesta cu un aer încremenit, privea la peștișorii risipiți prin fîn, ca la cine știe ce minune.

— Babușcă! șopti Scatiul... Babușcă întoarse brusc capul. Un fulger verde îi țîșni din ochi, și apoi pleoapele îi căzură încet, somnoroase.

— Le facem... «ferăstrăul»? întrebă el tot în șoaptă.

Scatiul îl privi drept în ochi, și dădu ușor din cap.

— Gura! strigă Chiorul undeva la spatele lor... Ce tot șușotiți

CONSTRUCȚIA „RODICA" A FOST TERMINATĂ

Vă amintiți de misteriosul participant la concursul MINITEHNICUS de pe podul Izvor și de colegii săi? Am promis atunci că vom reveni cu amănunte și iată că revenim.

În fotografie: VASILE MIHAIL *împreună cu colegii săi* PREDA NICULAE *și* TINDECHE DUMITRU *lîngă «Rodica», mașina construită de ei. Avînd trei celule fotoelectrice «Rodica» merge călăuzită de o simplă rază de lumină. Sînt în curs de a fi terminate și alte construcții electronice cu care elevii de la Școala nr. 131 din București vor participa la concurs.*

LUCRĂRI INTERESANTE ANUNȚATE LA CONCURSUL

GRECU LUCIAN — Oradea: sanie cu motor pe 3 schiuri.

UN COLECTIV DIN DEVA CARE SE INTITULEAZĂ «GRUPUL MINI-TEHNICUS AL CLASEI A VI-A»: Hidroavion.

LĂDARU VASILE — Cluj — Navă pentru pasageri cu aripi subacvatice.

UN COLECTIV DIN COM. FLOREȘTI — Olteţu: macara acționată electric.

VLASIU HORIA — Sîngeorgiul de Mureș: mașină electronică de calcul.

ITIGAN MIRCEA — Com. Văsiești: automobil acționat cu motoraș electric.

CSEPANY IMRE — Mediaș: aparat pentru determinarea pe cale electrică a densității acizilor.

CAZAN AVRĂMUȚ — satul **Tărtăria:** rachetă cosmică.

BURCIU I. MARIA — Com. **Vlad Țepeș:** Lagăr cu doi rulmenți cu bile, pentru roata unui vagonet.

SÎMPETREAN PETRE și **CHICHIȘAN COZMA** — Com. **Hida:** model de automobil cu posibilitatea de a merge și pe apă, cu radio, acționat electric.

CARMEN C. AVRAM — Com. **Borănești-Urziceni:** Dispozitiv de alarmă electrică pentru prevenirea incendiilor.

POSTA MINI - TEHNICUS

C. MIHAI - Turnu - Severin.

Dragă prietene. Ne întrebi dacă vei putea lua parte cu lucrarea ta (rotoplanul) și la concursul EX — TERRA organizat de Radio-televiziunea română.

Desigur. Concursul MINI-TEHNICUS se termină în luna iunie, iar EX-TERRA va avea loc abia în august. Vei avea timp nu numai să-ți prezinți lucrarea la EX-TERRA, dar s-o mai și pui la punct, s-o perfecționezi, dacă vei socoti necesar.

N.R. Cele de mai sus sînt valabile pentru toți cei ce vor participa la concursul MINI-TEHNICUS cu obiecte zburătoare care întîmplător coincid cu cele cinci tipuri de aparate prevăzute și la EX-TERRA.

acolo? Scatiul și Babușcă tăcură. Barca înainta mereu printre stufărișuri. După vreo două ore de mers, Chioru anunță triumfător:

— Ostrovul Lupilor ... Ridicați-vă!

Scatiul și Babușcă se întoarseră și se ridicară în capul oaselor. În fața lor, învăluit în perdelele de aburi, răsărise din nou «Ostrovul Lupilor», plutind parcă, într-o tăcere grea, în mijlocul întinderilor nemișcate de apă.

— Unde acostăm? întrebă Chiorul, cu o voce îngrijorată, ațintind asupra celor doi, o privire grea și întunecată... la salcie?

— Da... la salcie... răspunse liniștit Babușcă... Dar ne dai drumul, nene?

— Bineînțeles... Îmi dați valiza și sînteți liberi... spuse cu un aer ciudat Chiorul, trăgînd cu coada ochiului spre omul cu fața ciupită... Nu vedeți? Ciupitul abia așteaptă... să vă dea ordinul de lăsare la vatră...

Omul cu fața ciupită, rînji și tăcu. Peste cîteva minute, cu un scrîșnet prelung, barca se opri la mal, în dreptul salciei uscate.

— Ei, unde-s ceasurile? întrebă Chiorul, cînd toți coborîră pe mal, ștergîndu-și fruntea leoarcă de sudoare cu dosul palmei... Aici? La piciorul salciei?

— Nu... nu... a... acolo... se bîlbîi Babușcă, arătînd cu mîna, spre păpurișul culcat, la cîțiva metri de salcia, pe unde înainte trecuseră vînătorul și Bărbosul, cînd porniseră să cerceteze Ostrovul.

— Unde acolo? se miră Chiorul.

— Pe... Pe-acolo au luat-o cu valiza și cu un bilet în mînă... se **bîlbîi Babușcă din nou... cînd s-au întors, erau fără valiza galbenă...** Aveau doar hîrlețul cu ei...

Ochii Chiorului părură că vor să sară din orbite. Alb ca varul, întinse încet mîna, și-apucînd țeava puștii, scoase arma din barcă.

— Mie îmi vindeți voi gogoși de-astea? spuse el încet, scoțînd piedica armei... mie?

Și ridicînd arma o puse la ochi.

(VA URMA)

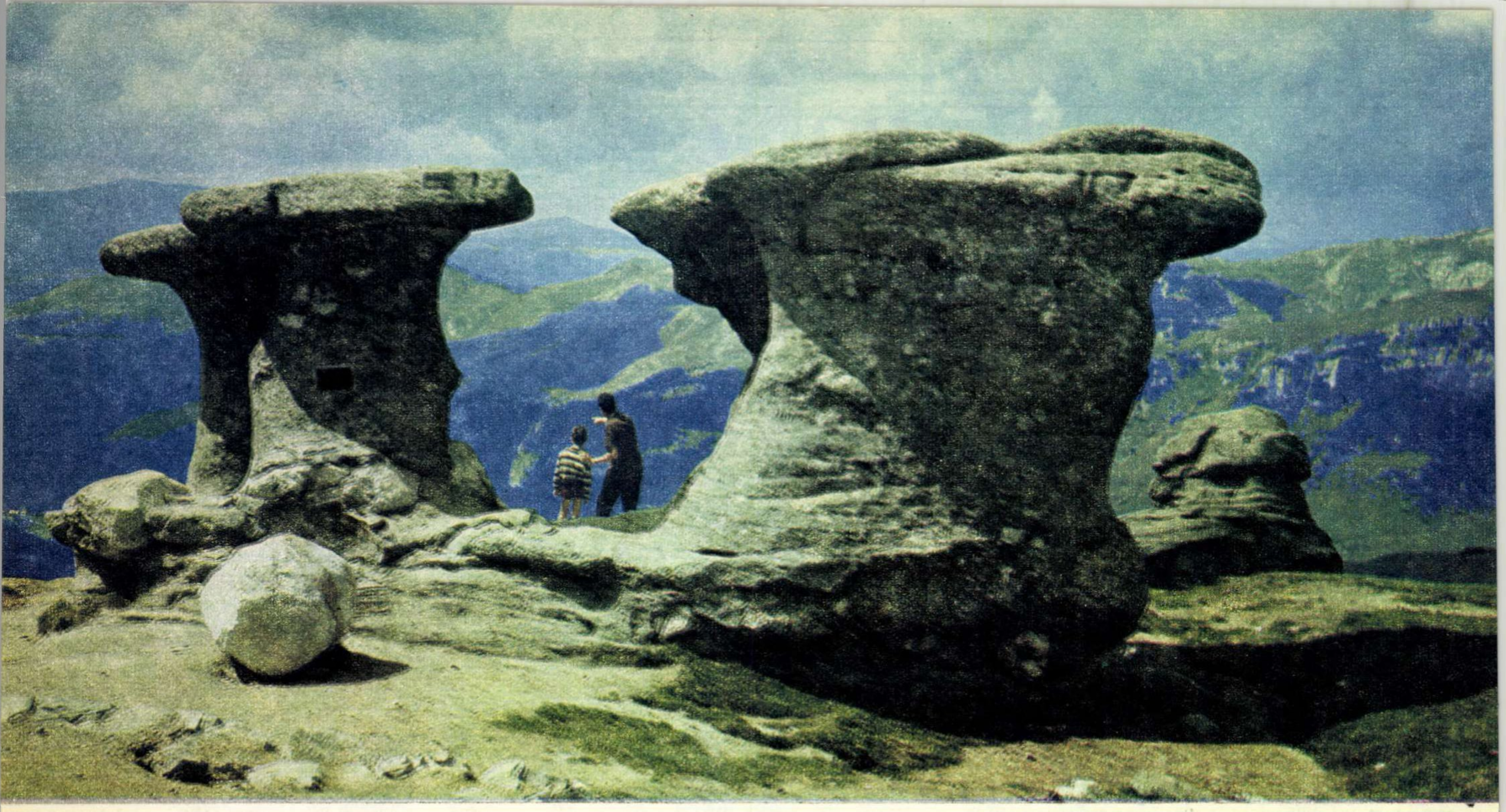

Și dacă nu vîntul a sculptat «babele»?

TAINA „SFINXULUI” DIN BUCEGI

CINE NU CUNOAȘTE «SFINXUL» DE PE MUNTELE OMUL? O STÎNCĂ CE APARE PRIVIRILOR CA UN URIAȘ CAP RIDICAT PE UMERII PĂMÎNTULUI CA SĂ-I ÎNTREBE PE CEI CARE AU DRUMEȚIT PÎNĂ LA EL DACĂ ÎI ȘTIU POVESTEA. DAR «BABELE»? STÎLPI DE PIATRĂ PURTÎND PE CREȘTETUL LOR VÎNĂT-CENUȘIU IMENSE TABLII OVALE SAU DREPTUNGHIULARE, AIEVEA UNOR MESE PE MĂSURA URIAȘILOR. DESIGUR CĂ MULȚI S-AU ÎNTREBAT CINE LE-A FĂCUT SĂ ARATE AȘA CUM NI SE ÎNFĂȚIȘEAZĂ AZI. RĂSPUNSUL — DACĂ ESTE SĂ-L CEREM GEOLOGILOR ȘI MINERALOGILOR — VINE REPEDE: EROZIUNEA. ACȚIUNEA COMBINATĂ A VÎNTULUI ȘI PLOII, A ÎNGHEȚULUI IERNII, A FURTUNILOR VERII... CIUDAT, CÎT SE POATE DE CIUDAT VOR EXCLAMA UNII, NEMULȚUMIȚI CU ACEASTĂ EXPLICAȚIE. FĂRĂ ÎNDOIALĂ CĂ NATURA POATE SĂ MODELEZE DIN ÎNTÎMPLARE O STÎNCĂ. ATUNCI ÎNSĂ CÎND APAR ASEMENEA «SCULPTURI» NATURALE ÎN MAI MULTE LOCURI ȘI ANUMITE ASEMĂNĂRI LE APROPIE, ÎN AFARA NATURII MAI TREBUIE CĂUTATĂ ȘI MÎNA OMULUI.

Daniel Ruzo cu soția sa în decorul fabulosului Marcahuasi.

AUTORUL SE ASCUNDE

Există într-adevăr capete de piatră ca ale «sfinxului» nostru și prin alte părți ale lumii? Există. Majoritatea lor se află în munții din lumea nouă, pe platourile stîncoase și în piscurile Anzilor sau prin munții stîncoși din apusul continentului nord-american, în Labrador sau chiar prin Alaska. Atunci cînd, în anul 1956, revista franceză *L'Ethnographie* publica cea dintîi relatare despre platoul *Marcahuasi*, mulți oameni de specialitate au clătinat din cap cu neîncredere. Cercetătorul peruvian *dr. Daniel Ruzo* susținea că pe acest platou situat la numai 30 km în linie dreaptă de Lima — capitala Perului — a descoperit o adevărată galerie de figuri săpate în stîncă: animale, oameni grupați în scene, capete.

În unele cazuri sculpturile erau în așa fel situate încît, privite dintr-un anume punct, se adunau într-un tablou complex. Locul din care trebuia privit pentru ca întregul ansamblu să se compună într-o imagine (reprezentînd o procesiune, plîngerea unui erou, o scenă de sacrificiu etc.) era cel mai adesea «marcat» în teren printr-un soi de scaun sculptat în stîncă. Adesea sculptorul din epoca de piatră a ştiut să profite de jocul luminii şi al umbrelor la diferite ceasuri ale zilei pentru a crea chiar şi figuri schimbătoare, care-şi modificau contururile în funcţie de mersul soarelui pe cer.

Toate acestea, împreună cu stilul original al sculpturilor, l-au determinat pe D. Ruzo să nu atribuie cele descoperite de el pe platoul Marcahuasi unor cauze naturale, ca eroziunea, ci *activităţii omului*. Un om care a trăit cu milenii înainte şi care, pentru a-şi venera zeii, a sculptat stîncile dîndu-le forme antropomorfe şi zoomorfe.

LUPTE DE OPINII

Partizanii originii naturale a *sutelor de sculpturi* în piatră de la Marcahuasi se îndoiau însă în continuare, sustinînd că sculptarea stîncilor ar fi necesitat un volum de muncă organizată, un plan de lucru şi o tehnică de execuţie de care omul de acum 12—15 000 de ani nu era capabil. Cercetările ulterioare ale lui Daniel Ruzo au spulberat însă neîncrederea. La aceasta a contribuit descoperirea pe platou a resturilor unor canalizări care asigurau viaţa agricolă şi a ruinelor unor fortificaţii rudimentare, cu care erau amestecate şi vestigii de viaţă materială a oamenilor de atunci — olărie, obiecte de os. Recunoscînd meritele lui Ruzo, peste cîţiva ani doctorul *H.S. Bellamy*, un cunoscut cercetător austriac al vechilor culturi din cele două continente ale lumii noi, scria despre sculpturile de la Marcahuasi: «Aceste monumente sînt unice prin concepţia, mărimea şi natura tehnică a execuţiei lor».

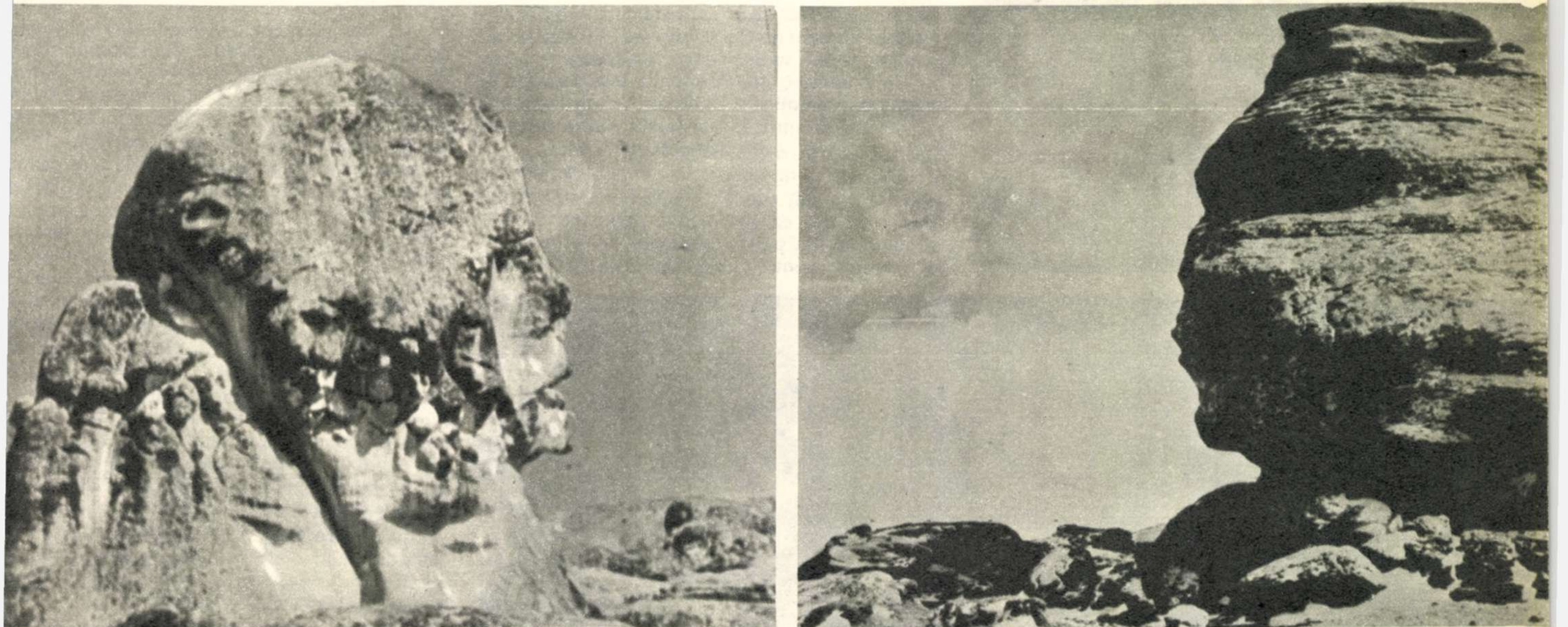

«Sfinxul» peruvian sub privirea «sfinxului» din Bucegi: un dublu mister pe cale de elucidare.

Recent, savantul sovietic *N.N. Jirov*, analizînd cultura Masma, una dintre cele mai vechi culturi descoperite în America, face presupunerea că ea a apărut aici ca urmare a unor influenţe din alte continente. Observaţia lui Jirov este foarte importantă, întrucît Daniel Ruzo a descoperit la Marcahuasi *reprezentări tipice de formă egipteană*, ca de pildă chipul care în vechiul Egipt purta numele zeiţei Tueris (un hipopotam-femelă, ridicat pe picioarele posterioare, purtînd pe creştet o coroniţă şi ţinînd într-o labă-mînă simbolicul semn al vieţii, aşa cum era el figurat în Egiptul antic). Mai sînt apoi «capetele de faraon» de la Marcahuasi, purtînd pe frunte clasica dublă coroană (care în Egiptul antic reprezenta cele două Egipturi — de sus şi de jos), capete negroide, imagini de cai, vaci şi cămile, care nu trăiau în America înainte de descoperirea ei de către europeni.

Vorbind despre apropierile dintre cultura Masma şi a Egiptului antic, D. Ruzo scrie: «Asemănările devin atît de numeroase, similitudinile atît de surprinzătoare (în cazul statuilor de tip Tueris, figurile se suprapun pur şi simplu), încît nu putem să nu fim surprinşi de existenţa unei apropieri...»

Asemenea figuri au mai fost descoperite şi în alte părţi ale lumii. În 1965 cercetătorul sovietic *A. Lipski* a semnalat în munţii din Siberia orientală o străveche cultură prezentînd, ca şi cultura Masma, *puternice caractere egiptoide*. Oamenii cu cap de pasăre figuraţi aici într-o peşteră amintesc în mod straniu de divinităţi de felul zeului egiptean Toth, iar alte figuri zoomorfe ne conduc cu gîndul la chipul zeului-şoim Horus. Vechimea reprezentărilor descoperite de Lipski a fost apreciată la cca. 5 000 de ani. Lucru deosebit de interesant, tot aici au fost găsite şi cranii aparţinînd tipului antropologic negroid. Lipski crede că la un anume moment al istoriei o influenţă venită dinspre nordul Africii s-ar fi putut manifesta tocmai în Siberia. În această lumină, dacă admitem că familiarul profil al «sfinxului» din Bucegi nu a fost săpat doar de vînturi şi că eroziunea l-a modelat pînă la o limită, dincolo de care omul, avînd «capul» de piatră aproape sugerat, l-a ameliorat dîndu-i o înfăţişare pe care, peste timp, a luat-o din nou în primire eroziunea, ca să adîncească trăsăturile primite, atunci *«sfinxul» de pe Omul devine un uriaş simbol de piatră al unei culturi umane* apuse de milenii.

MESAJ PREISTORIC

«Pot să vă asigur — scrie D. Ruzo, care a cercetat şi «sfinxul» din Bucegi — că am văzut aceleaşi sculpturi rezultate din aplicarea unei aceleiaşi tehnici în Peru, Mexic, Chile, Brazilia, dar şi în incinta sacră de la Stonehenge din Anglia, unde în lumina echinocţiului din septembrie am descoperit imaginea unui cal, sculptată în piatră, în Franţa la Fontainebleau şi lîngă Nisa, în Grecia, pe Valea Nilului, în Italia... Am studiat tehnica realizărilor acestor reprezentări. Ea este aceeaşi şi unul dintre detalii — modul de a reprezenta perfect ochii prin tăieturi adînci practicate în stîncă — se repetă peste tot...»

— Ce zici, maestre, ne va recunoaste posteritatea talentul?

Iată aspecte surprinzătoare, care nu puteau să nu-l conducă pe Daniel Ruzo la originalele sale concluzii: «Sînt convins, scrie el, că lumea ştiinţifică se va vedea în curînd pusă în situaţia de a trebui să admită că, *pe toată suprafaţa pămîntului, oamenii preistorici, care au trăit într-o epocă imediat următoare celei a picturilor din peşteri, au sculptat stîncile.*»

Citind aceste cuvinte nu putem să nu ne întrebăm dacă nu cumva «sfinxul» din Bucegi este un frate bun al analogilor lui dăltuiţi — aceştia din urmă într-un mod sigur — de oamenii străvechilor culturi amintite, un mesaj încă nedescifrat al preistoriei.

D. TODERICIU

Galeriile de artă „Cutezătorii”

Criticul de artă **DAN GRIGORESCU** *vă prezintă cercul de pictură pe sticlă de la Școala generală nr. 5 din Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, condus de profesorul Gheorghe Mocanu.*

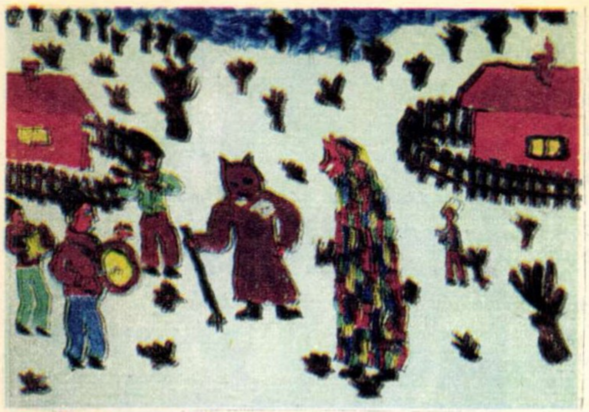

1

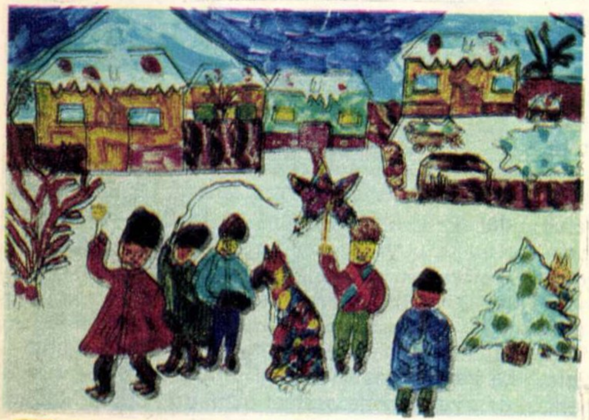

2

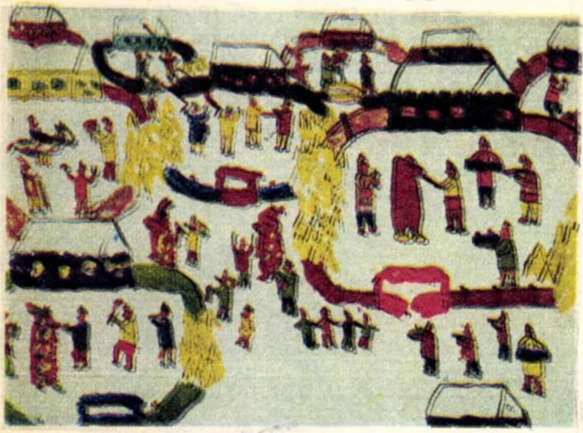

3

Nu numai nostalgiile copilăriei m-au îndemnat să scriu aceste cîteva rînduri despre niște artiști aflați la vîrsta la care poveștile de-abia au încetat să fie confundate cu realitatea. Picturile pe sticlă pe care le am sub ochi dau dreptul unei discuții fără nici un fel de alte argumente decît cele artistice. Un profesor entuziast (cum sînt, de altminteri, atîția în orașele țării), Gheorghe Mocanu din Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, a știut să-și îndrume elevii spre descoperirea miraculosului univers pe care-l poartă în ei înșiși. Ori de cîte ori am prilejul să văd asemenea picturi sau desene ale copiilor și-mi amintesc cuvintele lui Picasso («ne străduim o viață întreagă să pictăm ca ei și îi invidiem pentru dezinvoltura pe care noi nu o vom mai dobîndi niciodată»), îmi dau seama că lumea aceasta a copilăriei e o minune irepetabilă, că arta copiilor se naște din întîlnirea a două universuri feerice și că pe cel lăuntric foarte puțini dintre oamenii maturi îl păstrează nealterat pînă tîrziu.

Foarte tinerii pictori din Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej evocă o lume familiară lor, nu numai pentru că străvechile datini pe care le înfățișează fac parte integrantă din propria lor copilărie. Ci pentru că ele reprezintă mai degrabă
o proiectare în afară a unor imagini pline d
poezie a fantasticului, colorate intens, imag
care și-au găsit loc în propriul lor suflet.

La acest hotar al realului și al fantasticul
diferențele individuale sînt și mai marcate. Ele
acești artiști au desprins meșteșugul atît
specific românesc, al picturii pe sticlă. M
ferestre deschise spre lumea culorilor cur
care înveșmîntă datini aduse din vremuri
demult, lucrările lor au o încîntătoare străluc
și transparență.

Pentru Viorel Ungureanu, noaptea are ce
dramatic, cerul de un albastru închis e lumir
doar de steluțele albe ale fulgilor de zăpadă,toa
acordurile cromatice sînt realizate în regist
grav. Chiar si capra (cu înfățișarea ei ciuda
de zeu de demult) așază în acest tablou o pa
de culoare reținută. În viziunea lui Ioan Anto
satul e mai vesel, albul zăpezii reliefează culo
rea zidurilor, a veșmintelor căiuților, ale capr
lor și urătorilor. O lume albă, orînduită într
perspectivă aparent neobișnuită, dar care ami
tește atît de bine de picturile zugravilor
odinioară, de o rafinată naivitate. Laurenț
Filimon prezintă o sărbătoare colorată intens,
o admirabilă libertate a alăturării culorilor,
într-o pictură orientală. Ca și Ionel Ciocan
care compoziția demonstrează un instinct sig
al echilibrului, suprafața picturii înfățișîndu-
într-un ritm foarte vioi, punctat, ca în miniaturi
manuscriselor de demult, de culori puternic
De unde a deprins, oare, Liviu Ifrim acest sir
al culorii care-l face să sublinieze atît de co
vingător luminosul portocaliu din dreapta imag
nii, velințele frumos vrîstate din spinarea căiu
lor, veșmîntul bălțat al caprei, așezînd între e
spații potrivite de alb și de tonuri închise?

Sau lumea aparent atît de liniștită a lui Valent
Bălțatu, în care niște neașteptate rime de culoa
încadrează, de fapt, un cîmp compoziţion
agitat, plin de mișcarea culorilor.

Al. Ioniță descrie mai rezumativ ceea ce ved
copiii desenați de el au ceva dintr-o lume
piticilor cu căciulițe țuguiate. Dar vălătuc
verzui din centrul imaginii au un răsunet d
pictura vechilor meșteri, punînd un acce
decorativ foarte potrivit.

Firește, toate aceste picturi trebuie judeca
te, totuși, ca niște lucrări ale unor copii care n
au deprins decît puține taine ale unui meșteșu
complicat. Frumusețea lor vine din sinceritat
din pasiune adevărată. Pasiunea unor copii
a dascălului lor care a știut să le descope
minunatele însușiri artistice. Tradiția vech
picturi românești se relevă, astfel, și la cea m
tînără generație a unei țări despre care mare
critic francez Henri Focillon a exclamat cîndv
admirativ: «România e o țară de pictori!»

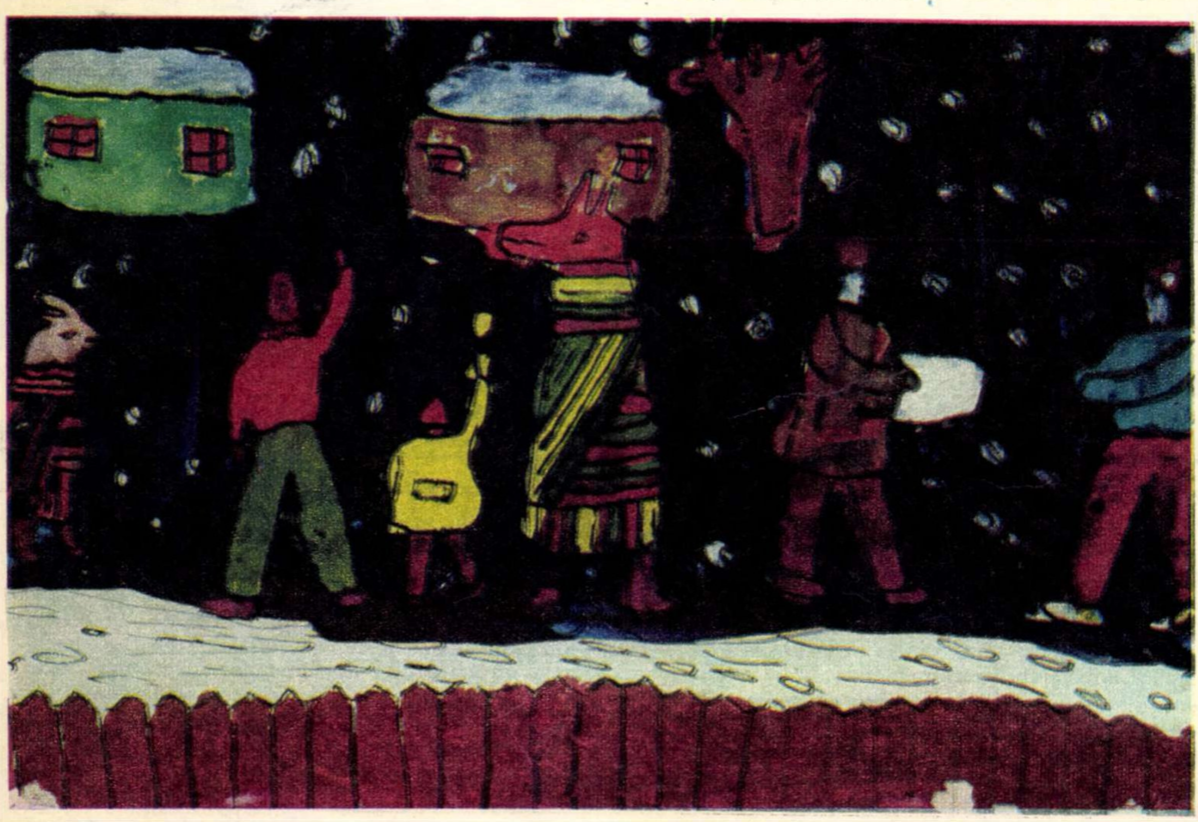

4

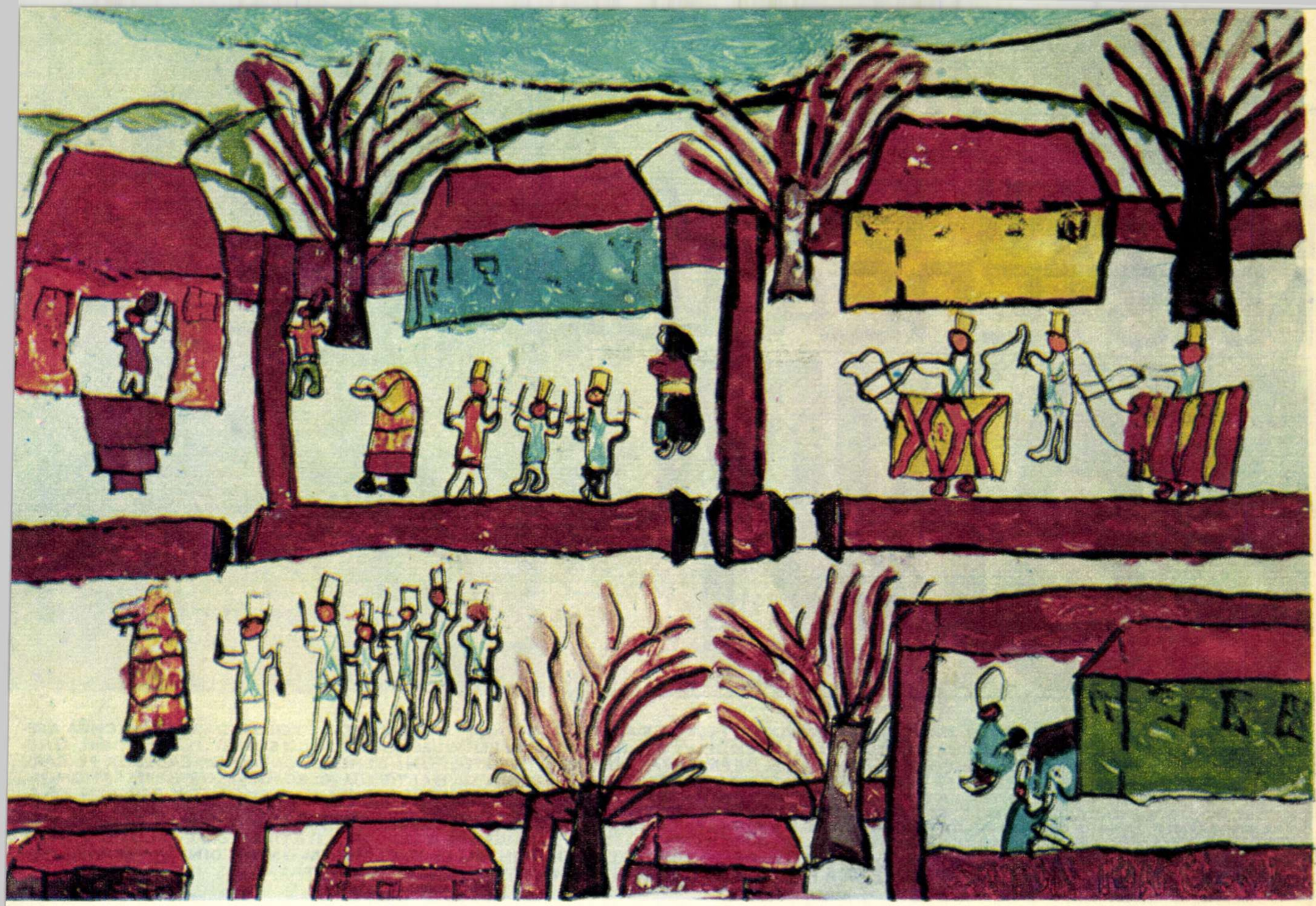

5

1 BĂLȚATU VALENTIN — «Urs și capră»
2 DĂSCĂLESCU DENISIA — «Primiți cu uratul?»
3 CIOCAN IONEL — «Aho, aho, copii și frați!»
4 UNGUREANU VIOREL — «Noaptea la urat»
5 ANTON ION — «Vine Anul Nou»
6 FILIMON LAURENȚIA — «În ajun»
7 IONIȚĂ ALEXANDRU — «La anul și la mulți ani»
8 IFRIM LIVIU — «Dă-mi colacii!»

8

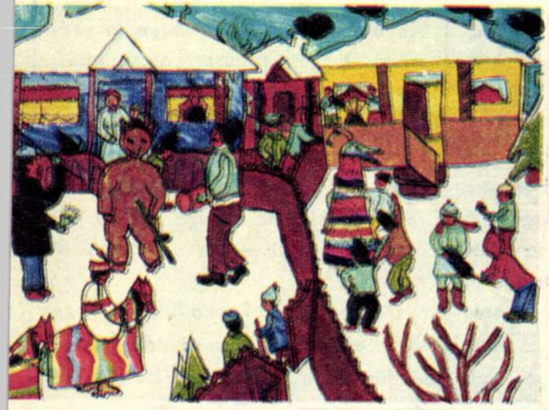

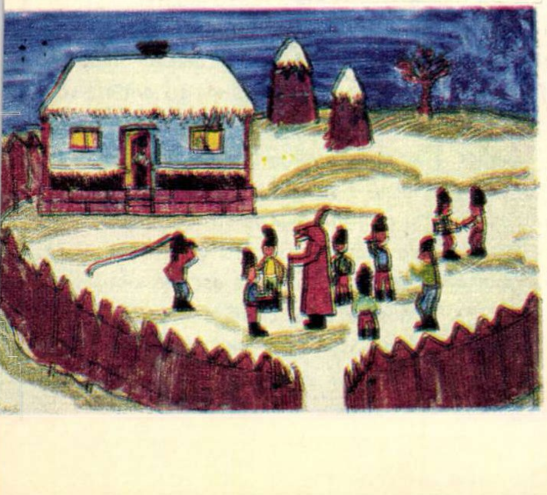

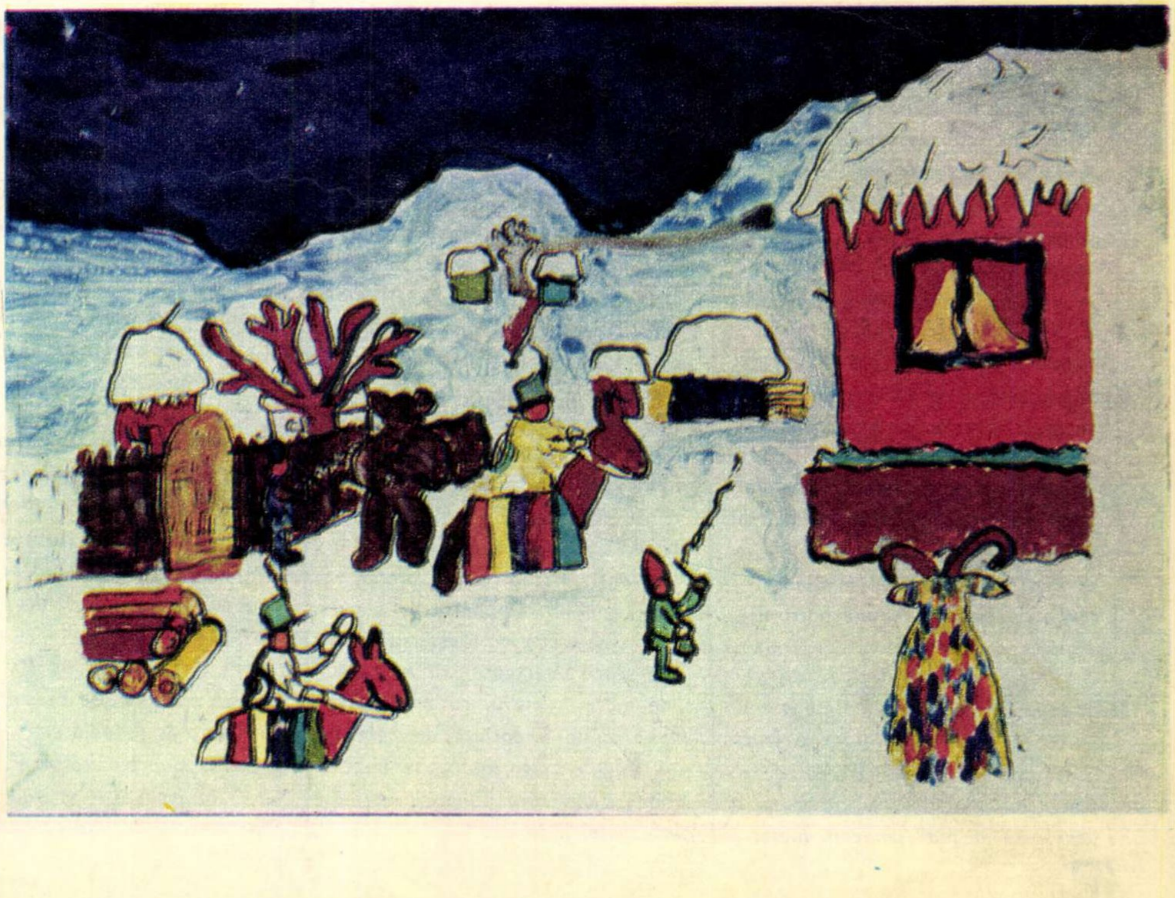

100 DE ANI DE LA NASTEREA LUI MAXIM GORKI

DESIGUR, E O ÎNTÎMPLARE FAPTUL CĂ ALEXEI MAXIMOVICI PEȘKOV S-A NĂSCUT LA NIJNI NOVGOROD, PE VOLGA, DAR STRĂVECHEA AȘEZARE RUSEASCĂ ȘI FLUVIUL CARE DIN VEACURI MURMURĂ LEGENDELE POPORULUI SĂU SE POTRIVESC UIMITOR CU SUFLETUL LUI GORKI, UNEORI TRIST CA MELOSUL EDECARILOR, ALTEORI VIOI CA VÎNTUL DE PRIMĂVARĂ ÎN STEPĂ, ÎNTOTDEAUNA GENEROS CA EROII BALADELOR PE CARE I LE DEPĂNASE BUNICA SA, EXCELENTĂ POVESTITOARE DE BASME POPULARE. AUTORUL DE MAI TÎRZIU AL ROMANELOR «KLIM SAMGHIN», «MAMA», «FOMA GORDEEV» ETC., CITEA LA 12 ANI, DUPĂ O ZI DE MUNCĂ TRUDNICĂ, OPERE DE GOGOL, PUȘKIN, LERMONTOV, ROMANE DE AVENTURI, SCRIERI DE BALZAC, FLAUBERT, STENDHAL, PROCURATE CU MARI STRĂDANII.

A FOST UNUL DINTRE CEI MAI ERUDIȚI SCRIITORI AUTODIDACȚI. CEI CARE L-AU CUNOSCUT PERSONAL, PRECUM ȘI CITITORII SAI DIN NUMEROASE ȚĂRI, VĂD ÎN APROPIEREA LUI GORKI DE MIȘCAREA MUNCITOREASCĂ O DESĂVÎRȘIRE A PERSONALITĂȚII SALE. REVOLUȚIA A AVUT NEVOIE DE GORKI, IAR GORKI A AVUT NEVOIE DE REVOLUȚIE, DE O SOCIETATE NOUĂ, PENTRU CA EXCLAMAȚIA UNUIA DINTRE PERSONAJELE DIN PIESA SA «AZILUL DE NOAPTE» SĂ STRĂLUCEASCĂ PERPETUU: «OMUL! CÎT DE MĂREȚ SUNĂ ACEST CUVÎNT!»

O ZI BUNĂ DIN VIAȚA LUI VANKA

-- *fragmente* --

...Trezindu-se din somn, Vanka își vîrî mîinile în chica sa castanie și cîrlionțată, scărpinîndu-se cu rîvnă, iar mutra lui rotofeie se lăți într-un zîmbet larg și plin de bucurie. Obrajii, ridicați în sus de zîmbet, i se rotunjiră ca două mere rumene; în jurul ochilor albaștri i se adunară niște cute în chip de raze, și ochii mijiți a încîntare, sclipind în cele două crăpături înguste, dădură întregii lui făpturi tinere și vînjoase o înfățișare mîndră și voioasă.

Acum e și el în rîndul oamenilor!

Cu trei zile înainte, venind din satul său, Vanka s-a tocmit ca ajutor de meșter la zugravul Filimonov, la care a lucrat mai înainte patru veri, ca ucenic, și s-a tocmit cu treizeci de ruble pe vară, da, treizeci de ruble în cap! Ieri a primit înainte a treia parte din bani; șase ruble a trimis acasă, cu o rublă și optzeci de copeici și-a cumpărat o armonică — căci cine a mai pomenit meseriaș fără armonică?

. . . .

După ce își potrivi șapca pe cap și își luă armonica la subsuoară, porni de-a lungul străzii cu pasul domol al omului care a ieșit să se plimbe, purtîndu-și cu semeție capul, uitîndu-se falnic în jur, în vreme ce înăuntrul său totul juca și tresălta în dorința pătimașă de a se revărsa năvalnic afară — în cîntec, în rîs, în joc, oricum și în orice ar fi — numai să se reverse.

Deodată îi ieși în cale o cerșetoare bătrînă, bocănind cu cîrja în trotuar, gheboșită și zdrențăroasă. Ajungînd în dreptul ei, Vanka o întrebă, vîrîndu-și mîna în buzunarul pantalonilor:

— Ai o copeică, bunicuțo?

— Am, drăguțu' maichii, am, — răspunse cu grabă bătrîna.

— Ia dă-o încoace... și ține aici moneda asta, că-i zi de sărbătoare...

Și Vanka ascultă cu un simțămînt de mulțumire, de bucurie, bunele urări cu care bătrîna îi așterne calea.

Pe scara unei case stă lungit un cîine mare, cenușiu, cu botul lung; Vanka simte o dorință de neînvins să-l mîngîie... Își rotunjește buzele, întinde mîna spre cîine și, pocnind din degete, îl fluieră:

— Fiu, fiu! Tț! Vino încoa'... Grivei! Frățioare! Ciulei! Ce cățel drăguț... ei, haide, fiu, fiu!

Însă cîinele n-are poftă să se joace cu Vanka; se uită chiorîș, își sticlește dinții și mîrîie.

— Prostule! spune Vanka, trecînd mai departe, fără să se simtă însă de fel jignit de purtarea cîinelui.

. . . .

A ajuns la maidan. Aici o droaie de copii joacă arișice. Vanka se uită la ei cu bucurie, dar în același timp se simte parcă stingherit să se așeze și să înceapă așa, nitam-nisam, a cînta în fața copiilor. Întîi să stea cît de cît de vorbă cu ei... Și după ce urmărește cîteva clipe jocul lor, se apucă să le dea porunci:

— Măi, căciulă, nu trage din pod, asta nu-i treabă! Trage pieziș, ca să nimerești în plin și să dărîmi arșicele... Așa... Acum tu, roșcovanule, vezi de ochește bine... zi-i! Dibace lovitură! A scos afară două arșice... bravo ție, roșcovanule! Acum să te vedem și pe tine... nu te împletici, pășește măsurat, de ce salți? Ai văzut? S-a dus pe delături!

Copiii sînt bucuroși că Vanka ia parte la jocul lor, ei văd în el un cunoscător și ascultă cu luare-aminte îndrumările lui, ba unul din ei se hotărăște chiar să-și pună sub ocrotirea lui Vanka operațiile sale și începe să-l întrebe.

— Unde să arunc? Drept la mijloc?

Vanka, cu un aer grav, îi cercetează arșicul cu care trage la grămadă, îl găsește ușor, alege altul. Pe urmă îl sfătuiește cum trebuie să tragă...

— Închide ochiul stîng, mîna întinde-o după ochiul drept, pe urmă fă-i vînt și cînd ajunge pe aceeași linie cu ochiul — dă-i drumul. Ai priceput?

Dar lecțiile lui Vanka îi interesează și pe ceilalți copii, așa că, adunîndu-se în jurul său, toți îi cer sfatul care mai de care. Vanka nu respinge pe nici unul și, simțindu-se stăpîn pe situație, este de-o gravitate impunătoare. Dar, aducîndu-și aminte că cei de la atelier s-au sculat de bunăseamă și că e timpul să meargă la locantă să bea ceai, îi lasă pe băieți și o ia din nou pe stradă, gîndindu-se ca într-un vis cum o să stea el la locantă și cum o să asculte «mașina». Mașina asta cîntă o muzică foarte frumoasă, dar grea; ce bine ar fi s-o învețe și el și apoi s-o potrivească la armonică!

ȚI-A PLĂCUT CADOUL MEU?

Schiță de EDUARD JURIST

— Alo, Griguță, ce făceai? Îți făceai lecțiile? Că doar acum în vacanță nu ai lecții pentru a doua zi. Poate erai la masă? Dar de fapt la ora asta cred că ai și mîncat. Te-am chemat anume ca să te întreb dacă ți-a plăcut cadoul pe care ți l-am adus. Cînd m-ai invitat să viu la ziua ta, primul lucru la care m-am gîndit a fost ce cadou să-ți iau. Știu că tu nu ții la fleacurile astea. Voiai să venim la tine să ne distrăm, să glumim și să mîncăm prăjiturile pe care le-a pregătit mama ta. Dar oricum trebuie să recunoști că nu se făcea să vin cu mîna goală. Și pe urmă dacă nu ți-aș fi adus nimic, ce-ar fi spus ceilalți? Îți dai seama? Mai ales Mihaela care ți-a adus un urs de pluș, ar fi făcut o mulțime de glume răutăcioase pe seama mea. Fie vorba între noi, nu prea văd ce-ai să faci tu cu ursul de pluș. Ăsta e un cadou pentru o fată sau pentru un preșcolar, nu pentru un băiat de vîrsta noastră. Ca să fiu sincer nici mie nu prea îmi place să primesc cadouri. Nu știu cum se face că întotdeauna primesc cadouri care nu sînt pe gustul meu. Uite chiar tu — îți amintești? — mi-ai adus de ziua mea o paletă de ping-pong. De mulțumit ți-am mulțumit, dar ce era să fac cu ea? Ca să joci ping-pong ai nevoie de tot serviciul. Și pe urmă, pe ce masă să joc? Pe masa din bucătărie? Pe cea din sufragerie nu-mi dă voie tata că-i furniruită și-o stric și pe urmă nici nu e reglementară. Tu te-ai gîndit că pot să joc la școală. Dar la școală avem și palete și fileu și mingi... De aceea mie îmi place mai mult să fac daruri decît să primesc. Cu toate că nu-i de loc ușor să alegi un cadou. Să nu-ți închipui că sînt zgîrcit. Ca dovadă, chiar ieri cînd am fost în vizită la verișoara mea, Sanda, i-am luat din economiile mele un cățel de plastic care a costat 7 lei și 50 de bani. E adevărat că am văzut și unul de 24 de lei cu arc care făcea «ham, ham», dar n-avea nici un rost să i-l iau. În sfîrșit, ce să-ți mai spun, cu darul pe care ți l-am ales am avut o întreagă bătaie de cap. Acum, după ce ți l-am luat pot să-ți povestesc. Întîi am vrut să-ți dau un telefon să te întreb dacă ai vreo dorință. Pe urmă însă m-am răzgîndit. Mi-am zis să-ți iau o carte. O enciclopedie. Asta o folosești toată viața. Dar n-am găsit nici una de buzunar. Atunci m-am oprit asupra unui roman de aventuri că doar știu cît de mult îți plac. M-am răzgîndit în ultimul moment. Și dacă l-ai cumpărat? Ce să faci cu el în dublu exemplar? Pe urmă l-ai fi dat pe al meu cadou altcuiva că era nou nouț. Și eu voiam să-ți rămînă ție. Sigur, exista o soluție, să rupi pagina cu dedicația mea că așa am făcut eu odată. Dar să știi că tot se cunoaște. Am stat multă vreme și m-am gîndit dacă să nu-ți iau un aparat din acelea mici de proiecție pentru diapozitive. Mi-a plăcut foarte mult, mai ales că și diapozitivele erau cu vederi frumoase. Pînă la urmă m-am hotărît și mi l-am luat mie. Cînd ai să vii pe la mine vom face proiecții împreună. Era și cam scump, 25 de lei, și te-ai fi simțit prost că m-ai pus la cheltuială. Am văzut și o busolă foarte frumoasă. Am renunțat însă. Ce să faci cu busola? Doar n-ai unde să te orientezi cu ea. Cînd mergem în excursie, are grijă tovarășul comandant să nu ne rătăcim. Era cît pe-aici să-ți iau o cutie cu acuarele. Bine că mi-am adus aminte că nu ai talent la desen și pînă la urmă poate te-ai fi și supărat. Așa că în cele din urmă — vezi cîtă bătaie de cap e să alegi un cadou pentru un prieten? — ți-am luat o ascuțitoare în formă de automobil. E și drăguță și folositoare. Și-ha! ha! — ușor de parcat. Alo, Griguță, alo!... Griguță, ai închis?

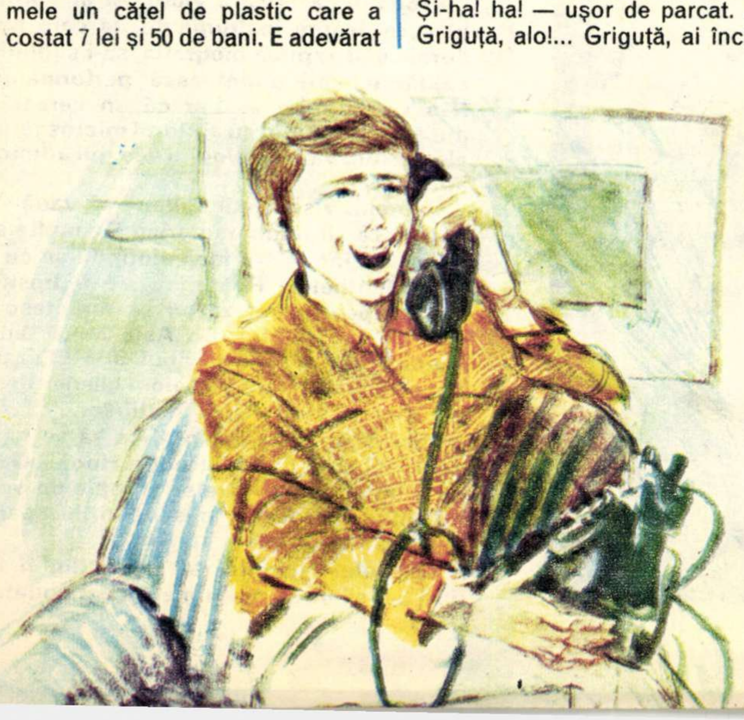

Desene de POMPILIU DUMITRESCU

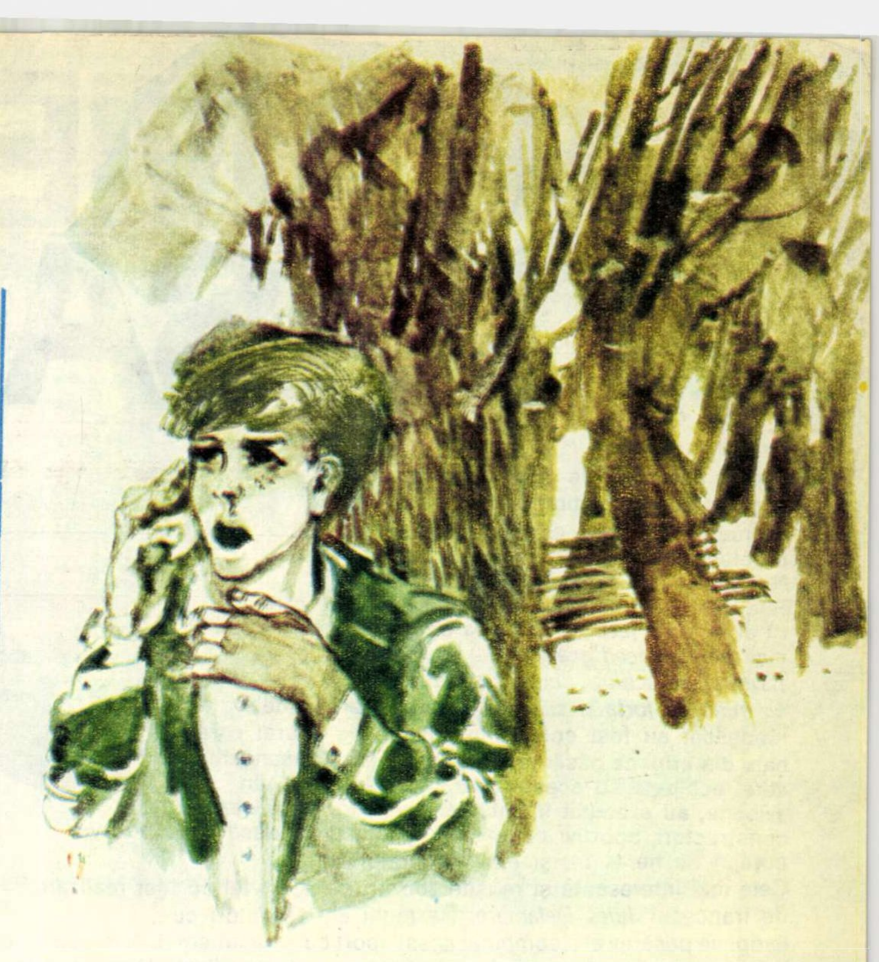

URMĂRIREA

Schiță de IULIAN NEACȘU

«Hei, l-am strigat pe Tică Popescu, ieși de unde ești, că nu te mai caut». Mă așezasem pe banca din părculeț, deși trebuia să-l urmăresc pînă la capăt. Eu eram Gerard, Sfîntul sau Baronul, iar el Fugitivul, și așa cum nu prea se întîmplă în filme sau cărți, nu prea știam unde s-a ascuns. Ne înțelesesem că dacă îl găsesc, după o luptă scurtă, trebuia să-l fac să se predea și să ne ducem acasă pentru că era destul de întuneric. «Hei, l-am strigat din nou, plec, să știi», dar nu mi-a răspuns. Nici n-avea cum, pentru că după ce am ieșit din părculeț l-am văzut cu o fată lîngă un stîlp. Ea stătea pe aceeași stradă cu noi si în fiecare dimineață, între 8.30—9.30, îl asculta cu sfințenie pe Dan Spătaru. Altfel nu era prea nesuferită, numai că se ocupa cu tot felul de nimicuri. Odată îmi dăduse și mie un caiet în care erau tot felul de întrebări la care trebuia să răspund, printre atîtea aiureli fiind și «Ce flori îmi plac sau nu-mi plac mie». I l-am dat înapoi fără să scriu nimic în el. De atunci nu mai vorbisem. Așa că, după ce i-am văzut, am trecut pe partea cealaltă. «Hei, Tică, am spus de-acolo, nu mai vorbesc niciodată cu tine». Ea a rîs, iar el nici măcar nu s-a întors. «Să știi», l-am amenințat, că «nu-ți mai împrumut nici o carte». Degeaba. Pe urmă ea m-a chemat și ca să nu creadă că-i dau prea multă atenție, m-am dus. «Ce mai faci?» m-a întrebat. «Bine, ce să fac altceva?». «Credeam că ți-ar place să te întreb asta». «De ce?» «Am văzut-o pe Sanda», a spus Tică Popescu. Sanda se mutase de pe strada noastră mai de mult și era prietenă cu ea. «Și eu am văzut-o», am spus eu. «Învață la 135. Avea niște patine pe umăr, se ducea la Floreasca».

— Tu știi să patinezi? a întrebat ea.

— Sigur, dar n-am patine.

— Se închiriază.

— Știu, dar n-am timp să mă duc, e prea departe.

Tică ținea în mînă caietul acela. «I l-am dat și lui», mi-a spus ea. «El știe să scrie, nu ca alții». «Treaba lui», am zis și am plecat cu mîinile în buzunare, fluierînd cît mai tare ca să audă și ei că nu-mi pasă. În fața ușii m-am mai uitat o dată în urmă, spre stîlpul acela, deși nu mai aveam chef să urmăresc pe nimeni.

OAMENII PĂSĂRI

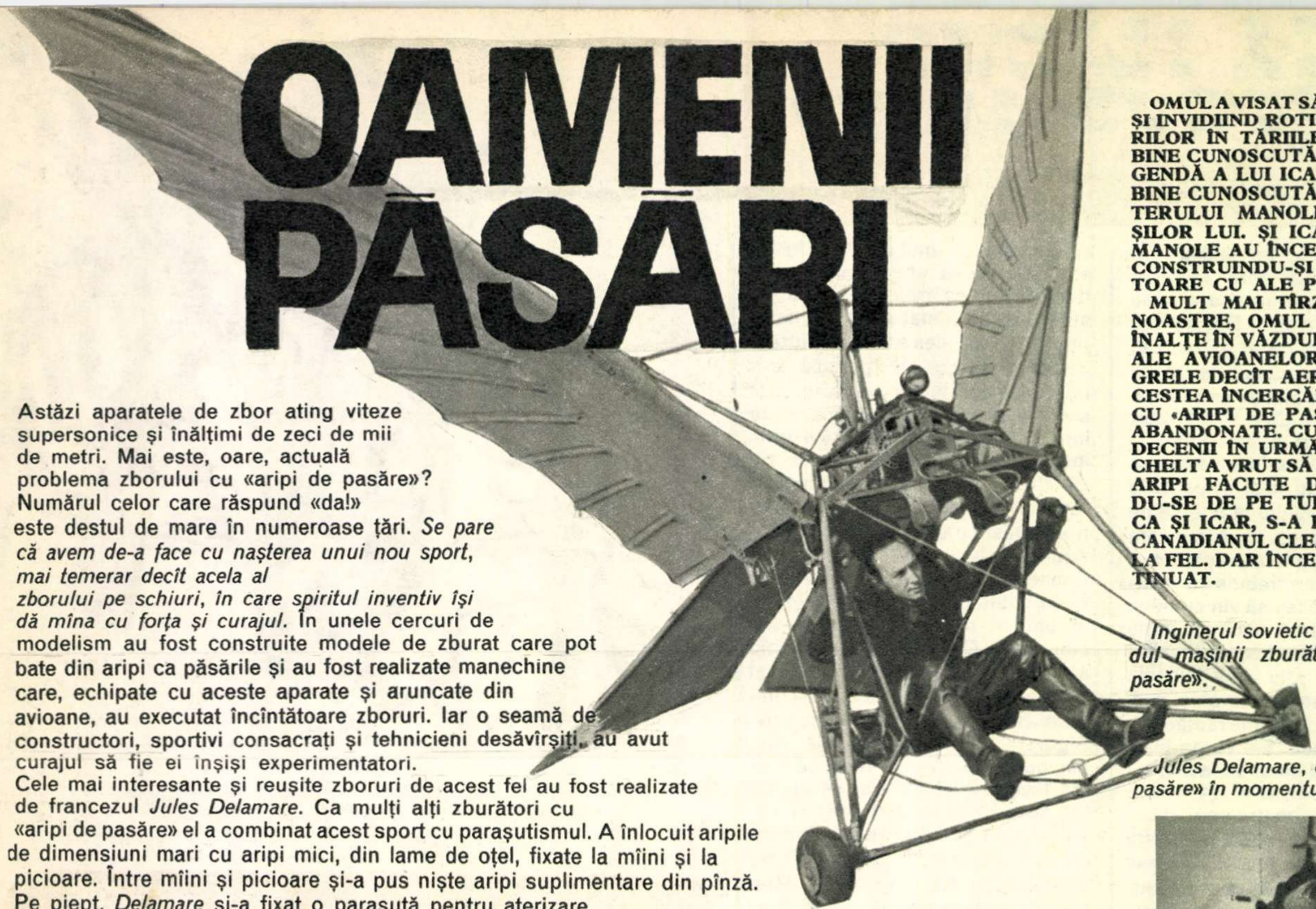

Inginerul sovietic **Dimitri Ilin** *la bordul maşinii zburătoare cu «aripi de pasăre».*

OMUL A VISAT SĂ ZBOARE PRIVIND ŞI INVIDIIND ROTIREA LINĂ A PĂSĂRILOR ÎN TĂRIILE VĂZDUHULUI. E BINE CUNOSCUTĂ STRĂVECHEA LEGENDĂ A LUI ICAR. ŞI TOT AŞA DE BINE CUNOSCUTĂ ŞI ACEEA A MEŞTERULUI MANOLE, ŞI A TOVARĂŞILOR LUI. ŞI ICAR, ŞI MEŞTERUL MANOLE AU ÎNCERCAT SĂ ZBOARE CONSTRUINDU-ŞI ARIPI ASEMĂNĂTOARE CU ALE PĂSĂRILOR.

MULT MAI TÎRZIU, SPRE ZILELE NOASTRE, OMUL A REUŞIT SĂ SE ÎNALŢE ÎN VĂZDUH PE ARIPILE FIXE ALE AVIOANELOR — APARATE MAI GRELE DECÎT AERUL. CU TOATE ACESTEA ÎNCERCĂRILE DE-A ZBURA CU «ARIPI DE PASĂRE» N-AU FOST ABANDONATE. CU APROAPE PATRU DECENII ÎN URMĂ GERMANUL REICHELT A VRUT SĂ ZBOARE CU NIŞTE ARIPI FĂCUTE DE EL, ARUNCÎNDU-SE DE PE TURNUL EIFEL. DAR, CA ŞI ICAR, S-A PRĂBUŞIT. ÎN 1937 CANADIANUL CLEM SOONE A PIERIT LA FEL. DAR ÎNCERCĂRILE AU CONTINUAT.

Astăzi aparatele de zbor ating viteze supersonice şi înălţimi de zeci de mii de metri. Mai este, oare, actuală problema zborului cu «aripi de pasăre»? Numărul celor care răspund «da!» este destul de mare în numeroase ţări. *Se pare că avem de-a face cu naşterea unui nou sport, mai temerar decît acela al zborului pe schiuri, în care spiritul inventiv îşi dă mîna cu forţa şi curajul.* În unele cercuri de modelism au fost construite modele de zburat care pot bate din aripi ca păsările şi au fost realizate manechine care, echipate cu aceste aparate şi aruncate din avioane, au executat încîntătoare zboruri. Iar o seamă de constructori, sportivi consacraţi şi tehnicieni desăvîrşiţi, au avut curajul să fie ei înşişi experimentatori.

Cele mai interesante şi reuşite zboruri de acest fel au fost realizate de francezul *Jules Delamare*. Ca mulţi alţi zburători cu «aripi de pasăre» el a combinat acest sport cu paraşutismul. A înlocuit aripile de dimensiuni mari cu aripi mici, din lame de oţel, fixate la mîini şi la picioare. Între mîini şi picioare şi-a pus nişte aripi suplimentare din pînză. Pe piept, *Delamare* şi-a fixat o paraşută pentru aterizare.

Astfel echipat, a urcat într-un avion la o înălţime de 9 600 m de unde a părăsit bordul. A executat o evoluţie prin aer de o mare spectaculozitate şi la cîteva sute de metri de pămînt a deschis paraşuta şi a aterizat cu bine. Experienţele lui *Delamare* formează subiectul unui palpitant film, despre măiestrie şi curaj: «Omul pasăre», realizat în Franţa. Interesante experienţe au efectuat în Uniunea Sovietică maestrul sportului *Vladimir Rovnin* şi constructorul *Boris Selvinski*, ca şi constructorul *Dimitri Ilin*, care a realizat un aparat ce imită zborul păsărilor, dar care este echipat cu motor. În S.U.A. noul sport şi-a cucerit numeroşi adepţi fiind organizate cluburi ale «oamenilor păsări». Ei concep dezvoltarea acestui sport în colaborare cu paraşutiştii, organizînd concursuri şi demonstraţii deosebit de spectaculoase, într-o siguranţă deplină a zborului. Adepţii zborului cu «aripi de pasăre» susţin că acesta este sportul bărbăţiei şi curajului, un omagiu modern adus anticului Icar. Fără îndoială că au dreptate.

VIOREL TONCEANU
redactor la revista «Sport şi tehnică»

Jules Delamare, echipat cu «aripi de pasăre» în momentul părăsirii avionului.

▼ *S.U.A. — Un «club al liliecilor» pe pămînt.*

Călătorii în invizibil

Probabil că oricare violonist ar vorbi cu plăcere despre instrumentul la care cîntă, dornic să-i expună biografia, să-i sublinieze calităţile, să-i amintească performanţele. N-o să vă mire aşadar că un cercetător, după ani de studiu cu ajutorul microscopului electronic, va face elogiul acestui admirabil aparat.

Oamenii visează de milenii să vadă şi să cunoască structura materiei. De multe sute de ani se întrec s-o facă ajutîndu-se cu puterea lentilelor. Poate nu va fi lipsit de interes pentru cutezători să amintesc aci numele învăţatului din Asia Mică Ibn al-Haitan care a scris în anul 1038 «Tezaurul opticii», tratat care va folosi ulterior **descoperirilor privind fizica lentilelor.**

Microscopul va aştepta, ca să se nască, anul 1667 şi geniul lui Robert Hooke. O dată cu primul învăţat care se apropie de ocularul unui microscop, descoperirile apar într-o avalanşă impresionantă.

Spiritului iscoditor al savanţilor îi este însă dat să nu se mulţumească niciodată cu

CURSE AUTOMOBILISTICE PE PISTA DE GHEAȚĂ

FOTO: PRESSENS BILD — AGERPRES
n exclusivitate pentru
evista «Cutezătorii»

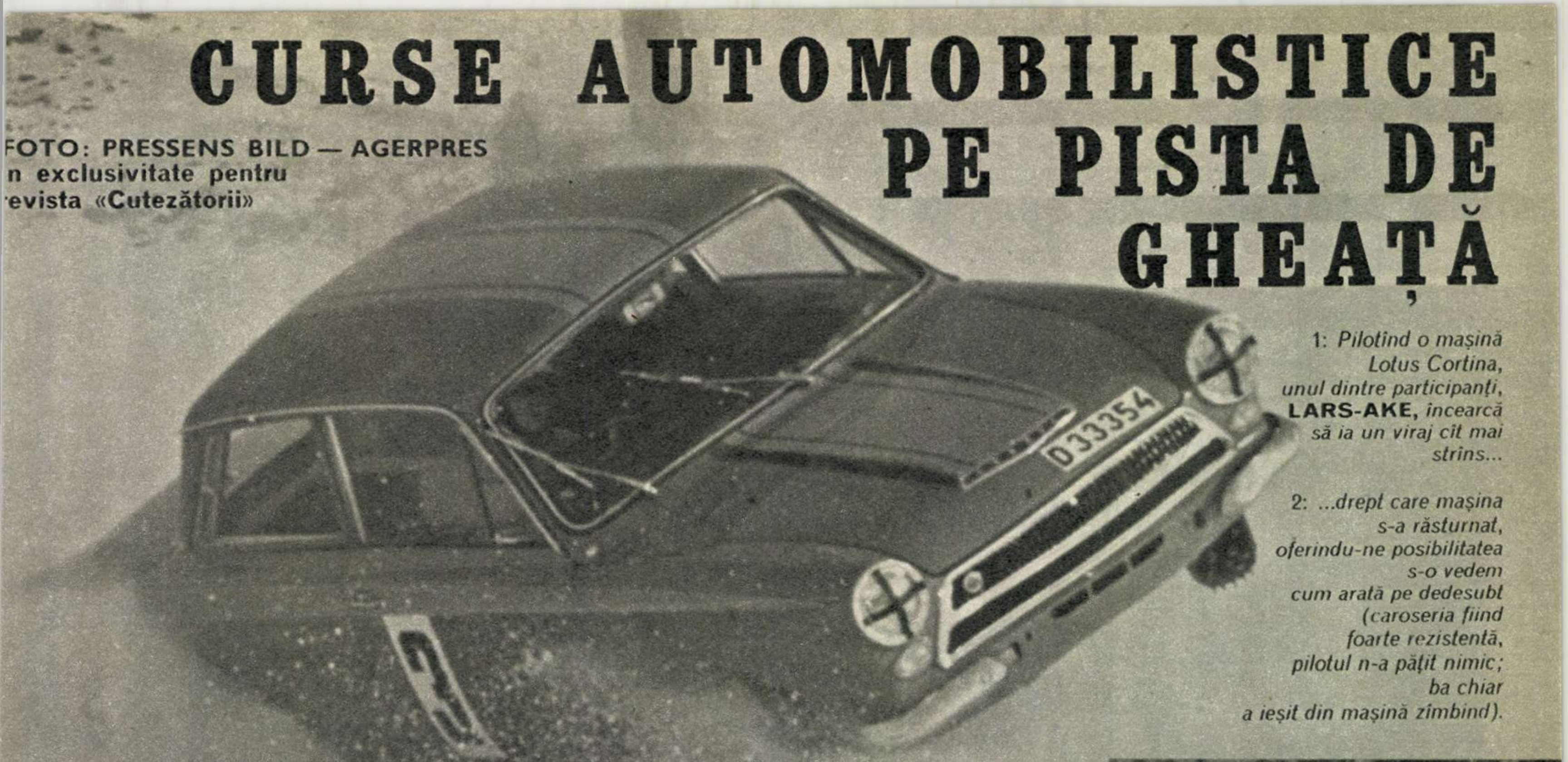

1: *Pilotînd o mașină Lotus Cortina, unul dintre participanți,* **LARS-AKE,** *încearcă să ia un viraj cît mai strîns...*

2: *...drept care mașina s-a răsturnat, oferindu-ne posibilitatea s-o vedem cum arată pe dedesubt (caroseria fiind foarte rezistentă, pilotul n-a pățit nimic; ba chiar a ieșit din mașină zîmbind).*

CURSELE DE AUTOMOBILE PE PISTA DE GHEAȚĂ CÎȘTIGĂ DIN CE ÎN CE O POPULARITATE BINEMERITATĂ. NECESITÎND UN CURAJ DEOSEBIT DIN PARTEA PILOȚILOR, PRECUM ȘI O PREGĂTIRE TEHNICĂ DINTRE CELE MAI COMPLEXE, (AUTOMOBILELE FIIND DE CONSTRUCȚIE SPECIALĂ, CU CUIE PE PNEURI), ELE SÎNT DEOSEBIT DE SPECTACULOASE.
NU DE MULT, ÎN SUEDIA A AVUT LOC UN CONCURS INTERNAȚIONAL DE AUTOMOBILE PE PISTĂ DE GHEAȚĂ, DE LA CARE VĂ REDĂM DOUĂ ASPECTE.

---

realizările obținute. Cele mai perfecționate variante ale microscoapelor optice măresc de 2 000 de ori, dar ceea ce odată ar fi fost egal cu o minune cerească este astăzi insuficient. Plini de recunoștință pentru cuceririle trecutului, învățații se îndreaptă spre noul instrument de observație care este microscopul electronic. Acest aparat, creație a secolului XX, mărește imaginea de peste... 250 000 de ori, **separînd vizibil puncte aflate în realitate la distanța de...** a milioana parte dintr-un milimetru! **Să notăm aici numele fizicianului german Ruscka, inventatorul care a construit primul, în 1937, un microscop electronic. Principiul aparatului este «simplu», ca orice idee de geniu: se abate un flux de electroni asupra obiectului de observat. Acesta reflectă o parte din ei, așa cum ar reflecta lumina. Acești electroni devin purtătorii imaginii obiectului. Nu rămîne decît ca fasciculul electronic să străbată o serie de «lentile» electromagnetice prin care se realizează uluitoarea mărime a imaginii. Poposind pe un ecran fluorescent, electronii desenează detaliile pe care altminteri nu le-am fi putut observa.**

Folosirea în biologie și medicină a calităților microscopului electronic s-a dovedit extrem de fructuoasă. Cu ajutorul lui au fost descoperite noi organite în interiorul celulelor, au fost identificați viruși extrem de periculoși, ca agentul poliomielitei, au devenit posibile studii de o însemnătate deosebită pentru înțelegerea fenomenelor vieții, ca de pildă cele privind sinteza acizilor nucleici.

În țara noastră numeroase laboratoare dispun de microscoape electronice. Cu ajutorul lor se investighează lumea subcelulară, se fac cercetări importante asupra cauzelor și mijloacelor de vindecare ale celor mai grave boli, cum ar fi cancerul.

Microscopul electronic nu reprezintă însă o culme de nedepășit. Dacă pînă nu de mult celulele trebuiau fixate, pentru a fi studiate, la Toulouse (Franța) a fost realizat un nou tip de microscop electronic extrem de puternic, care permite pentru întîia oară observarea activității interne a celulelor vii. La Universitatea din Pennsylvania (S.U.A.) profesorul Mueller a realizat un microscop formidabil, care este capabil să izoleze și să facă vizibil un singur atom **dintr-o anumită structură organică.**

Punînd la dispoziția savanților asemenea mijloace în continuă perfecționare, omenirea este îndreptățită să aștepte din partea lor noi descoperiri.

ION PETREA
doctor în medicină,
șef de sector la Institutul
de endocrinologie «C.I. Parhon»

Faceți din viață vis și din vis realitate.
PIERRE CURIE

Elev al academicienilor C.I. Parhon *și* Ștefan Milcu, *doctorul în medicină* Ion Petrea *și-a orientat activitatea în special către învingerea cancerului. Rezultatele investigațiilor sale i-au adus, printre alte recunoașteri, bursa* Eleanore Roosevelt, *care i-a oferit prilejul de a efectua un an de stagiu la* Institutul de radium (Fundația Curie) *a Universității din Paris. Cum dr. Ion Petrea utilizează în cercetările sale microscopul electronic, l-am rugat să dezvăluie cititorilor noștri cîteva din secretele acestui ultramodern aparat.*

TERRA 2

Tînărul savant Bădin propune o expediție către asteroidul R.M.-12. În clipa cînd ajunge acasă este atacat de doi indivizi care îi fură servieta cu acte.

IATĂ CĂ SOSI ȘI ZIUA ATÎT DE AȘTEPTATĂ A PORNIRII SPRE R.M.-12. ÎNTREG ECHIPAJUL ERA STRÎNS ÎN ÎNCĂPEREA PRINCIPALĂ A RACHETEI „LUCEAFĂRUL": INGINERUL BĂDIN, ASTRONOMUL RAMIRO, ZIARISTUL TUDOR TUDOR ȘI... MEDICUL OANA COSTINESCU.

Scenariul de TUDOR POPESCU *Ilustrații de* ALBIN STĂNESCU

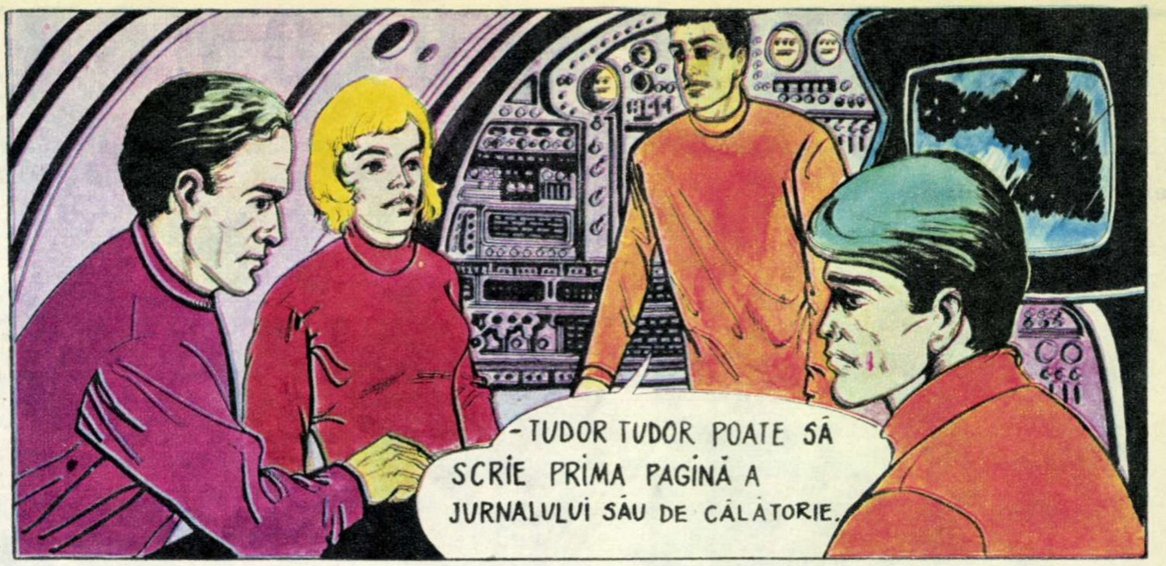
-TUDOR TUDOR POATE SĂ SCRIE PRIMA PAGINĂ A JURNALULUI SĂU DE CĂLĂTORIE.

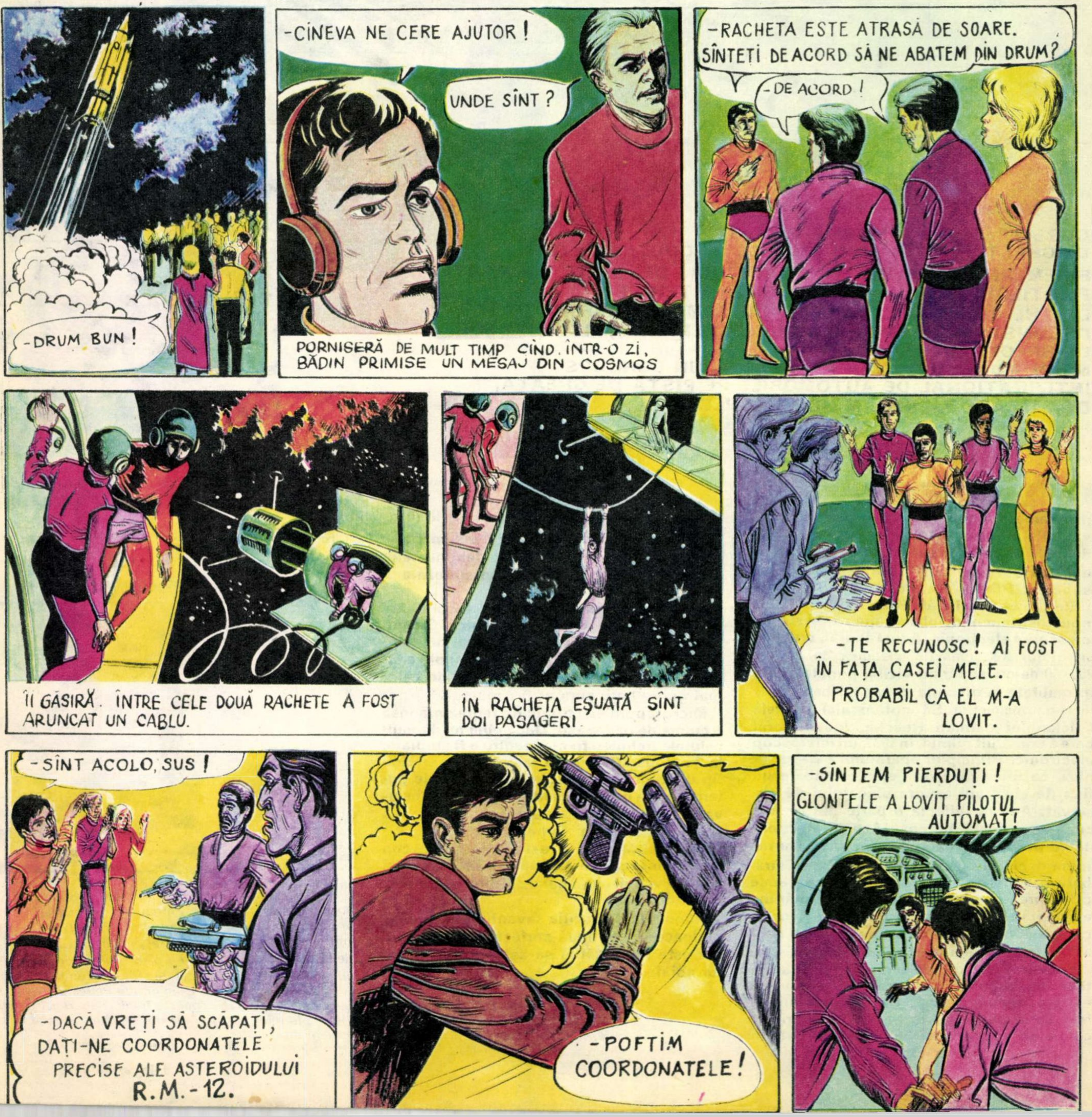
-DRUM BUN!
-CINEVA NE CERE AJUTOR!
UNDE SÎNT?
PORNISERĂ DE MULT TIMP CÎND, ÎNTR-O ZI, BĂDIN PRIMISE UN MESAJ DIN COSMOS
-RACHETA ESTE ATRASĂ DE SOARE. SÎNTEȚI DE ACORD SĂ NE ABATEM DIN DRUM?
-DE ACORD!
ÎI GĂSIRĂ. ÎNTRE CELE DOUĂ RACHETE A FOST ARUNCAT UN CABLU.
ÎN RACHETA EȘUATĂ SÎNT DOI PASAGERI.
-TE RECUNOSC! AI FOST ÎN FAȚA CASEI MELE. PROBABIL CĂ EL M-A LOVIT.
-SÎNT ACOLO, SUS!
-DACĂ VREȚI SĂ SCĂPAȚI, DAȚI-NE COORDONATELE PRECISE ALE ASTEROIDULUI R.M.-12.
-POFTIM COORDONATELE!
-SÎNTEM PIERDUȚI! GLONTELE A LOVIT PILOTUL AUTOMAT!

6 PĂCĂLELI DE ÎNTÎI APRILIE!

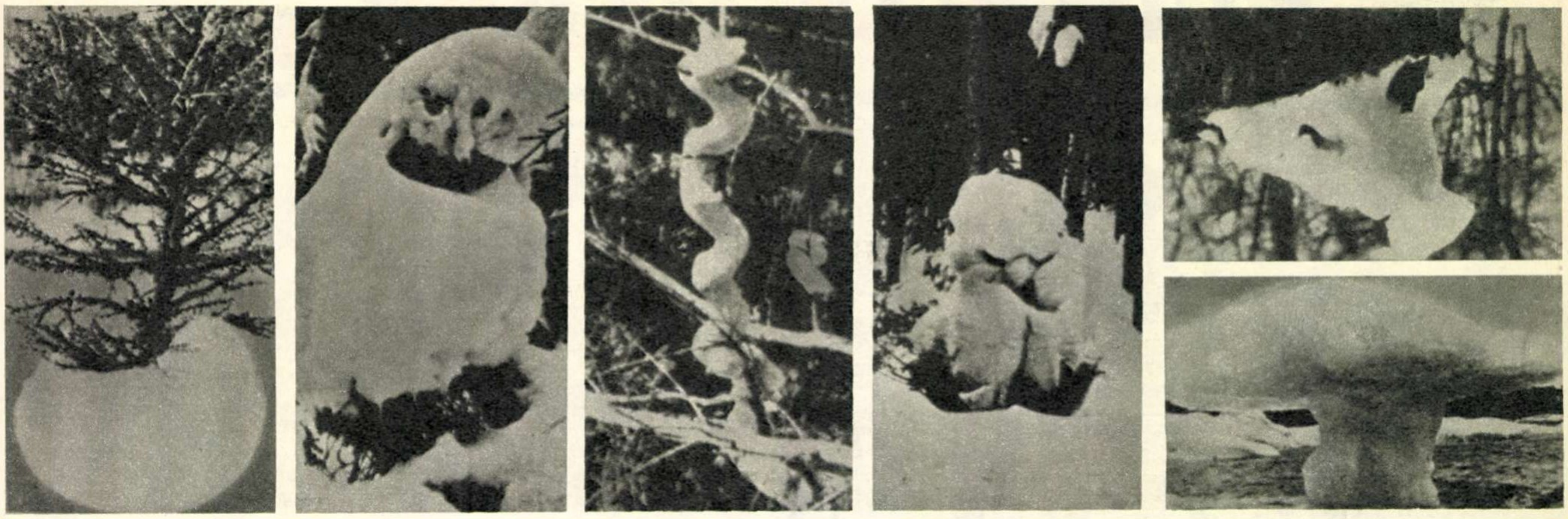

Autori: Ingeniozitatea iernii și colaboratoarea noastră, foto-reporterul Elena Fundulea. Cititorilor noștri nu le cerem decît cîte un titlu cît mai amuzant și cît mai nimerit pentru aceste imagini curioase.

TOATĂ LUMEA PE STADION

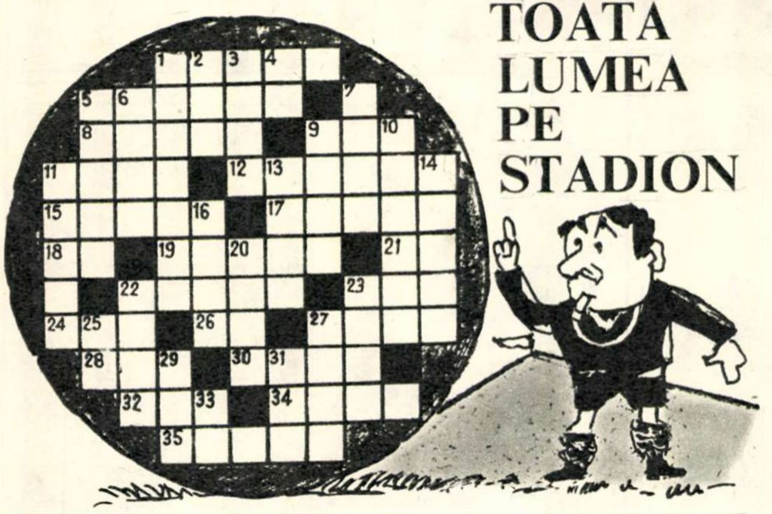

ORIZONTAL. 1) A trage-n vînt. 5) Ca un șut... la păianjen. 8) Șut... pe lîngă poartă. 9) Prima parte a campionatului. 11) Pe aripi! 12) Un balon șutat... în brațele portarului. 15) Steaua! (pl. neart.) 17) Duminicile din tur și retur, ba cîteodată și alte zile. 18) La poartă în colțul din dreapta! 19) A nu acorda... golul. 21) Ieșire! 22) Se scutură la orice gol (pl.) 23) Comună în Franța. 24) Echipă din divizia A. 26) Un «opus» al aplauzelor. 27) Unul care-a pățit-o. 28) Campioni. 30) Ceartă. 32) Afară din teren (fonetic). 34) A se roade. 35) Una din cele mai bune echipe de club de pe glob.

VERTICAL. 1) Pasă la extremă (m). 2) Poartă pentru domiciliu! 3) Nu joacă fotbal . 4) Tête! 5) Cînd și fundașii au ieșit la atac. 6) Legătură (fig.) 7) Comportare cam... nesportivă. 9) Silabe din trompeta lui... Tudorică. 10) Mișcare elastică. 11) Numărul înaintașilor după un anumit sistem. 13) Unul din cei mai buni jucători de pe glob. 14) Unde fotbalistul e-n apele lui. 16) Vîrf în Munții Rodnei (2 280 m) 20) Fără greutate. 22) A trimite mingea de la un jucător la altul cu scopul de a crea poziții cît mai favorabile de șut. 23) Cea mai bună apărare, după unii. 25) Trasă pe margini! 27) 0—0 (ne place mai mult însă un 5—4... pentru noi!) 29) A striga. 31) Planuri (fig.) 33) Marginile terenului!

MIHAI PĂTRAȘCU

•• CONCURSUL SĂPTĂMÎNII ••••

La cca 15 km de Cîmpeni, la Năimăiești, pe lîngă Vidra, se găsește un renumit punct fosilier foarte bogat în rămășițele unor viețuitoare păstrate aici de zeci de milioane de ani în enorme depozite. Locul respectiv este declarat ca monument al naturii din țara noastră. Întrebările sînt următoarele:

1. Despre ce viețuitoare este vorba?
2. Care este numele sub care e cunoscut acest depozit fosilier?

CONCURSUL SĂPTĂMÎNII

CUPON-NATURALE

NUMELE ....
PRONUMELE ....
ADRESA EXACTĂ ....
RĂSPUNSURI: 1 ....
2 ....

După ce ați aflat răspunsurile, treceți-le pe cupon. Decupați apoi cuponul și trimiteți-l pe adresa redacției noastre la cel mult 5 zile de la apariția numărului, cu mențiunea: «Pentru concursul săptămînii — NATURALE I».

CISTIGATOR PRIN TRAGERE LA SORTI LA CONCURSUL SĂPTĂMÎNII — GEOGRAFIE — LUCIAN DĂNUT — PIATA PALATULUI REPUBLICII, BLOC 5, ETAJ I, BUCURESTI.

Răspunsurile exacte:
1. Cristofor Columb — Santa Maria
2. Fernando Magellan — Trinidad
3. James Cook — Rezolution
4. Faddei Bellingshausen — Vostok

Elevii din clasa a opta trebuiau să scrie acasă pentru a doua zi, tema: Urmările lenei. Ion s-a gîndit mult asupra temei. În cele din urmă a scris titlul cu litere frumoase, apoi a lăsat două pagini goale. Pe a treia pagină a scris: «Acestea sînt urmările lenei».

LA COR

(Biverb: 5, 6)

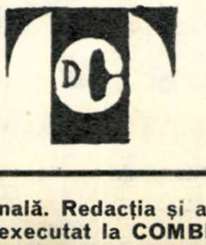

CU CĂRUȚA

(Triverb: 4, 4, 6)

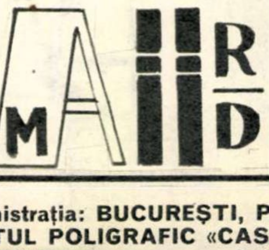

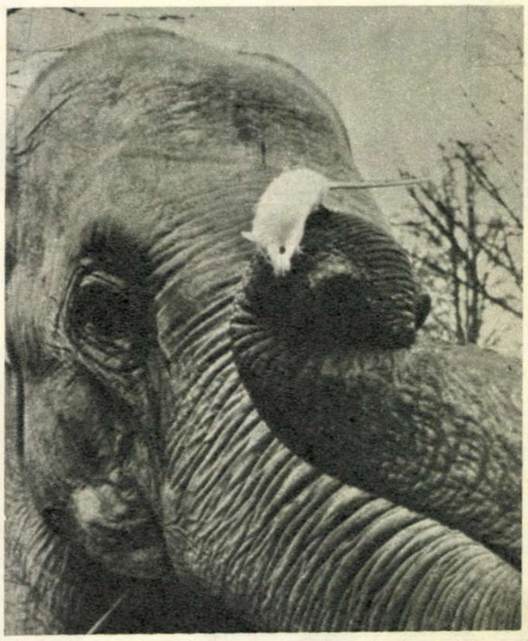

Prietenia dintre doamna Shampa de la grădina zoologică Hagenbeck din Hamburg și șoricelul Felix este ieșită din comun.

Felix vine zilnic și «inspectează» cele 1 500 de kilograme de elefant. El însuși trage doar 30 de grame la cîntar.

«CUTEZĂTORII» revistă săptămînală. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII Nr. 1, telefon 17.60.10
Tiparul executat la COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»
Prezentare artistică: POMPILIU DUMITRESCU. Prezentare grafică: LUCIA SICOMAS

MIU-AL-FLORILOR

Povestire în versuri de
ALEXANDRU MITRU
și AUREL TITA

Desene: ION DEAC - CLUJ

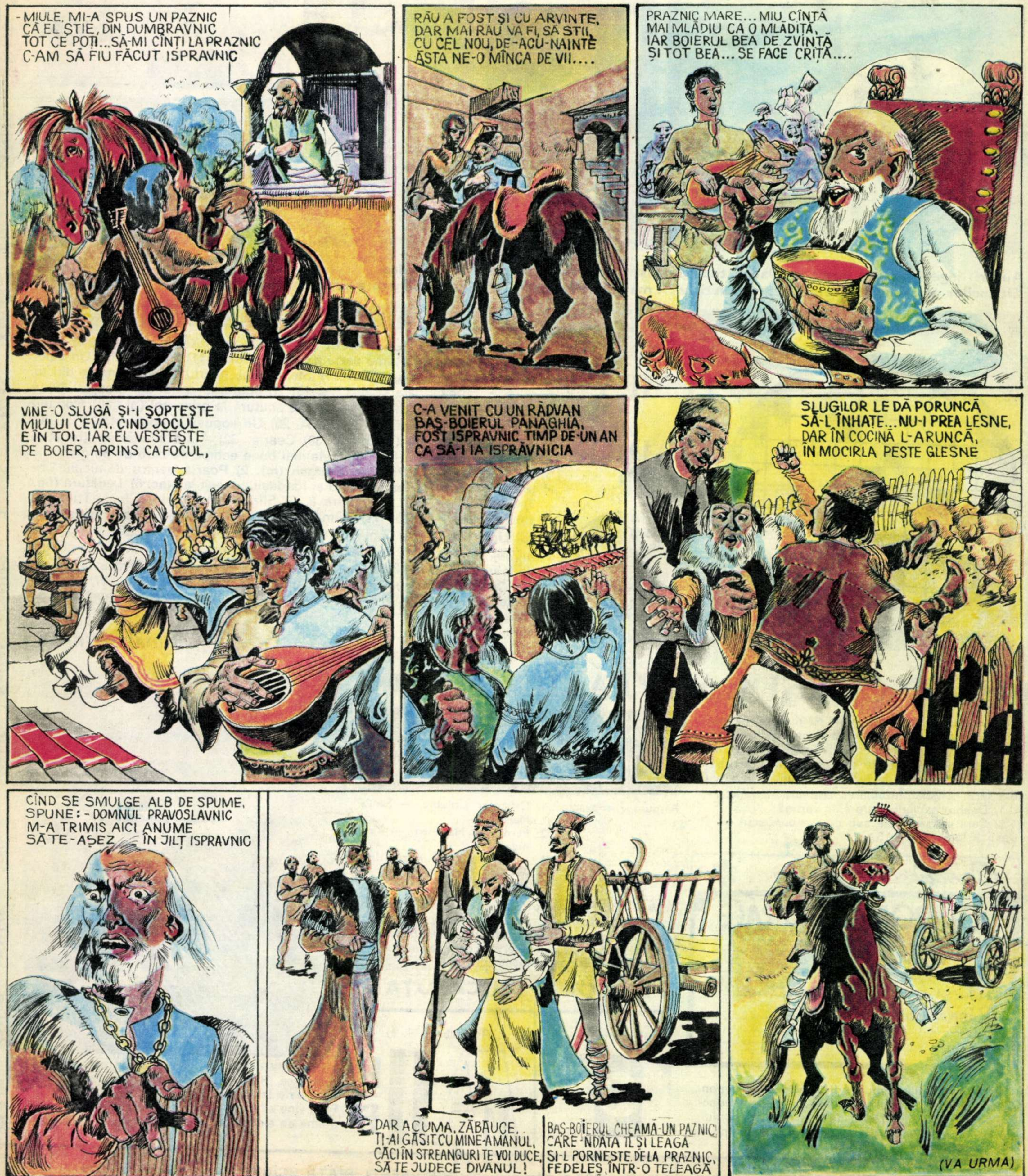
- MIULE, MI-A SPUS UN PAZNIC
CĂ EL ȘTIE, DIN DUMBRAVNIC
TOT CE POȚI... SĂ-MI CÎNȚI LA PRAZNIC
C-AM SĂ FIU FĂCUT ISPRAVNIC
RĂU A FOST ȘI CU ARVINTE,
DAR MAI RĂU VA FI, SĂ ȘTII,
CU CEL NOU, DE-ACU-NAINTE
ĂSTA NE-O MÎNCA DE VII....
PRAZNIC MARE... MIU CÎNTĂ
MAI MLĂDIU CA O MLĂDIȚĂ,
IAR BOIERUL BEA DE ZVÎNTĂ
ȘI TOT BEA... SE FACE CRIȚĂ....
VINE-O SLUGĂ ȘI-I ȘOPTEȘTE
MIULUI CEVA. CÎND JOCUL
E ÎN TOI. IAR EL VESTEȘTE
PE BOIER, APRINS CA FOCUL,
C-A VENIT CU UN RĂDVAN
BAȘ-BOIERUL PANAGHIA,
FOST ISPRAVNIC TIMP DE-UN AN
CA SĂ-I IA ISPRĂVNICIA
SLUGILOR LE DĂ PORUNCĂ
SĂ-L ÎNHAȚE... NU-I PREA LESNE,
DAR ÎN COCINĂ L-ARUNCĂ,
ÎN MOCIRLA PESTE GLEZNE
CÎND SE SMULGE, ALB DE SPUME,
SPUNE: - DOMNUL PRAVOSLAVNIC
M-A TRIMIS AICI ANUME
SĂ TE-AȘEZ ÎN JILȚ ISPRAVNIC
DAR ACUMA, ZĂBAUCE,
ȚI-AI GĂSIT CU MINE-AMANUL,
CĂCI ÎN ȘTREANGURI TE VOI DUCE,
SĂ TE JUDECE DIVANUL!
BAȘ-BOIERUL CHEAMĂ-UN PAZNIC
CARE-NDATĂ ÎL ȘI LEAGĂ
ȘI-L PORNEȘTE DE LA PRAZNIC,
FEDELEȘ ÎNTR-O TELEAGĂ
(VA URMA)

PREȚUL 1 LEU

Cutezătorii

14

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI 4 APRILIE
1968, ANUL II

Din pragul primăverii, un ultim surîs adresat iernii. În obiectivul fotografului nostru: BEATRICE HUȘTIU, cea mai tînără stea olimpică a stadionului de gheață din Grenoble, la un antrenament pe Patinoarul «23 August» din București.

ECRAN

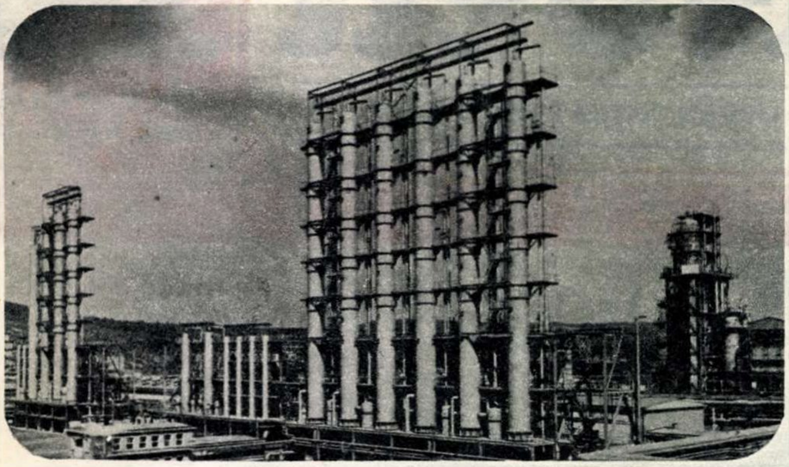

Coloanele unui «forum» modern: Combinatul de cauciuc sintetic şi produse petrochimice din Oraşul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Sfîrşitul săptămînii trecute a înregistrat, sosite de pretutindeni din ţară, rapoartele muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor industriei româneşti, atestînd îndeplinirea înainte de termen şi în condiţii bune a planului trimestrial de producţie. «Am realizat 15 milioane de lei beneficii peste plan», transmite colectivul Combinatului petrochimic Ploieşti. «Noi am obţinut o producţie suplimentară a 2 mii de tone de aluminiu», vine vestea de la ALRO — Uzina de aluminiu Slatina. «Economiile noastre dobîndite peste plan se ridică la 2 milioane de lei», scriu metalurgiştii şi chimiştii Uzinei «1 Mai» din Baia Mare.

*

Reţineţi un termen nou: uzină-şcoală. *Nu va trece mult timp şi îl vom întîlni printre cuvintele uzuale ale vocabularului de fiecare zi. Noi, azi, îi consemnăm debutul. Acesta are loc la Fabrica de sticlărie din Turda. Aici a început să se construiască prima* uzină-şcoală, *o clădire care va adăposti, deopotrivă, hale de producţie şi spaţii de învăţămînt. Elevii, viitorii sticlari, vor avea la dispoziţie cuptoare de topit sticlă, ateliere de creaţie, bibliotecă, săli de clasă. Învăţămîntul nostru profesional, prin această* uzină-şcoală *de la Turda, îşi însuşeşte o formă de studiu modernă, eficace, la cel mai înalt nivel mondial.*

*

S-au împlinit două decenii de la apariţia revistelor «Femeia», «Săteanca» *şi* «Dolgoző Nő», *editate de Consiliul Naţional al Femeilor. Cu acest prilej, «Cutezătorii» felicită cu căldură redacţia şi colaboratorii revistelor sărbătorite, urîndu-le noi succese în nobila lor misiune.*

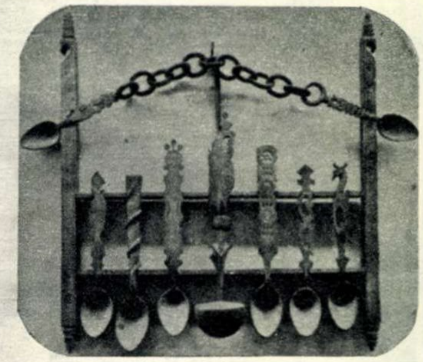

Meşteşug milenar, frumuseţe fără egal...

«Zborurile în cosmos sînt munca mea. Ele mi-au captivat sufletul şi gîndurile şi, atît timp cît voi fi sănătos şi voi fi în plinătatea puterilor mele, voi năzui spre cosmos». Aceste cuvinte aparţin lui **Iuri Gagarin,** primul om care a zburat în cosmos. Aşa cum se ştie, un tragic accident de avion a curmat la 27 martie viaţa lui Gagarin. Vestea a îndurerat profund omenirea care a văzut în persoana lui Gagarin pe unul dintre acei bărbaţi neînfricaţi ce-i înaripează nobila sa cutezanţă.

Cronicar

MICROINTERVIU CU ACAD. C. I. GULIAN

Ştim că mulţi dintre voi aveţi preocupări variate în afara programului şcolar, şi poate v-aţi şi gîndit, în funcţie de ele la viitoarele voastre profesii.

Dorind să vă ajutăm cu un sfat cît mai competent, ne-am adresat tovarăşului **Acad. C.I. GULIAN,** filozof, etnograf, folclorist şi antropolog, eminent umanist, director al Institutului de Filozofie al Academiei R.S.R.

Rep.: Este cunoscut că unele discipline ca muzica, sportul, artele plastice etc. datorită caracterului lor spectacular «aleargă» către copii, cucerindu-i uşor. Există însă altele care se lasă abordate mai greu. Mulţi dintre cititorii noştri se ocupă de istorie, folclor, etnografie. În ce măsură aceste preocupări pot dăinui, devenind profesii?

Acad. C.I. GULIAN: Cred că acolo unde aceste preocupări depăşesc simpla şi fireasca curiozitate copilărească, ele pot deveni o pasiune adevărată. Disciplinele umaniste necesită asimilarea unui volum mare de cunoştinţe. Acestea se capătă citind cît mai mult şi căutînd cît mai multe surse de documentare. Exemplul lui N. Bălcescu mi se pare concludent. Încă de pe băncile şcolii el a început să acumuleze uriaşul volum de informaţii care mai tîrziu i-a permis elaborarea importantelor sale opere. După cum vedeţi, în abordarea acestor discipline, efortul pe care trebuie să-l depuneţi voi este mare, cu atît mai mult cu cît primii paşi va trebui să-i faceţi tot voi. Dar satisfacţiile care vă aşteaptă sînt şi mai mari.

Rep.

Reportaj de scurt metraj

CUPA «CUTEZĂTORII»

GHIŞEREL DOINA, de la Şcoala sportivă nr. 2 Bucureşti **un autentic talent şi o unanimă speranţă a patinajului nostru artistic, primind CUPA TRANSMISIBILĂ «CUTEZĂTORII».**

Luni, 25 martie, Bucureşti. Epilogul *Concursului republican al speranţelor la patinaj artistic, dotat cu Cupa «Cutezătorii», ediţia a III-a.* E seară. Pe oglinda de gheaţă a „Patinoarului artificial 23 August" sub luminile de neon, 55 de speranţe ale patinajului nostru artistic s-au aliniat, în aşteptare. Masa juriului e încărcată cu premiile oferite cîştigătorilor de către *Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor* (patine cu rotile, termosuri, muzicuţe, stilouri, diapozitive, cărţi etc.) Şi, printre ele, străluceşte în culori de curcubeu, frumoasa cupă de cristal oferită de revista noastră. Membrii comisiei concursului cercetează cu febrilitate foile cu clasamentul general, abia scoase din maşina de scris. Se discută cu glas scăzut (dacă Huştiu Beatrice n-ar fi fost împiedicată de gripă să ia parte la această ediţie, cu siguranţă că n-ar mai fi fost nevoie de aceste discuţii): «*Cui oferim cupa?*»... «*Categoric unuia dintre seniori*. (În patinaj cei clasaţi pe locul I la o categoria, trec automat la cea superioară. Aşa că patinatorii pot fi seniori şi la vîrsta de 10 ani — cazul lui Huştiu Beatrice). *Ei sînt deschizătorii de drumuri în patinajul nostru artistic, fac «pîrtie» pentru ceilalţi. Care are cel mai bun punctaj?» «Sandu Dragoş, cu 324,3!» «Nu! — obiectează cineva. Ghişerel Doina are 324,8, deci cu 5 zecimi mai mult...» «Da, lui Doina»!* Iar lui Dragoş îi revine Cupa revistei «*Jobarat*», pentru cel mai tehnic concurent.

Trompetele sună. Învingătorii sînt chemaţi pe podium şi li se distribuie premiile. Apoi... Cele mai emoţionante şi aşteptate clipe: înmînarea «*Cupei Cutezătorii*»!

C.D.

PENTRU SERBĂRILE ȘI ACȚIUNILE VOASTRE PIONIEREȘTI DIN CADRUL SĂPTĂMÎNII PRIMĂVERII, «CUTEZĂTORII», VĂ PREZINTĂ ASTĂZI:

Cîntecul sădirii pomilor

Versuri: M.D. RĂDULESCU **Muzica: C.M. TEODOSIU**

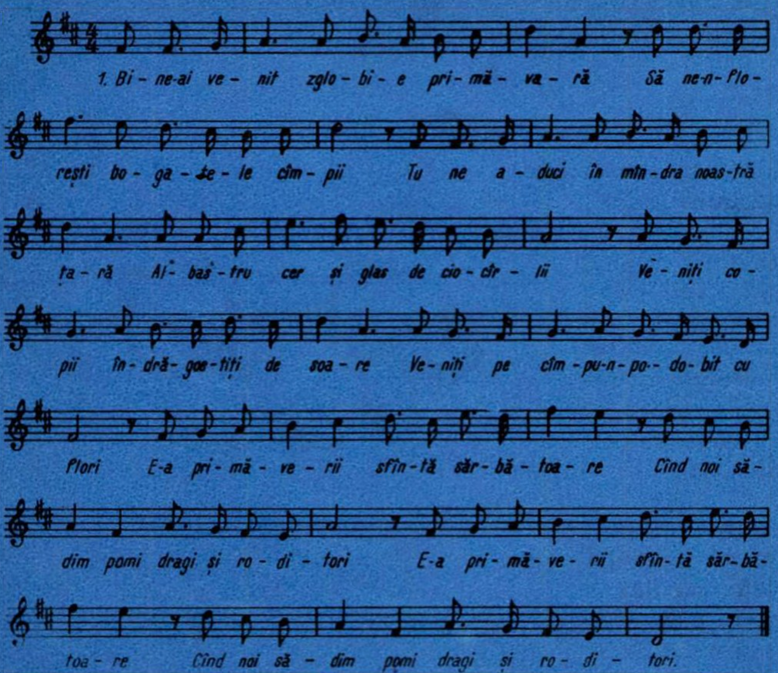
1. Bi - ne-ai ve - nit zglo - bi - e pri - mă - va - ră Să ne-n - flo -
rești bo - ga - te - le cîm - pii Tu ne a - duci în mîn - dra noas - tră
ța - ră Al - bas - tru cer și glas de cio - cîr - lii Ve - niți co -
pii în - dră - goș - tiți de soa - re Ve - niți pe cîm - pu - n - po - do - bit cu
flori E-a pri - mă - ve - rii sfîn - tă săr - bă - toa - re Cînd noi să -
dim pomi dragi și ro - di - tori E-a pri - mă - ve - rii sfîn - tă săr - bă -
toa - re Cînd noi să - dim pomi dragi și ro - di - tori.

Din munca noastră falnic să răsară
Belșug de flori și rod biruitor,
Să fie tot mai mîndr-a noastră țară,
Grădină scumpă rodnicul ogor.

Veniți, copii!... Vlăstari ai tinereții,
Să înălțăm spre cer-unalt un ram,
Să preamărim voioși triumful vieții
Și munca ce dă forță unui neam.

◆ ◆ ◆

Din albumul primăverii
Foto: I. NEGRESCU

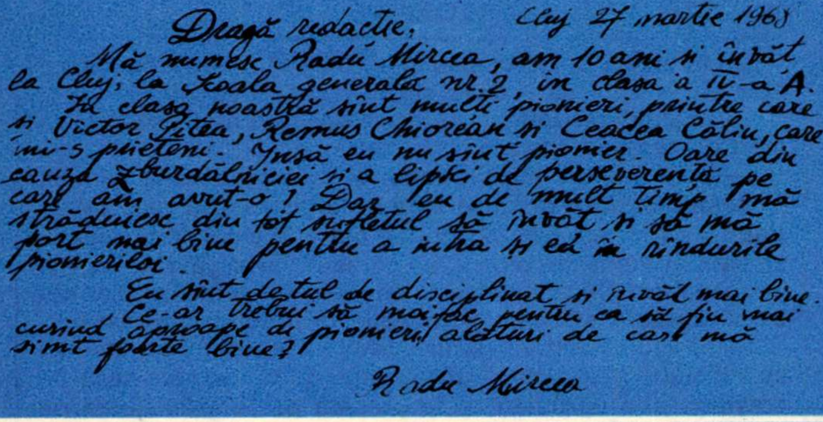

Dragă redacție, Cluj 27 martie 1968

Mă numesc Radu Mircea, am 10 ani și învăț la Cluj, la Școala generală nr. 2, în clasa a II-a A. În clasa noastră sînt mulți pionieri, printre care și Victor Pitea, Remus Chiorean și Ceacea Călin, care îmi-s prieteni. Însă eu nu sînt pionier. Oare din cauza zburdălniciei și a lipsei de perseverență pe care am avut-o? Dar eu de mult timp mă străduiesc din tot sufletul să învăț și să mă port mai bine pentru a intra și eu în rîndurile pionierilor.

Eu sînt destul de disciplinat și învăț mai bine. Ce-ar trebui să mai fac pentru ca să fiu mai curînd aproape de pionieri, alături de care mă simt foarte bine?

Radu Mircea

Asemenea scrisori au mai trimis și copiii: Enculescu Victor, Meseșean Septimiu, Cîmpeanu Dănuț, Tudoruț Aurora, Chiorean Simion și mulți, mulți alții. Atît pe ei, cît și pe toți ceilalți care vor din toată inima să fie pionieri, îi sfătuim să se adreseze îndată comandanților lor de detașamente — și noi sîntem convinși că această frumoasă năzuință nu va întîrzia să le fie satisfăcută, după merit. În curînd, «Cutezătorii» vor sosi în mijlocul vostru, pentru a lua și ei parte la momentul atît de emoționant al primirii cravatei roșii, sau la pregătirile voastre în vederea acestui eveniment.

REDACȚIA

O VEDERE PE ADRESA VOASTRĂ *

4 APRILIE 1968

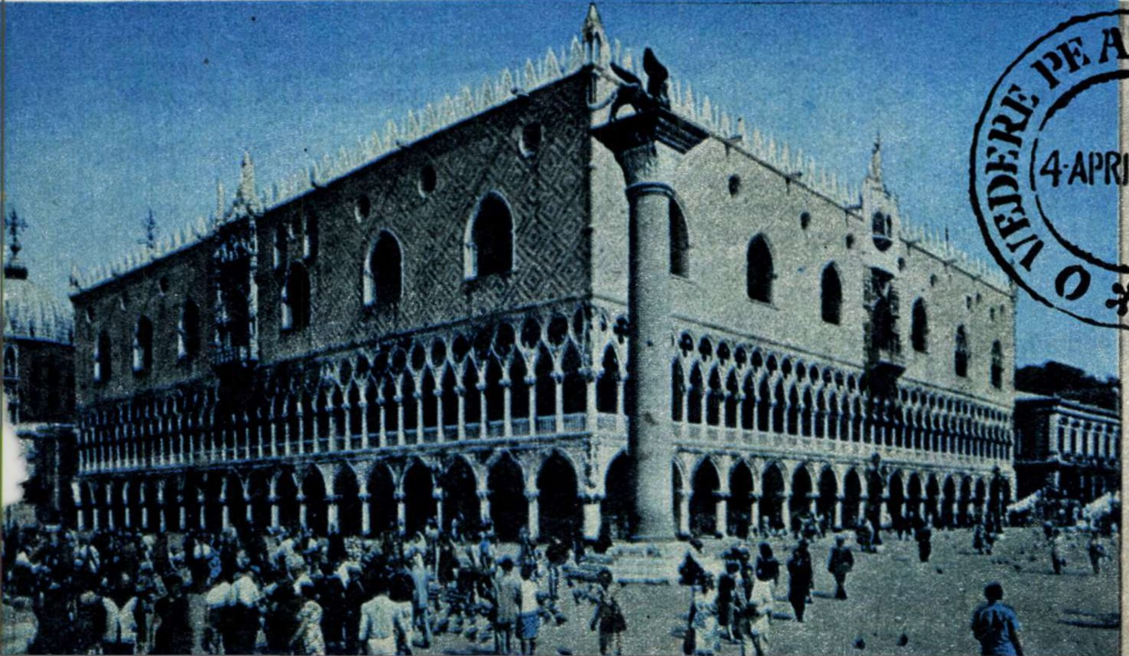

VENEȚIA ESTE NU NUMAI ORAȘUL «STRĂZILOR» LICHIDE DE-A LUNGUL CĂRORA ALUNECĂ GONDOLE. EL ESTE ȘI ORAȘUL CARE GĂZDUIEȘTE, ÎN MUZEELE SALE, NENUMĂRATE OPERE NEMURITOARE ALE MARILOR MAEȘTRI AI PENELULUI CA TIZIANO, TINTORETTO, VERONESE... ESTE GAZDA UNEIA DINTRE CELE MAI CELEBRE BIBLIOTECI ALE LUMII — BIBLIOTECA NAZIONALE MARCIANA...

PRINTRE EDIFICIILE DE SEAMĂ ALE ORAȘULUI SE AFLĂ ȘI PALATUL DOGILOR.

ANCHETA *noastră*

de prof. Ștefan Racoviță

Îi știu de mult, fără să-i cunosc. Sînt doi. Pionieri, colegi de școală. Unul înalt și roșcovan, celălalt mic și negricios. În fiecare marți după-amiază se așază cuviincios pe locurile 13 și 14 ale rîndului 26 din sala Cinematecii (un fel de muzeu al filmului frecventat de acei care iubesc mult cinematograful și vor să afle cît mai multe despre el). Vin și pleacă împreună, discutînd aprins despre filmul văzut. Trecînd pe lîngă ei am văzut că matricolele lor aveau aceeași inscripție: Școala generală nr. 49, București.

Pe alți doi băieți despre care vreau să vă vorbesc, nu-i văzusem niciodată și drept să vă spun nici n-aș vrea să-i mai văd. Vrînd să intru într-o seară la un film, n-am mai găsit bilet la casă. Ajuns în stradă, în fața mea s-au oprit doi copii de 11—12 ani, oferindu-mi spre cumpărare un bilet de intrare cu trei lei mai mult decît prețul real. Cei doi «prieteni» se îndeletniceau cu acest soi de «negoț» și încă la ora la care emisiunea «noapte bună copii» se terminase de mult...

Povestind despre aceste două chipuri ale prieteniei (și cîte nu mai sînt!) elevilor clasei a VII-a a Școlii generale din satul Piteasca, comuna Cozieni, județul Ilfov, s-a stîrnit imediat o discuție înflăcărată. Și, pe nesimțite, discuția a ajuns la un punct în care s-a impus, aproape de la sine, întrebarea:

CUM ÎȚI ALEGI PRIETENII?

De unde pînă atunci nimănui nu-i lipseau părerile și argumentele, după rostirea întrebării se lăsă imediat o liniște deplină. După un timp de gîndire, care a durat sigur mai mult decît bătaia metronomului de la «Cine știe cîștigă», cîțiva băieți și fete s-au înscris la cuvînt.

— Eu sînt prietenă cu Antoaneta, spune Tudor Rodica. Mă simt atrasă de ea datorită felului ei de a se purta: este modestă, săritoare, sinceră. Vezi

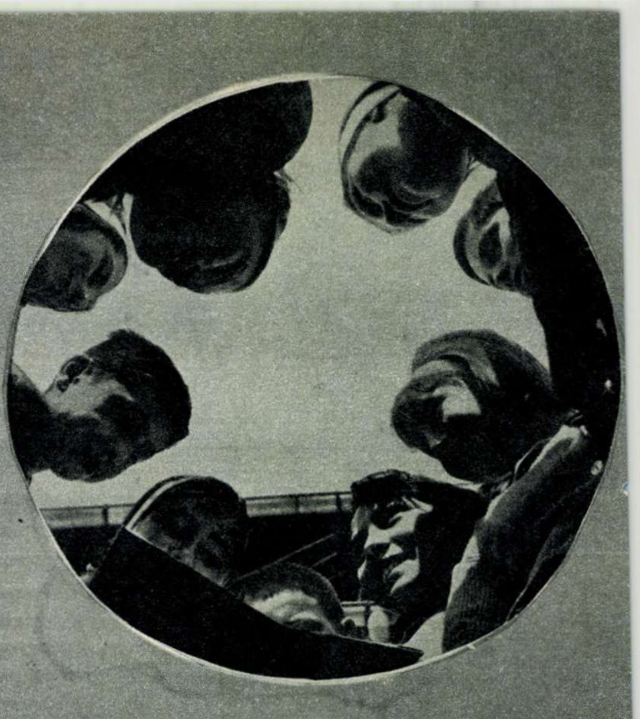

CUM

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

— Nu trage, șefule! strigă Ciupitul, care între timp se apropiase de păpuriș. Se pare că gușterii au dreptate. Privește! Sînt urmele Vînătorului și ale lui Max...

Chiorul luă arma de la ochi și se repezi cu ea în mînă spre păpuriș. Îngenunchie, dădu păpurișul la o parte și după ce adulmecă pămîntul cîteva clipe ca un copoi, spuse cu un glas sugrumat:

— Hîrlețul... Da... Hîrlețul, repede hîrlețul. Urmele o să ne ducă în locul unde au îngropat valiza.

— Și cu băieții ce facem? Îi luăm cu noi? întrebă Ciupitul, gata să pornească spre barcă după hîrleț...

— Dă-i dracului, acum! strigă Chiorul, culcînd ca un apucat păpurișul în stînga și în dreapta. Leagă-i de mîini și de picioare și vino după mine.

Și Chiorul dispăru, în patru labe, în păpuriș.

După ce îi legă pe cei doi băieți zdravăn, azvîrlindu-i ca pe niște saci lîngă o salcie, Ciupitul luă pușca și hîrlețul din barcă și se repezi și el, pe urmele Chiorului.

Abia dispăru, cînd se petrecu un lucru extraordinar.

Scatiul și Babușcă se încovrigară brusc și trupurile lor subțiri și elastice alunecară cu ușurința unor țipari printre mîinile lor legate la spate. Acum mîinile lor legate erau în față.

— Ai luat și tu cîteva săbioare? întrebă Scatiul, desfăcînd palmele în care se vedeau cîțiva peștișori striviți...

— Luat, spuse Babușcă, dacă «jupînii» sînt acasă, într-un sfert de ceas am șters-o.

— Dă-i drumul! șopti Scatiul și azvîrlindu-se la pămînt, se rostogoli spre o salcie care se afla la cîțiva pași de ei. Babușcă îl urmă. Sub rădăcinile putrede ale salciei uscate, spălate și albite de ploaie, se zăreau cîteva găuri adînci și întunecoase. Cu mișcări iuți, aproape fulgerătoare, cei doi băieți așezară săbioarele grămadă în dreptul unei găuri.

— Și-acum costreii! strigă Scatiul, începînd să smulgă cu mîinile legate niște frunze lungi, subțiri și lucioase ce creșteau prin apropiere și le presără peste grămăjoara de pește. Babușcă smulgea și el frunzele cu o iuțeală de maimuță.

În curînd, peștișorii dispărură sub o grămadă de frunze. Babușcă, legat cum era, se așeză în genunchi și ridică mîinile deasupra grămezii de frunze, gata parcă, să dea o lovitură nimicitoare.

— Lasă-l pe mine, Scatiule! șopti el, cu aerul lui somnoros. Cred că jupînul a și simțit mirosul de pește!

Scatiul se rostogoli într-o parte și așezîndu-se pe o coastă, ascultă cu urechile ciulite glasurile celor doi răufăcători ce răzbăteau surd pînă la ei, de undeva de departe, din păpurișuri.

La piciorul salciei, în genunchi, Babușcă aștepta încordat. Clipele treceau.

Deodată, grămada de frunze tresări ușor. Apoi, din nou liniște. Nici o mișcare. După o clipă, frunzele tresăriră încă o dată. Babușcă părea de piatră. Brusc, frunzele se ridicară puțin și în clipa aceea, mîinile lui Babușcă căzură fulgerător, ca o ghilotină.

— L-am prins! Era acasă «jupînul»! șopti înfrigurat Bape faţa ei cum se bucură cînd poate fi cuiva de folos. Ţin mult la Antoaneta. Şi poate că mai bine decît verbul «a ţine», ar fi să folosesc «a stima», «a respecta».

— Eu m-am împrietenit cu George, spune Herea Marin mai ales pentru că datorită lui am devenit un cititor statornic. El — mai exact: pornirea lui pentru citit — mi-a deschis şi mie gustul.

— Deşi am destui prieteni, mă simt atrasă mai mult de colega mea Tudora pentru că amîndouă iubim pădurea şi florile, spune Cioflan Maria.

— Ceea ce îmi place mai mult la Constantina, mărturiseşte Nicolae Maria, este că nu am văzut-o niciodată supărată. E o fire optimistă. Împrăştie parcă în jur bucuria de a trăi, de a învăţa, de a visa...

— Dintre toate colegele mele, povesteşte Ene Vasila, Paula este cea mai curajoasă. Îmi place mult că e aşa.

— Admir inteligenţa lui Marin. Pe lîngă aceasta, continuă Vasile Ion, Marin e gata totdeauna să te sprijine, să te ajute. Cînd a fost bolnav l-am vizitat zilnic pentru a-l ţine la curent cu noile lecţii. Dacă n-aş fi făcut-o, aş fi regretat multă vreme.

Simion Cornel afirma că prietenia lui cu Călăraşu Petre se bazează pe o pasiune comună: pescuitul. (I-am întrebat imediat dacă nu le-au expirat permisele!).

După cum cred că aţi observat, majoritatea mărturisirilor răspundeau de fapt unei întrebări pe care n-a pus-o nimeni. S-ar putea formula astfel: de ce sînt prieten cu X? Deşi aparent răspunsul dat unei întrebări poate mulţumi şi pe cei ce au pus-o pe cealaltă, lucrurile stau puţin altfel. Răspunzînd la întrebarea «de ce sînt prieten cu X?» nu facem altceva decît să explicăm atracţia pe care o simţim faţă de prietenul nostru. Aţi văzut că Petre şi cu Cornel se simt atraşi unul faţă de celălalt pentru că amîndoi iubesc pescuitul, iar Maria şi Tudora îndrăgesc împreună pădurea şi florile.

Iată însă că întrebarea «cum îţi alegi prietenul?» cere un răspuns din care să reiasă rolul conştiinţei, al judecăţii în legarea unei prietenii trainice şi nu acela al întîmplării.

Prietenia, unul dintre cele mai nobile sentimente, a înfrumuseţat viaţa tuturor oamenilor. Sensul adînc al prieteniei a preocupat toate minţile luminate. Un vechi proverb spune că «OMUL FĂRĂ PRIETENI ESTE CA PASĂREA FĂRĂ ARIPI» iar Democrit, celebrul filosof al antichităţii, afirma că «NU MERITĂ SĂ TRĂIASCĂ CEL CARE NU ARE MĂCAR UN PRIETEN BUN». Cicero, marele orator roman, arata că «PRIETENUL ESTE AL DOILEA EU». Istoria şi literatura dezvăluie numeroase prietenii în adevăratul sens al cuvîntului. Exemple? Ştiţi voi înşivă, destule.

CE PĂRERE AVEŢI, STIMAŢI CITITORI, DESPRE FELUL CUM VĂ ALEGEŢI PRIETENII? CREDEŢI CĂ PROCEDAŢI ÎNTOTDEAUNA BINE? CE-AŢI RĂSPUNDE DACĂ VI S-AR ADRESA VOUĂ ÎNTREBAREA PUSĂ COLEGILOR VOŞTRI DIN PITEASCA?

Aşteptăm cu nerăbdare răspunsurile voastre!

IŢI ALEGI PRIETENII

• OSTROVUL LUPILOR • 108

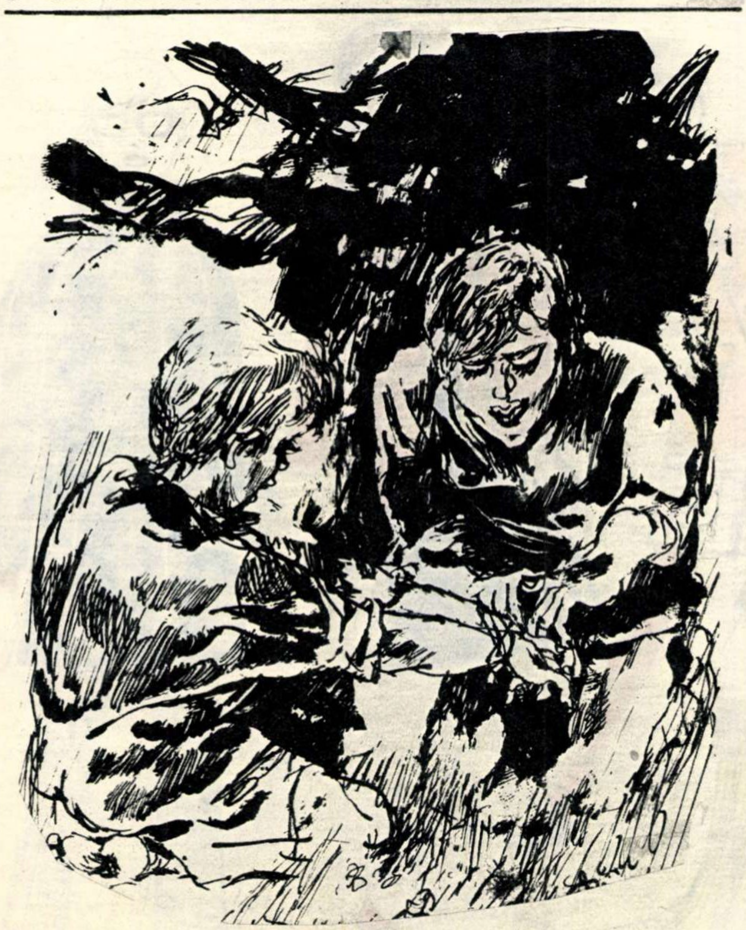

• OSTROVUL LUPILOR • 109

buşcă. Hai, Scatiule, vino să-l punem la treabă.

Scatiul se apropie de Babuşcă şi vîrî mîna sub grămada de frunze.

Peste cîteva clipe, apăru un şoarece de apă.

— Hai, «jupîne»! Dă-i drumul la «ferăstrău»! spuse cu un aer vesel Scatiul, lipindu-l de pămînt şi prinzîndu-i picioarele cu legătura de sfoară ce-i înfăşura mîinile. «Jupînul» se încovrigă şi începu să roadă cu furie sfoara care îl ţinea prizonier.

Glasurile celor doi răufăcători care cotrobăiau şi săpau ici-colo, prin păpurişuri, se auzeau din ce în ce mai aproape. Şobolanul rodea frînghia, din ce în ce mai furios. Deodată, unul din nodurile care ţineau mîinile Scatiului, plesni, se destrămă şi o dată cu el, celelalte se lărgiră şi se desfăcură ca prin farmec. Mîinile Scatiului erau acum libere. Cu un chiţăit scurt, «Jupînul» se dădu peste cap şi dispăru ca un fulger în gaura de sub salcie.

— Hai, Babuşcă. Dă mîinile încoace! strigă Scatiul, încercînd să dezlege mîinile prietenului său. Dar totul fu zadarnic. Nodurile duble şi puternice, pe care le făcuse bătrînul marinar, erau cu neputinţă de desfăcut.

— La barcă! La barcă, Babuşcă! strigă cu o furie neputincioasă Scatiul. O să te dezleg pe drum, repede, repede!

Cei doi băieţi se rostogoliră spre barca, care se legăna uşor pe valuri, lîngă mal. Scatiul se aruncă în barcă. Tocmai se pregătea să-l ajute pe Babuşcă, legat cobză, să se urce în lotcă, cînd foşnete puternice răsunară în păpuriş şi înjurăturile groaznice ale Chiorului, care se întorcea, tunînd şi fulgerînd, ajunseră pînă la ei.

Scatiul şi Babuşcă înţeleseră că era prea tîrziu ca să mai poată fugi cu barca.

(VA URMA)

DIALOG

120 DE SCRISORI, SAU 130...

...ori poate mai multe, nu vă putem spune precis, căci numărul lor crește zilnic. Le primește *Ioniță Gabriela* din clasa a VII-a C, a *Liceului nr. 27 din București*. Gabriela este autoarea unei poezii apărute în revista noastră. Mulți dintre voi i-au scris. Transmitem acestora mulțumirile Gabrielei și le oferim, așa cum au dorit, fotografia ei.

UN APEL...

...a sosit din *comuna Recea, județul Argeș*. Iată-l: *«Pionierii unității noastre alcătuiesc un album istoric. Vrem să adunăm în paginile sale imagini ale monumentelor istorice din țară și rugăm cititorii revistei «Cutezătorii» să ne trimită ilustrate, care să ne aducă și cîteva rînduri despre cea mai frumoasă acțiune pionierească de la ei».*

Sîntem siguri că dorința pionierilor din Recea va avea ecou.

DOISPREZECE FLUIERAȘI

...doisprezece feciorași... aduc voioșia cîntecelor populare moldovenești în toate serbările școlare. Faima lor a trecut granițele satului *Goești*. Azi, sătenii din *comuna Lungani, județul Iași* vin la toate serbările și șezătorile să-i asculte, să-i aplaude cu căldură.

Felicităm pe cei doisprezece fluierași și vă prezentăm echipa condusă de pionierul *Vieru Ion* din clasa a VII-a.

«CĂSUȚA POȘTALĂ — CUTEZĂTORII»

...vă oferă adrese:

Harabulă Romică, Codreni, comuna Mileanca, județul Botoșani (corespondență).

Blaga Valentin, Str. Depoului nr. 15, Oradea (mărci poștale, ilustrate).

Unitatea de pionieri de la Liceul din localitatea Bîrca, județul Dolj (ilustrate, mărci poștale, corespondență).

Gheorghiu Antoaneta, Piața Hale, Bloc A, Sc. I, ap. 3, Brăila (fotografii de actori, ilustrate, șervețele).

Stana Elena, Str. Aliorului nr. 4, Bloc R.8, Sc. I, et. 9, ap. 37, Sectorul 4, București (corespondență, ilustrate).

RUBRICA NOASTRĂ

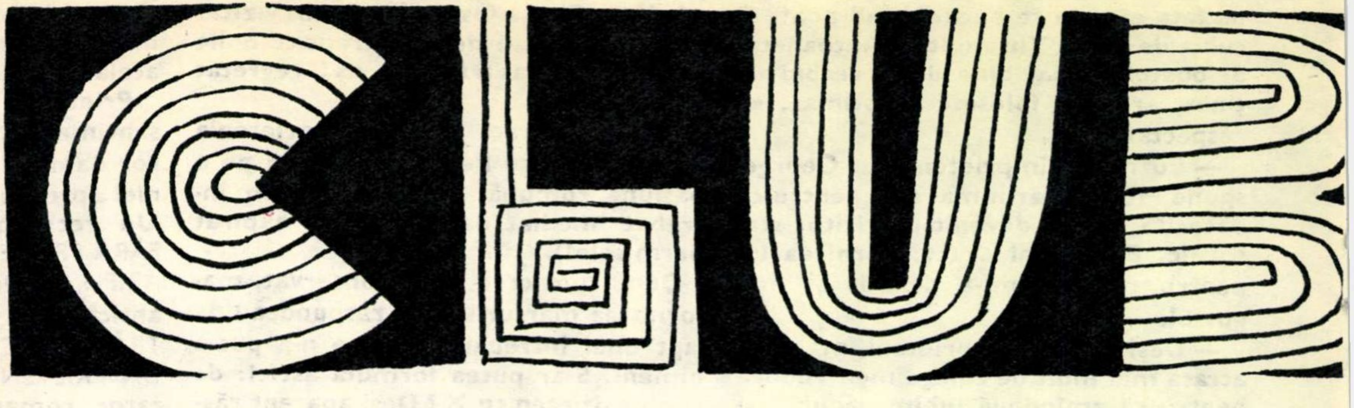

Eu am gust tu ai gust...

Vă amintiți de costumele actorilor MAGDA POPOVICI și ION LUCIAN din spectacolul «Sînziana și Pepelea»? Toate acestea și multe altele au fost create de PIA OROVEANU, pictor scenograf — costume.

Iată, de data aceasta, PIA OROVEANU a creat special pentru voi, cititorii revistei «Cutezătorii», modelele pe care vi le prezintă.

Dragi prieteni, în această pagină, vom încerca să discutăm despre felul în care putem să ne îmbrăcăm pentru a avea o ținută îngrijită, frumoasă, care să nu depășească limitele decenței.

Cît de plăcută este impresia pe care o face o fată sau un băiat, de vîrsta voastră, pieptănați cu grijă, îmbrăcați cu haine curate și pantofi lustruiți! Să nu vă lăsați înșelați de «pitorescul» unei ținute neglijente, ci să preferați întotdeauna îmbrăcămintea veselă, proaspătă, potrivită vîrstei.

Printre caracteristicile principale ale modei anului 1968 mi se pare demnă de subliniat bogăția de culori și mai ales faptul că acestea sînt îmbinate în modul cel mai neașteptat. Trebuie să avem grijă însă să nu folosim culorile la întîmplare. Întotdeauna ne vom gîndi să asortăm culoarea toaletei la culoarea părului, la înfățișarea noastră. Adeseori, culorile pastel se recomandă în mod deosebit celor blonzi deși, uneori nu stau rău nici celor bruni.

Modelele pe care le-am creat pentru voi se pot confecționa din materiale ce se găsesc în magazine, la prețuri convenabile. Iată-le:

a) foarte potrivită este o fustă «kylt», plisată pe șold și în spate, dintr-o stofă în carouri cît mai viu colorate. Pulover, fular, basc și șosete tricotate din lînă în culori asortate;

b) de remarcat vesta foarte lungă și aproape băiețească care face hazul acestei ținute;

c) jachetă foarte practică, pe care o pot purta fetele de toate vîrstele și băieții mai mici. Se poate face din catifea, stofă sau tricotată din lînă.

Această ținută este la locul ei atît dimineață cît și seara în sălile de spectacol.

d) pardesiu din stofă — postav cu nasturi de metal. Îl pot îmbrăca și fetele și băieții.

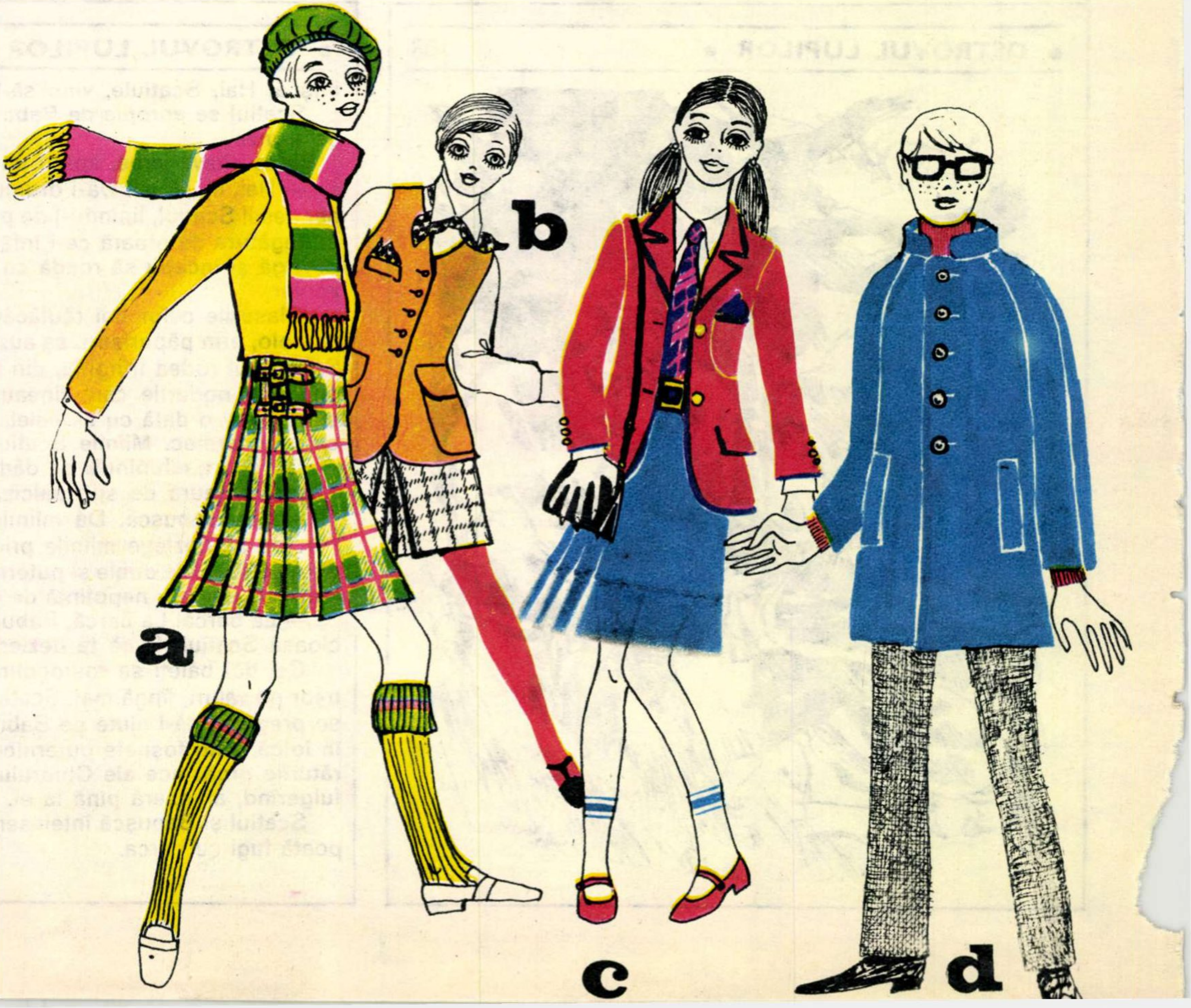

vă invită să urmăriți: ● Dialog — Peripețiile lui Cosmin, fiul Zimbrului ● Două autografe pentru voi.

Cosmin, fiul Zimbrului

În «oglinda fermecată» a televizorului a apărut un nou Făt-Frumos, aprig și ager, blînd și bătăios, isteț și iute, dornic de tihnă și neobosit luptător, săritor și setos de dreptate: Cosmin, fiul Zimbrului, născut din adevărul și legendele anilor domniei lui Ștefan cel Mare.

O fi scăpat oare? Au să-l prindă arcașii? Întrebările curioșilor îmi înghiontesc cotul drept și, ca unul care cunosc povestea din paginile dramaturgului Mircea Ștefănescu, de la Florin Piersic, care-l interpretează pe Cosmin, de la Cosma Brașoveanu, Gh. Cozorici și alți interpreți, simt în vîrful peniței năvala răspunsurilor.

Păi n-ați văzut că a sărit în apă ținînd între dinți o trestie?!... a înotat și a...

— Ce faci, omule, sare ars regizorul filmului, Cornel Popa — te-am rugat doar...

— Bine, tac. Dar cu cititorii revistei care vor să afle și să știe, ce fac?

— Trezește-le, dacă poți, curiozitatea pentru următoarele episoade, cînd se vor încrucișa săbiile dreptății cu cele ale vicleniei, ale dragostei și urii.

— Să nu stricăm totuși plăcerea așteptării și satisfacția surprizei. Intervine operatorul Niculae Niță.

I. Mihai

vă doresc cutezanța ghiocelului
agerimea de zbor a cocorului și
exuberanța primăverii!

E PRIMĂVARĂ!

Versuri: Emilia Căldăraru
Muzica: T. Bratu

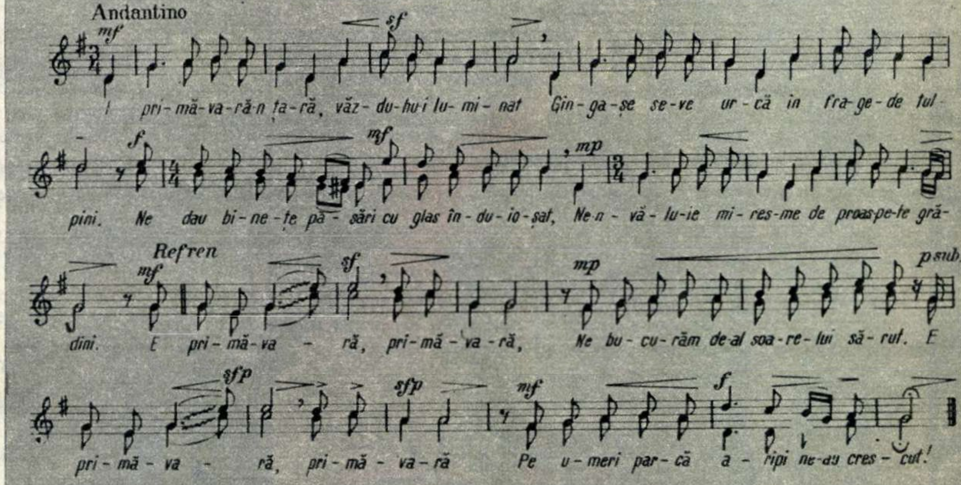
Andantino
mf
sf
I pri-mă-va-ră-n ța-ră, văz-du-hu-i lu-mi-nat Gin-ga-șe se-ve ur-că in fra-ge-de tul-
f
mf
mp
pini. Ne dau bi-ne-țe pă-sări cu glas în-du-io-șat, Ne-n-vă-lu-ie mi-res-me de proas-pe-te gră-
Refren
mf
sf
mp
p sub.
dini. E pri-mă-va-ră, pri-mă-va-ră, Ne bu-cu-răm de-al soa-re-lui să-rut. E
sfp
sfp
mf
f
pri-mă-va-ră, pri-mă-va-ră Pe u-meri par-că a-ripi ne-au cres-cut!

Pe străzi ieșim în stoluri de fete și băieți,
Ghiozdanele ni-s pline de ceruri și de vis.
Și rîsul nostru-alunecă iernatice tristeți,
Deschide-n zori flori albe pe ramuri de cais.

Pe plaiuri de baladă porni-vom iar de-acum,
Din munți, din bărăgane, ne cheamă lung ecou.
Și pretutindeni țara, ieșindu-ne în drum,
Va fi, cu primăvara, mai tînără din nou.

OGLINZILE PRIMĂVERII

de Gheorghe Tomozei

Tu ești vara cea dintîi
a văzduhului și-a lumii,
tu în țara mea rămîi,
vară cea dintîi a lumii.

Sol a verii ce va fi,
ai în frunte un luceafăr
și copite argintii
ca bucățile de zahăr.

Și tot tu, copertă-i ești
verii, cartea înfoiată
cu flori tipograficești
și povești cu-a fost o dată...

Tu ești treapta care sui
într-a verii turn cu scară,
tu, printre-anotimpuri, sui,
primăvară, primăvară...

Nu poate fi o mai mare bucurie pentru un fost pionier decît aceea de a-i saluta pe cutezători în chiar corabia lor „Cutezătorii". Îi rog să mă ia la bord și le promit că, în vreme ce ei vor scruta oceanul cu binoclurile ori vor ridica pînzele, eu voi scrie versuri și povești (cînd, bineînțeles, nu voi curăța cartofi) fiind ca totdeauna alături de ei.
Cutezătorilor, luați-mă cu voi!
Gheorghe Tomozei

Spre a vă informa despre noua colecție PRELUDII din care a apărut, nu de mult, primul volum, ne-am adresat directorului Editurii tineretului, ALEXANDRU GEORGESCU.

— Am dori să cunoaștem cîteva date din «actul de naștere» al **Preludiilor.**

— Cu multă plăcere. Așa cum știți, primul volum al colecției poartă numele «Întîlniri cu poezia» și prezintă o selecție din clasicii poeziei românești Eminescu, Arghezi, Blaga și din creația altor poeți ca Z. Stancu, M. Beniuc, E. Jebeleanu, Ion Brad, Nichita Stănescu ș.a. Bineînțeles, am făcut o înșiruire sumară. Am urmărit prin acest volum să-i apropiem pe tinerii cititori de frumusețea poeziei noastre, să le trezim interesul pentru materia ei sensibilă.

— Cunoașteți ecouri din rîndul elevilor?

— Da, știm că pentru serile de poezie organizate în școli și pentru unele șezători și serbări, culegerea despre care vorbim este mult folosită. În privința «actului de naștere» al Preludiilor ar fi de adăugat că lansarea ei a fost hotărîtă — și înfăptuită — de editura noastră în strînsă colaborare cu Consiliul Național al Organizației Pionierilor. Ulterior, la îmbogățirea colecției își vor da concursul și alte edituri.

— Ce ați prevăzut pentru viitorul colecției?

— Mai multe titluri. Un volum de **Teatru școlar** care va cuprinde nu numai cîteva piese destinate scenelor școlărești dar și indicații de decor, de costum etc.

Semnalăm, de asemenea, volumul **Copiii poeți** — o selecție din cele mai frumoase creații ale elevilor. Pentru prima oară în țara noastră va apărea o astfel de culegere. Volumul **Tinere, cunoaște-ți țara!,** așa cum arată titlul, va fi un îndemn la drumeție, o chemare spre cunoașterea frumuseților și bogățiilor patriei. Cartea va fi elaborată în colaborare cu Consiliul Național al Organizației Pionierilor.

În sfîrșit, există în proiect un volum care am vrea să cuprindă cele mai frumoase pagini de vitejie din istoria poporului nostru.

Deocamdată, atît.

— Vă dorim succes, iar cititorilor să găsească, foarte curînd aceste lucrări în rafturile librăriilor.

B. CARAGIALE

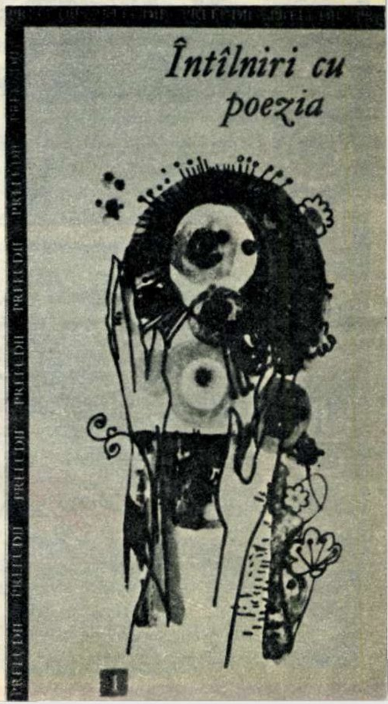

CUTEZĂTORI DE-A LUNGUL VEACURILOR

ECATERINA TEODOROIU

Text: NICOLAE TĂUTU - Ilustrații: TEO GHERGHE

ECATERINA TEODOROIU ESTE O EROINĂ A POPORULUI NOSTRU DIN TIMPUL PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL (1916–1918).

FIICĂ DE ȚĂRANI DIN VĂDENI, JUDEȚUL GORJ, DUPĂ MOARTEA FRATELUI SĂU NICOLAE, A LUAT ARMA ACESTUIA ȘI A LUPTAT ÎN LOCUL SĂU ÎN REGIMENTUL 18 GORJ. A PARTICIPAT CA VOLUNTARĂ LA LUPTELE DIN VALEA JIULUI, DE UNDE I S-A TRAS ȘI NUMIREA DE «EROINA DE PE JIU». ÎN ACESTE LUPTE A FOST RĂNITĂ ȘI INTERNATĂ ÎN SPITALUL DE CAMPANIE DIN IAȘI. PENTRU MERITELE DIN ACESTE BĂTĂLII A FOST DECORATĂ CU «VIRTUTEA MILITARĂ», CLASA A DOUA ȘI A FOST ÎNAINTATĂ LA GRADUL DE SUBLOCOTENENT.

DUPĂ VINDECAREA RĂNII A PARTICIPAT LA LUPTELE DATE ÎN PREAJMA DEALULUI MUNCELULUI. ÎN NOAPTEA DE 22-23 AUGUST 1917 PORNEȘTE LA ATAC ÎN FRUNTEA PLUTONULUI SĂU ȘI ESTE LOVITĂ ÎN INIMĂ DE UN SNOP DE MITRALIERĂ DIN DIRECȚIA COTEI 489. ULTIMELE SALE CUVINTE AU FOST: «ÎNAINTE, BĂIEȚI! ÎNAINTE, SÎNT CU VOI!»

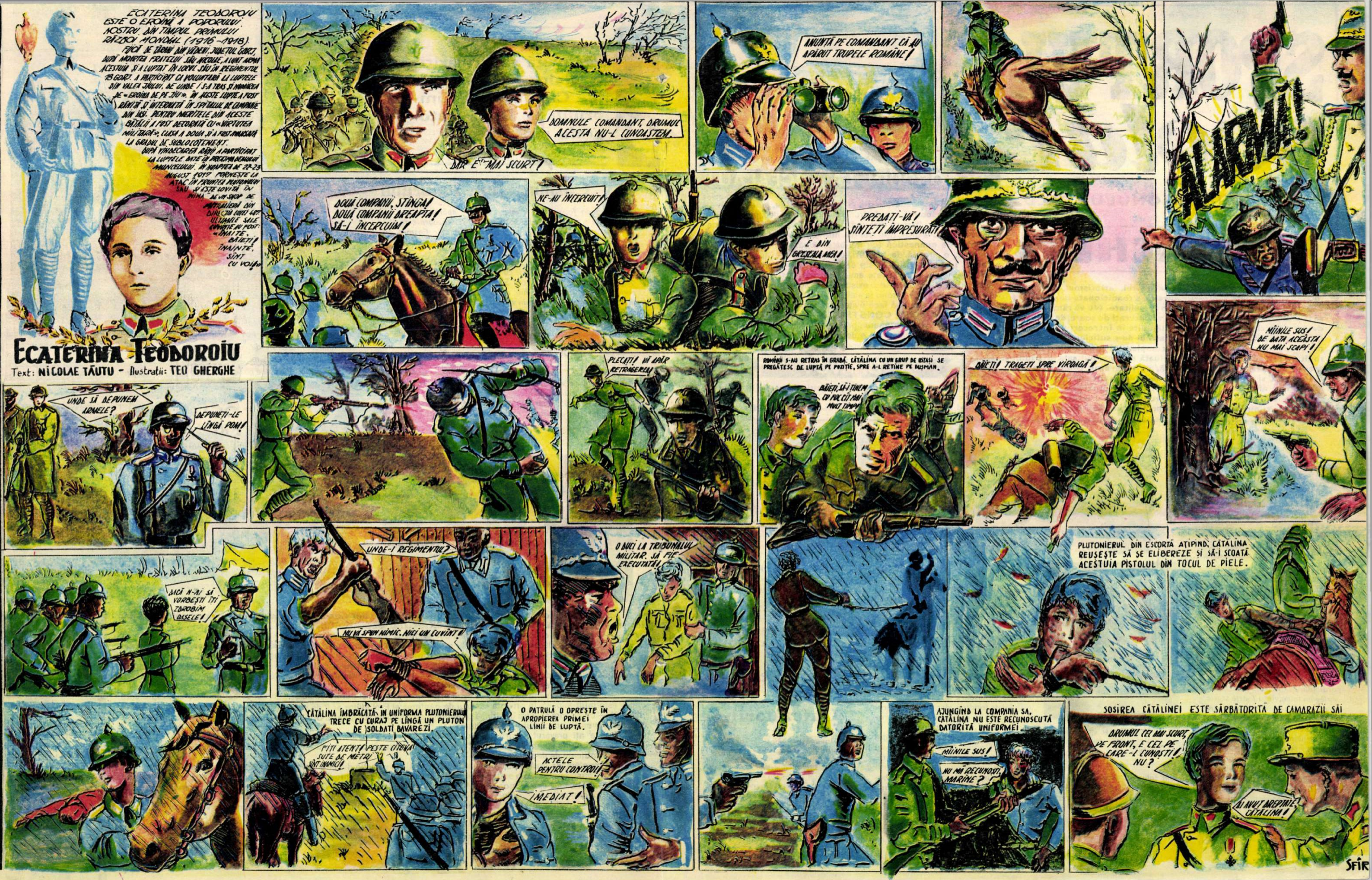
DOMNULE COMANDANT, DRUMUL ACESTA NU-L CUNOAȘTEM.
DAR E MAI SCURT!
ANUNȚĂ PE COMANDANT CĂ AU APĂRUT TRUPELE ROMÂNE!
ALARMĂ!
DOUĂ COMPANII, STÎNGA! DOUĂ COMPANII DREAPTA! SĂ-I ÎNCERCUIM!
NE-AU ÎNCERCUIT!
E DIN GREȘEALA MEA!
PREDAȚI-VĂ! SÎNTEȚI ÎMPRESURAȚI!
UNDE SĂ DEPUNEM ARMELE?
DEPUNEȚI-LE LÎNGĂ POM!
PLECAȚI! VĂ APĂR RETRAGEREA!
ROMÂNII S-AU RETRAS ÎN GRABĂ. CĂTĂLINA CU UN GRUP DE OSTAȘI SE PREGĂTESC DE LUPTĂ PE POZIȚIE, SPRE A-L REȚINE PE DUȘMAN.
BĂIEȚI, SĂ-I ȚINEM CU FOC CÎT MAI MULT TIMP!
BĂIEȚI! TRAGEȚI SPRE VIROAGĂ!
MÎINILE SUS! DE DATA ACEASTA NU MAI SCAPI!
DACĂ N-AI SĂ VORBEȘTI ÎȚI ZDROBIM OASELE!
UNDE-I REGIMENTUL?
NU VĂ SPUN NIMIC. NICI UN CUVÎNT!
O DUCI LA TRIBUNALUL MILITAR, SĂ FIE EXECUTATĂ!
PLUTONIERUL DIN ESCORTĂ AȚIPIND, CĂTĂLINA REUȘEȘTE SĂ SE ELIBEREZE ȘI SĂ-I SCOATĂ ACESTUIA PISTOLUL DIN TOCUL DE PIELE.
CĂTĂLINA ÎMBRĂCATĂ ÎN UNIFORMA PLUTONIERULUI TRECE CU CURAJ PE LÎNGĂ UN PLUTON DE SOLDAȚI BAVAREZI.
FIȚI ATENȚI! PESTE CÎTEVA SUTE DE METRI SÎNT INAMICII!
O PATRULĂ O OPREȘTE ÎN APROPIEREA PRIMEI LINII DE LUPTĂ.
ACTELE PENTRU CONTROL!
IMEDIAT!
AJUNGÎND LA COMPANIA SA, CĂTĂLINA NU ESTE RECUNOSCUTĂ DATORITĂ UNIFORMEI.
MÎINILE SUS!
NU MĂ RECUNOȘTI, MARINE?
SOSIREA CĂTĂLINEI ESTE SĂRBĂTORITĂ DE CAMARAZII SĂI
DRUMUL CEL MAI SCURT, PE FRONT, E CEL PE CARE-L CUNOȘTI! NU?
AI AVUT DREPTATE, CĂTĂLINA!
SFIR

SPORTUL școlar

ÎN PRAGUL SEZONULUI CALD

RAID ANCHETĂ

Fotbalul, handbalul, voleiul, baschetul, atletismul, turismul, într-un cuvînt toate sporturile care nu-s condiționate de existența zăpezii și-a gheții, se află din nou în actualitate. Nu vă rămîne decît să le practicați, după preferință, să vă bucurați de soare, de mișcare, de aer și de clocotul energiei dezlănțuite în întreceri pasionante. Dar pentru asta soarele și entuziasmul nu-s suficiente. Mai aveți nevoie de baze sportive cît mai complexe și bine amenajate, de multă «zestre» de experiență preluată din sezonul cald al anului trecut, de îndrumare competentă, de programe competiționale bine gîndite și anunțate din timp, de echipament corespunzător...

Pentru a afla cum se prezintă activitatea sportivă a elevilor în pragul noului sezon, o echipă de reporteri ai revistei noastre a întreprins, zilele trecute, un raid prin cîteva școli din țară.

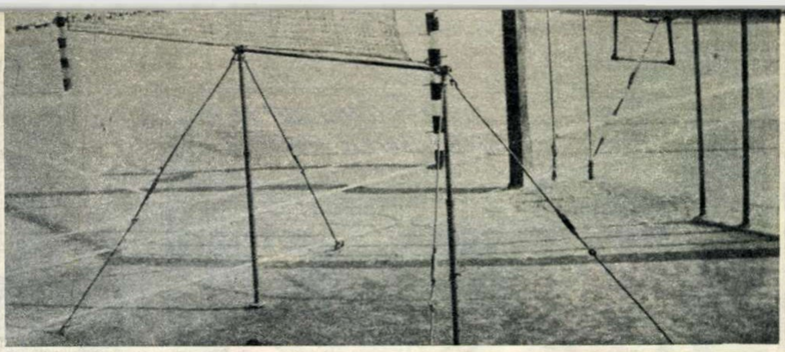

O bază sportivă model. Ea nu aparține unui club sportiv, cum s-ar putea crede, ci Școlii generale din comuna Micfalău, județul Covasna.

RECORDURI LA MICFALĂU!

În curtea **Școlii generale din comuna Micfalău, județul Covasna,** se află o bază sportivă așa de frumoasă încît pare decupată de pe foile unui proiect. Aici (fără să mai vorbim de alte amenajări din preajma comunei) elevii au la dispoziție **trei terenuri** (de baschet, handbal și volei), **un portic de gimnastică** (cu trei bare, două frînghii și un trapez), **o popicărie, o groapă de sărituri, o bară fixă de tip olimpic, bare paralele, inele reglabile de tip olimpic** și un **cerc pentru aruncarea greutății.** Pentru toate aceste amenajări n-au fost investiți nici 5 bani măcar. Și totuși ele au apărut, există și sînt folosite din plin! O... minune? Nu și da! Nu, dacă ne gîndim la «minunile» de felul celor din basme. Da, dacă ne gîndim ce pot să facă niște mîini harnice. **ÎNTREAGA BAZĂ SPORTIVĂ A FOST CONSTRUITĂ ÎN EXCLUSIVITATE DE CĂTRE ELEVI** sub îndrumarea profesorului de educație fizică **Acațiu Fejer,** din resurse locale. Mai e de mirare că despre faima de sportivi a elevilor din această școală se vorbește în toată țara?

BRAVO!

Ca suporteri pasionați ce sîntem, anul trecut, fie în tribune, fie în fața micului ecran, ne-am făcut destul «sînge rău» (cum se zice) urmărind evoluția echipelor de fotbal din divizia A. Dar dacă tele-

SPOR

Tenişi cu viaţă scurtă

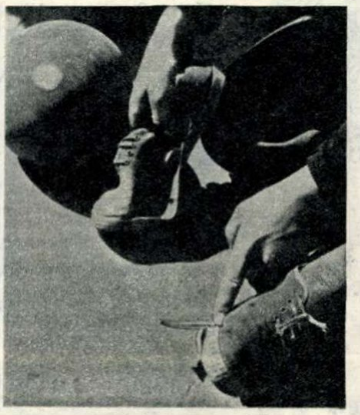

Acești tenişi au respectabila vîrstă de... 3 săptămîni!

«Dacă mai țineau cîteva zile, împlineau trei săptămîni. Dar de ce s-or fi dezlipit așa de repede?... Că doar nu i-am încălțat decît la orele de educație fizică și la vreo două-trei «miuțe» în curtea școlii?...» (Ursan Dumitru, elev *în clasa a VIII-a A,* Școala generală nr. 82 din București, *se uită amărît și nedumerit la tenișii din picioare).*

Cazul lui Dumitru nefiind singurul (din nefericire), hotărîm să dezlegăm taina vieții foarte scurte pe care o au tenișii din producția internă. Tovarășul CONSTANTIN CODLESCU, director în Ministerul industriei ușoare, *ne-a informat că tenișii românești care apar pe piață sînt produși în proporție de 2/3 la* Combinatul chimic Jilava, *iar restul de 1/3 la* Uzinele chimice române. *Cei de la Jilava sînt rezistenți dar costă cu 2—3 lei mai mult decît cei produși la* Uzinele chimice române *care (e adevărat) sînt mai slabi se dezlipesc foarte ușor. De ce sînt fabricați totuși? Simplu: co*merțul îi solicită fiind mai ieftini *Iată un «raționament comercial» pe care, oricîtă bunăvoință am avea, nu-l putem înțelege și nici accepta.*

I. TRAIAN

Odisee în trei «cînturi» şi (deocamdată) jumătate!

«Cîntul» 1 începe în toamna anului 1965 cînd a fost dată în folosință *Școala generală nr. 21 din cartierul Balta Albă.* Dispunînd de o curte mare, conducerea școlii a solicitat fonduri pentru amenajarea unei baze sportive. Le-a primit, dar așa de tîrziu, că n-a mai găsit constructori. Încheindu-se anul, fondurile s-au pierdut. Și așa s-a trecut la... «cîntul» II, identic cu «cîntul» I. «Cîntul» III (și cel mai interesant) se desfășoară în 1967. Iar se primesc fonduri, dar tot în toamnă. Totuși se găsește un constructor — *I.R.C.R.-ul* fostului raion. T. Vladimirescu care sparge gardul școlii, aduce cîteva camioane cu nisip, le depozitează în curte, apoi... dispare.

«Cîntul» IV e în plină elaborare. *I.R.C.R.-ul* a apărut (după 1 ianuarie 1968), dar fondurile pe 1967 fiind din nou pierdute, acum cară înapoi nisipul adus aici în toamnă. Conducerea școlii a cerut din nou fonduri. Pînă acum însă n-au fost aprobate...

«Odiseea» are 12 cînturi. Oare organele de competența cărora depinde rezolvarea acestei probleme au de gînd să «ajute» conducerea acestei școli să «compună» tot pe-atîtea?...

C. DIACONU

Clasamentul Cupei «Cutezătorii»

Începători-băieți: *1)* **Ioniță Cătălin** *(Șc. sp. Buc.) — 66,5 p; 2)* Deac Mihai *(Constructorul București) — 56,3 p; 3)* Ghinghină Daniel *(Constructorul București) — 57,0 p;* — **fete:** *1)* **Ghișerel Cornelia** *(Șc. sp. 2 București) — 67,5 p; 2)* Țibula Emilia *(Dinamo București) — 67,4 p. 3)* Paraschiva Mihaela *(Constructorul București) — 65,9 p.* **Copii II-băieți** *1)* **Azzola Leonardo** *(Olimpia Cluj) — 155,8 p; 2)* Tudorașcu Dănuț *(Con-*

viziunea ar fi avut inspirația să transmită meciurile unui alt campionat de fotbal, desfășurat între cele 21 de echipe ale Școlii generale nr. 30 din Capitală sîntem convinși că fotbaliștii din divizia A și-ar fi pierdut mulți dintre suporteri. Și pe bună dreptate. C-au fost la Școala generală nr. 30 niște meciuri de pomină (și cum să nu fie de pomină niște meciuri între a V-a și a VIII-a, în care cei mici porneau de la-nceput cu-n avantaj de 3 goluri ?). Cele cinci cupe — una mare și patru mai mici — au fost disputate cu maximum de ardoare (dar și de sportivitate) nu numai de către băieți pe teren, ci, pe margine, în galerie, și de fete și de către tovarășii profesori de matematică, de muzică, de desen (și de alte asemenea specialități) în frunte cu însuși tovarășul director.

În curînd aici va începe noul campionat de fotbal inter-clase. Cupele vor fi din nou puse în dispută. Cine le va cîștiga de data aceasta? E o întrebare care-i frămîntă pe suporteri, nu pe micii fotbaliști ocupați cu antrenamentele.

PLĂCEREA DE A ÎNVINGE!

La Școala generală nr. 6 din Brașov nu prea sînt cunoscute «miuțele» ori meciurile amicale, înfiripate în pripă și la-ntîmplare. Elevii de-aici s-au obișnuit (bine, după părerea noastră) să-și desfășoare bogata activitate sportivă în competiții de prestigiu și cu tradiție. Confruntările acestea, impregnate de seriozitate, le-au adus pînă acum numeroase succese. Anul trecut, de pildă, echipa de volei a băieților a ocupat locul I pe municipiu; la baschet, fetele s-au situat pe locul II; la atletism (tetratlon) băieții au cucerit locul I, iar fetele locul III; la schi, în cadrul campionatului școlilor generale desfășurat la Poiana Brașov (ianuarie 1968) școala s-a clasat pe locul I.

Dispunînd de o bună bază sportivă, dar și de îndrumare calificată și de experiență în participarea la competiții oficiale, în momentul de față elevii de la această școală activează în cadrul cercurilor olimpice și se antrenează cu perseverență în vederea viitoarelor competiții sportive școlare înscrise în calendar.

GOSPODARII PE... TUȘĂ

Nu se poate spune că la Școala generală nr. 8 din Bacău nu se face sport. Dimpotrivă. Pe elevii de-aici i-am găsit în mare fierbere. În prezent se desfășoară campionatele de fotbal și handbal pe municipiu, în vederea participării la Cupa pionierilor. La atletism, în urma disputelor deja încheiate, Școala generală nr. 8 a devenit campioană pe municipiu (la fete). Totuși...

Școala nu dispune decît de două terenuri, unul de handbal și celălalt de baschet, precum și de-o groapă de sărituri. Dornici să practice sportul, elevii, sub îndrumarea tovarășului profesor de educație fizică Constantin Anghelache, folosesc din plin această neîndestulătoare bază sportivă. Și dacă ar fi numai atît! În timpul antrenamentelor, elevii inhalează praful ce se-nalță dintr-o grămadă de cărbune aflată fără rost aici (de 5 ani școala are încălzire centrală). Și tot în curte, o groapă cimentată, adîncă de 8 m, stă descoperită (o permanentă sursă de accidente), motivîndu-se că nu s-a putut înjgheba un capac de scînduri (deși în școală există atelier de tîmplărie).

ÎN AȘTEPTAREA STARTULUI

Școala generală nr. 1 din Suceava dispune de o sală de gimnastică, de cîteva aparate pentru gimnastică și de niște panouri pentru baschet. Există aici și un «teren de fotbal» — de fapt maidanul din spatele școlii pe care, cînd pămîntul e uscat și bălțile seacă, apar niște pietre care sugerează foarte aproximativ cele două porți.

Aici, în afară de meciurile de fotbal înfiripate cînd și cînd pe acest maidan, sportul nu prea există. Se simte și se vede în schimb multă... lipsă de interes pentru amenajarea unei baze sportive corespunzătoare (s-ar putea folosi pentru aceasta platoul întins, din apropierea Cetății). Pe de altă parte, nu prea se simte dorința pentru organizarea și includerea elevilor în competiții sportive cu continuitate și prestigiu. Pe cînd un «start» puternic?

Const. PĂLTINEANU, Elena SKIBINSKI, Ileana PIȚA

T

structorul Buc.) — 134,5 p; **fete:** 1) **Goleanu Mirela** (*Dinamo Buc.*) — 224,5 p; 2) Picu Cornelia (*Șc. sp. 2 Buc.*) — 223,4 p; 3) Nicolau Cristina (*Șc. sp. 2 Buc.*) — 218,5 p. **Copii I-băieți:** 1) **Ion Mircea** (*Șc. sp. 2 Buc.*) — 347,5 p; 2) Cazacu Lucian (*I.C.F. Buc.*) — 226,0 p. — **fete:** 1) **Voica Gabriela** (*Dinamo Buc.*) — 335,4 p; 2) Ion Gabriela (*Șc. sp. 2 Buc*) — 272,5 p; 3) Biro Clara (*Olimpia Cluj*) — 268,7 p; **Juniori II-băieți:** 1) **Cozia Lucian** (*Constructorul Buc.*) — 228,6 p; 2) Panait Dănuț (*Constructorul Buc.*) — 222,2 p. **fete:** 1) **Mitricică Doina** (*Șc. sp. 2 Buc.*) — 492,7 p; 2) Preda Adriana (*Constructorul Buc.*) — 456,7 p; 3) Stoian Oltea (*Petrolul Brașov*) — 388,9 p. **Juniori I-băieți:** 1) **Popescu Mihai** (*Constructorul Buc.*) — 243,9 p; 2) Bulete Atanasie (*Șc. sp. 2 Buc.*) — 223,7 p. **fete:** 1) **Tănase Anca** (*Șc. sp. 2 Buc.*) — 247,6 p; 2) Ionel Mariana (*Șc. sp. 2 Buc.*) — 238,7 p. **Seniori-băieți:** 1) **Sandu Dragoș** (*Constructorul Buc.*) — 324,3 p; 2) Tăujan Eugen (*I.C.F. Buc.*) — 255,6 p. **fete:** 1) **Ghișerel Doina** (*Șc. sp. uc.*) — 324,8 p; **Perechi seniori:** **opescu Daniela — Chiosea Marian** (*I.C.F. Buc.*) — 111,2 p.

CU TOATE CĂ LA ȘCOALA GENERALĂ Nr. 30 DIN CAPITALĂ FOTBALUL E CEL MAI ÎNDRĂGIT, BASCHETUL (CA DE ALTFEL TOATE CELELALTE SPORTURI) NU DUCE LIPSĂ DE ADEPȚI PASIONAȚI.

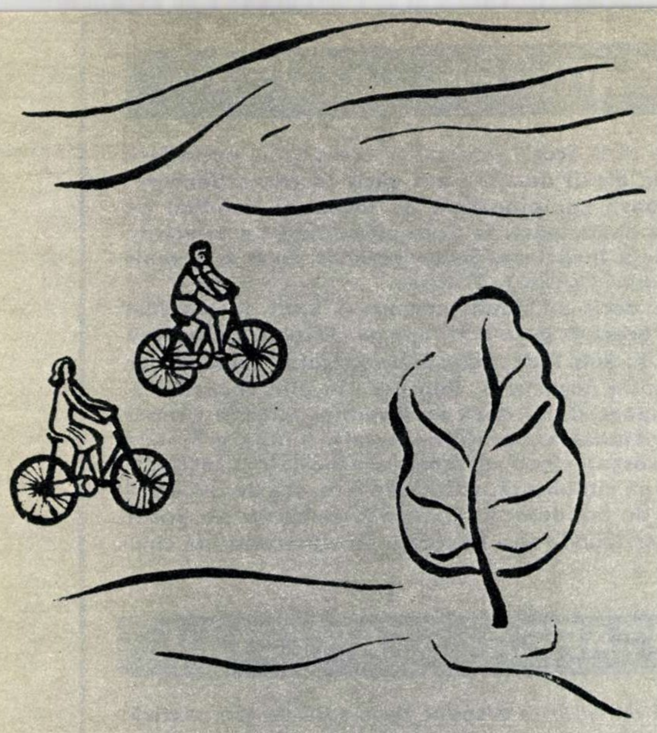

OCHII

povestire de COSTACHE ANTON
desen de ȘERBAN RUSU

O aștepta de obicei, în capătul străzii Privighetorilor, lingă farmacie. Stătea înfipt pe marginea trotuarului în uniforma de elev, pantaloni lungi, veston încheiat la toți nasturii, șapcă. În mina dreaptă ținea cutia neagră a viorii.

Landi se apropia parcă fără să-l vadă. Se uita în jos ori undeva spre mijlocul străzii. Georgel o saluta scoțîndu-și ceremonios șapca. Ea ridica ochii, răspundea la salut dind repede din cap, dar nu se oprea. Georgel i se alătura tăcut și din mers îi lua vioara. Landi il lăsa s-o ia parcă fără să observe. Eu eram departe, mă ascundeam pe după trunchiurile copacilor de pe marginea trotuarului, dar nu-mi scăpa nimic. Îi urmăream pină la școala de muzică. Acolo, în fața școlii era un havuz, o floare uriașă de piatră, din care țișnea apă. Mă piteam în spatele havuzului și-i așteptam să iasă. Ora lui Georgel era mai scurtă. Totdeauna era mai scurtă. Apărea cu șapca în mînă și vioara sub braț. Se oprea în mijlocul trotuarului, lingă poartă și rămînea înfipt acolo ca un stîlp. Uneori, ca să rid puțin de el, scoteam praștia din sin, puneam o pietricică și întinzînd bine elasticul ocheam cutia viorii. Din trei-patru pietricele, cu una tot îmi atingeam ținta. S-auzea un pocnet sec. Georgel sărea ca din somn, se uita buimac în jur, deschidea cutia neagră și începea să-și cerceteze meticulos vioara.

Landi apărea în poartă, il privea, apoi se întorceau pe același drum. Georgel cu umerii trași in jos de povara celor două cutii negre, Landi pășind repede, subțire, înaltă, mult mai înaltă decît el.

Uneori, stind ascuns după havuzul de piatră, mă gindeam că aș putea să-i duc și eu vioara, și servieta, că aș putea s-o aștept în fața școlii de muzică și o jumătate de zi, și o zi întreagă, și două și trei zile, și o săptămînă, și o lună. O lună de zile de dimineața pînă seara, și de seara pînă dimineața, fără să mă mișc din loc.

De cînd se dăduse vacanță, Georgel venea în capătul străzii Privighetorilor, fără uniforma de elev și fără vioară. Venea cu bicicleta. Se oprea lîngă farmacie și suna de trei ori scurt și o dată lung. Era un semnal, pentru că după cîteva minute, apărea cu bicicleta și Landi. Se plimbau amîndoi pe străzile din jur — care aveau toate nume de păsări. Eu mă urcam într-un nuc și de-acolo, de sus, puteam să văd toate străzile. Pe mine mă interesau însă numai trei din ele, strada Privighetorilor, strada Rindunelelor și strada Vulturilor. Străzile astea erau așezate în așa fel încît formau un fel de triunghi, ori mai exact o piramidă egipteană. Eu îi dădusem și nume. Piramida lui Keops. Chiar în centrul piramidei stăteam eu, cocoțat în vîrful nucului. Uneori, ca să nu mă plictisesc, îmi puneam pe cap un coif de hîrtie și-atunci pe loc, deveneam tînărul rege Tutankamon. Și ca rege puteam să fac orice. În primul rind să bat din palme, să vină o sută de harapi pe care să-i trimit după fugari. Fugarii erau Landi și Georgel. Bine, acum aveau și ei alte nume: Aida și Radames. Cred că aici încurcam puțin epocile, vreau să spun că povestea Aidei și-a lui Radames se petrecuse mai tîrziu, dar n-avea nici o importanță. Acum nu mai țineam seama de două-trei sute sau chiar o mie de ani. Fugarii erau aduși în marea sală a tronului și puși să se tîrască pînă la picioarele mele. Eu, bineînțeles, nu-l lăsam decît pe Radames să se tîrască. Pe Aida o luam de mînă și-o urcam pe tron lîngă mine. Dar aici voința mea se lovea de cea a marilor preoți, care n-o lăsau pe Aida să stea pe tron. Amîndoi, și ea și Radames, erau judecați și condamnați la moarte. Eu așteptam nerăbdător noaptea, mă strecuram în mormîntul care li se pregătise și ca să fiu îngropat de viu cu Aida, îi dădeam lui Radames două timbre, cele mai frumoase timbre pe care le aveam în colecție. Radames zicea însă că nu știe ce sînt alea timbre. Asta făcea să-mi pară rău că intrasem în pielea lui Tutankamon. Întorceam coiful cu spatele în față și pe loc lucrurile se schimbau. Nu mai eram Tutankamon, ci Emirul din Buhara, iar Georgel un străin în trecere prin capitala imperiului meu. Un străin îngîmfat și îndrăzneț care nesocotise legile țării. Trecuse prin fața palatului și nu se descoperise. Această cutezanță putea să-l coste viața.

Oricîte întîmplări aș fi inventat, oricît de dornic de sacrificiu ar fi fost tînărul rege Tutankamon, mie plimbările cu bicicleta mi se păreau îngrozitor de lungi. Dar n-aveam ce face. Trebuia să stau în vîrful nucului, ori pitit după vreunul din arborii de pe lîngă garduri, tunși în formă de romb, de cerc, sau de pătrat, să casc de plictiseală ori să mă uit mereu la ceas.

Într-o dimineață mi-a venit o idee grozavă. Să i-o iau înainte lui Georgel. Adică să mă prezint eu la întîlnire în capătul străzii Privighetorilor. Toată povestea mi s-a părut atît de atrăgătoare încît am simțit că mă ia cu amețeală, ori că mi se taie respirația, așa cum mi se tăia numai cînd eram chemat uneori la lecție și nu știam nimic. A trebuit să mă prind puțin cu miinile de coarnele bicicletei, să închid ochii și să trag aer mult în piept. După asta mi-a trecut, nu chiar de tot, puțină amețeală mi-a mai rămas. De fapt nici nu era amețeală, ci mai degrabă un neastîmpăr, o stare de veselie sau de nerăbdare, în orice caz ceva foarte plăcut. Am sărit pe bicicletă și-n alte zece minute am fost în capătul străzii Privighetorilor.

Am sunat de trei ori scurt și o dată lung, am încercat frîna, am fixat mai bine șeaua și cînd mi-am aruncat din nou privirea în lungul străzii, am înghețat. Landi auzise semnalul. Se îndrepta spre poartă cu bicicleta. Era soare, era cer senin, era cald ca într-o dimineață de iunie, nu de sfîrșit de martie. Landi purta o rochiță de lînă (albă cu picouri roșii) părul despletit și venea să se întîlnească cu mine. În clipa aceea, nu știu cum, m-am uitat în vitrina farmaciei. În fața mea stătea un vlăjgan cu părul crescut de opt stînjeni. Și părul, dar mai ales mîinile și unghiile și hainele de pe mine mi-au dat peste cap toate planurile. Era clar ca lumina zilei că nu puteam s-o întîmpin pe Landi cu înfățișarea aceea. M-am aruncat cu bicicletă cu tot după unul din arborii tunși în formă de cerc.

Landi a venit, s-a uitat mirată în jur, a stat vreo cinci minute, s-a urcat apoi pe bicicletă și a plecat. Am sărit și eu pe bicicletă și m-am întors acasă. Am intrat în baie, am făcut un duș fierbinte, cred că putea fi trecut printre cele zece sau douăzeci de minunii ale lumii, în trei secunde am îmbrăcat uniforma de elev (în care semănam teribil cu Georgel), am rugat-o pe sora mea Cat să-mi dea cinci lei și din nou m-am aruncat pe bicicletă.

Am ajuns în capătul străzii Privighetorilor, dar n-am mai avut curajul să sun. Adică aș fi avut eu curaj, dar nu puteam, ziceam că era mai bine s-aștept și dacă Landi o să iasă să fie ca și cînd m-aș afla pe-acolo din întîmplare. M-am dus așa cinci zile la rînd. Stăteam în capătul străzii cîte-o oră și cîte două, și cîte trei. Dar în cele cinci zile n-am zărit-o niciodată. De cîteva ori a venit și Georgel, dar cînd venea el, eu plecam.

Azi m-am dus iar. Nu ca s-o aștept pe Landi. M-am dus așa, că-mi plăcea mie. Am stat vreo jumătate de ceas. Și deodată am simțit că ceva se schimbă, că prin copaci trece o boare caldă, ori că-mi atingeobrazul un fulg de păpădie. M-am uitat în jur, dar copacii păreau încremeniți și nici fulgi n-am văzut. În schimb am văzut-o pe Landi. Ieșea în stradă cu bicicleta. Am vrut să fug, dar picioarele nu m-au ascultat. Landi s-a urcat pe bicicletă și s-a îndreptat spre mine. A trecut la cîțiva pași, fără să mă vadă. A trecut așa cum treci pe lîngă un stîlp ori pe lîngă un gard.

Nu mai știu cît am rămas acolo. Știu doar că m-am întors acasă pe jos. Ochii lui Landi, ochii ca două mărgele albastre care nu mă văzuseră — mă priveau acum de peste tot: din pămînt, din aer, din ferestrele caselor, din frunzele copacilor.

VIITORUL aparține ELECTRONICII

declară MAURICE V. WILKES, directorul laboratorului de matematici al Universității din CAMBRIDGE (Anglia) și unul dintre primii realizatori ai calculatoarelor cu program.

Va trebui să mai treacă timp pînă cînd mașinile electronice se vor afla la dispoziția fiecărui intelectual. Totuși, în viitorii 20 de ani întrevăd folosirea lor pe o scară mai largă. Același lucru îl pot afirma în domeniul medicinii, unde aplicarea calculatoarelor electronice se află în stadiu de embrion. E aproape timpul cînd mulți dintre medici vor introduce într-un aparat o fișă a simptomelor pacientului și vor primi datele necesare unui diagnostic exact. Rezultatele obținute, nu numai în medicină, dar și în alte ramuri de activitate, ne conduc la ideea că viitorul aparține electronicii.

SPECIAL PENTRU Cutezătorii

Maurice V. Wilkes

Probabil nu există domeniu al activității omenești în care perfecționările pe care le aduce cu sine progresul tehnic contemporan să nu apară pe calea automatizării, iar automatică înseamnă electronică. În această pagină am spicuit pentru voi cîteva dintre cele mai noi aplicații ale acestei revelații a secolului XX. Și pe viitor ne vom strădui să vă punem la curent și cu alte noutăți apărute.

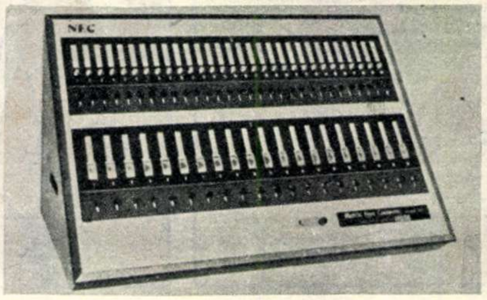

Aparatul de pus automat diagnosticul nu-i spectaculos, dar e util.

Cîinele electronic nu mușcă!

Pentru prima oară un cîine, în loc să muște, participă la aflarea mijloacelor de restabilire a integrității corporale a oamenilor care au pierdut-o. Ce-i drept, este vorba de un «cîine»... electronic.

În laboratorul de bionică al Institutului de automatică al Academiei poloneze de științe se află în curs experiențe cu un asemenea «animal» tranzistorizat. Datele obținute urmează să servească alegerii soluțiilor optime într-un domeniu de mare perspectivă: confecționarea protezelor bionice.

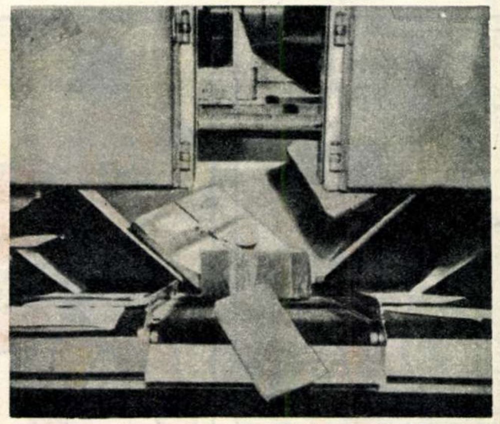

La Oficiul poștal din Providence (S.U.A.) pachetele și scrisorile sînt separate automat.

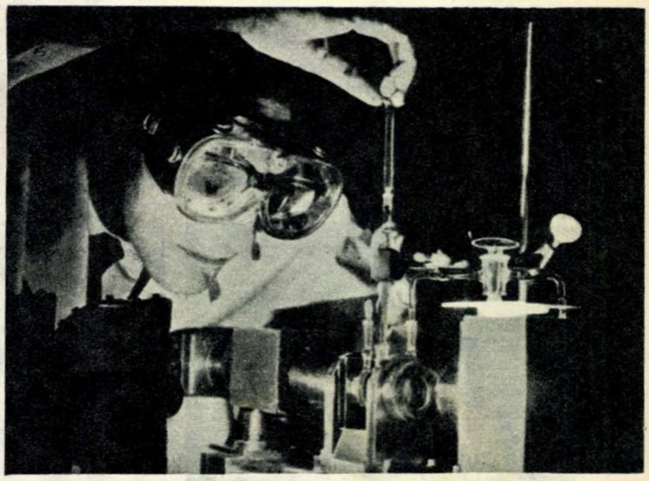

Cu această instalație nu foarte costisitoare cercetătorii unui laborator francez au făcut vizibil un electron.

Un trilion de informații

Cel mai mare sistem de memorizare din lume funcționează în California. El este capabil să rețină un trilion de unități de informație, adică atît cît ar putea citi un om în 200 de ani de lectură neîntreruptă. Memorizată prin mijloace moderne obișnuite această cantitate de informație ar pretinde un miliard de cartele perforate sau o stivă de benzi magnetice cu o înălțime de 300 m.

Informațiile sînt înregistrate pe fragmente de peliculă fotografică cu mare putere separatoare: un fragment de 33 × 68 mm poate conține **5** *milioane unități de informație. «Citite» de un tub fotomultiplicator, ele sînt apoi transmise direct mașinilor de calcul.*

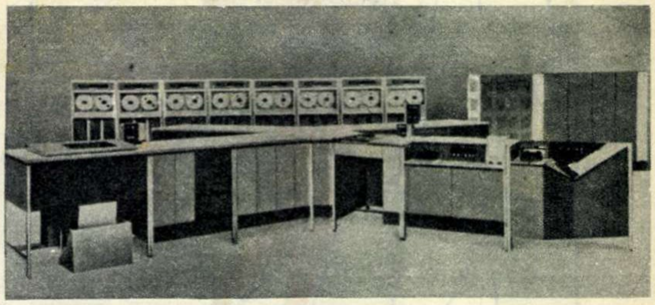

Mare calculator modern rapid.

Economie de... cobai

Pe un ecran de televiziune specialiștii urmăresc drumul noului medicament în organism. Un ansamblu de linii reprezintă tubul digestiv, un flux de puncte luminoase înfățișează circulația sîngelui. Această schemă cifrată a corpului omenesc a fost realizată cu ajutorul unei mașini de calcul I.B.M. de către cercetătorii Laboratorului Upjohn, din S.U.A. Prin intermediul ei se poate urmări circuitul medicamentului, momentul în care încetează acțiunea lui și pot fi stabilite modificările ce se impun în vederea perfecționării produsului.

Procedeul a dus la o considerabilă economie de timp și a salvat... milioane de cobai!

TERRA 2

Atrași de Soare!

Rezumatul capitolelor precedente: **O rachetă a pornit spre asteroidul R.M.-12. În drum, echipajul primește un S.O.S. și salvează doi indivizi eșuați în cosmos. În clipa cînd s-au văzut în racheta noastră, cei doi au scos revolverele și au cerut să li se spună coordonatele exacte ale asteroidului.**

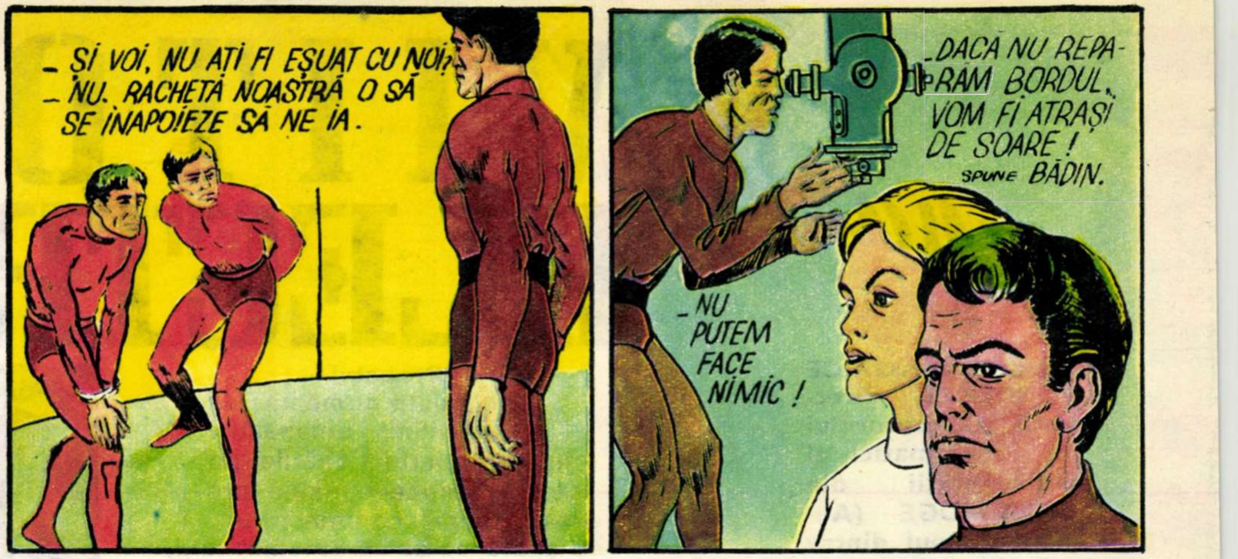
– ȘI VOI, NU AȚI FI EȘUAT CU NOI?
– NU. RACHETA NOASTRĂ O SĂ SE ÎNAPOIEZE SĂ NE IA.
– DACĂ NU REPARĂM BORDUL, VOM FI ATRAȘI DE SOARE! SPUNE BADIN.
– NU PUTEM FACE NIMIC!

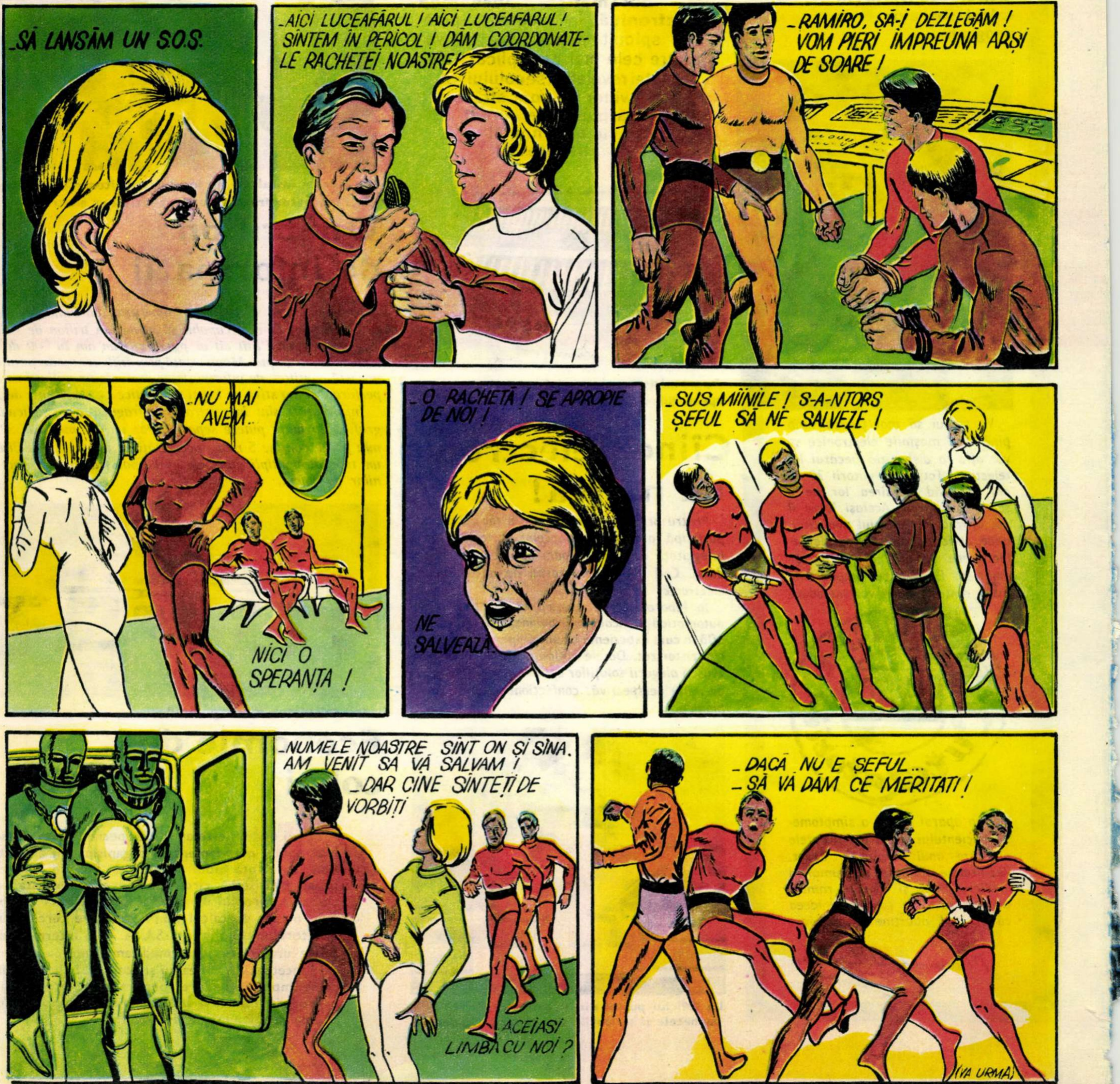
– SĂ LANSĂM UN S.O.S.
– AICI LUCEAFĂRUL! AICI LUCEAFĂRUL! SÎNTEM ÎN PERICOL! DĂM COORDONATELE RACHETEI NOASTRE!
– RAMIRO, SĂ-I DEZLEGĂM! VOM PIERI ÎMPREUNĂ ARȘI DE SOARE!
– NU MAI AVEM...
NICI O SPERANȚA!
– O RACHETĂ! SE APROPIE DE NOI!
NE SALVEAZA!
– SUS MÎINILE! S-A-NTORS ȘEFUL SĂ NE SALVEZE!
– NUMELE NOASTRE SÎNT ON ȘI SINA. AM VENIT SA VĂ SALVAM!
– DAR CINE SÎNTEȚI DE VORBIȚI
ACEIAȘI LIMBA CU NOI?
– DACĂ NU E ȘEFUL...
– SĂ VĂ DĂM CE MERITAȚI!
(VA URMA)

ANIMA-FILM?
Scenariul și regia: Ina Fruchter, cl. a III a, Șc. Barbu Delavrancea, București
Desene: Ina Fruchter
Eroul principal: Motanul casei.
O producție «Sfinx»

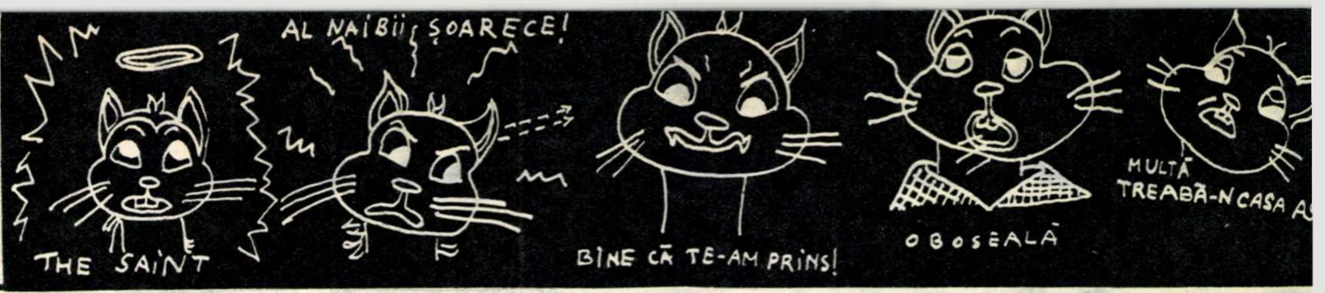

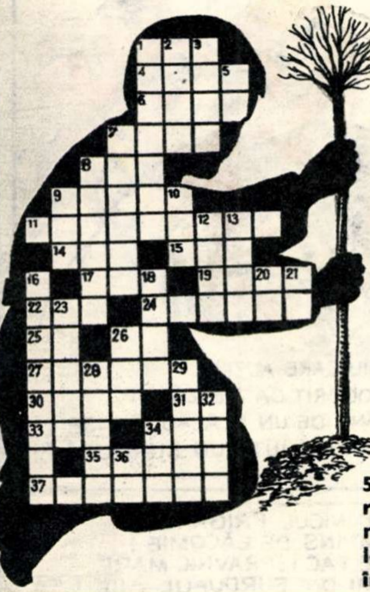

AGRICOLĂ

ORIZONTAL. 1) Pui unul să iasă-o mie! sau capsulă de aur... comestibilă. 4) Lucrare agricolă de bază în vederea asigurării viitoarei recolte. 6) Plantă cu flori galbene și cu fructul o capsulă în formă de pară. 7) Loc de concentrare a rezervelor furajere etc. 8) Esență tare. 9) Viitoarea plantă. 11) Știința care contribuie la modernizarea agriculturii. 14) Rîu în Guatemala. 15) Mare aurie sau «Uzină» rustică de produse cerealiere. 17) Brad pitic ce crește la mari înălțimi. 19) Fiecare dintre cele trei mari diviziuni ale corpurilor în natură: vegetal, animal și mineral. 22) Prin captarea lor pentru irigarea cîmpurilor, se asigură sporirea recoltei la hectar. 24) Veștejit. 25) Sol nesfîrșit! 26) Postmeridian. 27) Operație pomicolă care te face să mănînci mere dintr-un... prun. 30) Teren bun pentru vița de vie. 31) Gust particular. 33) Numeral. 34) Perioada de timp pentru experiențele agricole. 35) Mediu agricol. 37) Largă acțiune de ameliorare a terenurilor agricole expuse secetei.

VERTICAL. 1) Unul dintre marile grînare ale țării noastre. 2) Graminee cultivată în terenuri umede ca Lunca Dunării, a Ialomiței și îndeosebi Cîmpia Banatului. 3) Legumă păroasă. 5) Teodor Florescu. 7) Mașini de treierat. 8) Hrană pentru animale realizată în a doua cultură după recoltarea păioaselor. 9) Abreviație minieră (blendă-galenă-pirită). 10) Factor principal în alegerea culturilor. 12) A spori producția. 13) Cerc de metal. 16) Plante tinere (crescute în răsadnițe) care au fost sau urmează să fie răsădite. 18) Alcătuiesc numeroasele livezi din țara noastră. 20) Gică Ionescu. 21) Net! 23) Pulberea galbenă a florilor. 26) La capătul pămîntului! 28) Fac parte din cireadă. 29) E plin de viață și dornic de descoperit. 32) Măsoară volumul muncii în cooperativele agricole. 34) A răsturna brazde sau verbul unei munci agricole. 36) În fugă!

CONCURSUL SĂPTĂMÎNII
Geografie (II)

În ultimii ani, în țara noastră a început explorarea unei peșteri deosebit de importante, care a fost declarată monument al naturii. Rețeaua ei de galerii totalizează peste 10 kilometri. În interiorul său se găsesc numeroase lacuri mari și adînci, grote de mari dimensiuni, cu gigantice blocuri prăbușite, draperii, baldachine și «luminări» de piatră înalte de peste 5 m.

Vă rugăm să ne răspundeți:

1. Care este numele acestei peșteri?
2. În ce podiș se află ea situată?
3. A cîta peșteră din lume, ca mărime, este aceasta?

CUPON — GEOGRAFIE II
Numele. . . . . Adresa exactă. . . . .

Răspunsuri: 1. . . . .
2. . . . .
3. . . . .

După ce ați aflat răspunsurile, treceți-le pe cupon. Decupați apoi cuponul și trimiteți-l pe adresa redacției, în cel mult 5 zile de la apariția numărului, cu mențiunea: «Pentru Concursul săptămînii — GEOGRAFIE II».

Cîștigătoare prin tragere la sorți la Concursul săptămînii — LITERATURA: OPRIȘ MIHAELA — București — Școala generală nr. 188.

Răspunsurile exacte: 1. Împlinire
2. Născocitorul
3. I 4, 3, 7, 8
II 5, 6, 1, 2

• SFINX •

Cu atît mai bine

În cursul unui război din antichitate armata persană se apropia de Termopile. Un cercetaș îi aduse vestea lui Leonida, generalul armatei spartane, că armata dușmană e atît de numeroasă încît lumina soarelui se va întuneca de ploaia săgeților ei.

— Cu atît mai bine, zise liniștit Leonida, ne vom lupta la umbră!

Triverb școlăresc
(5,3,5)

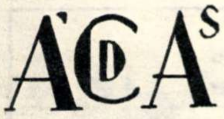

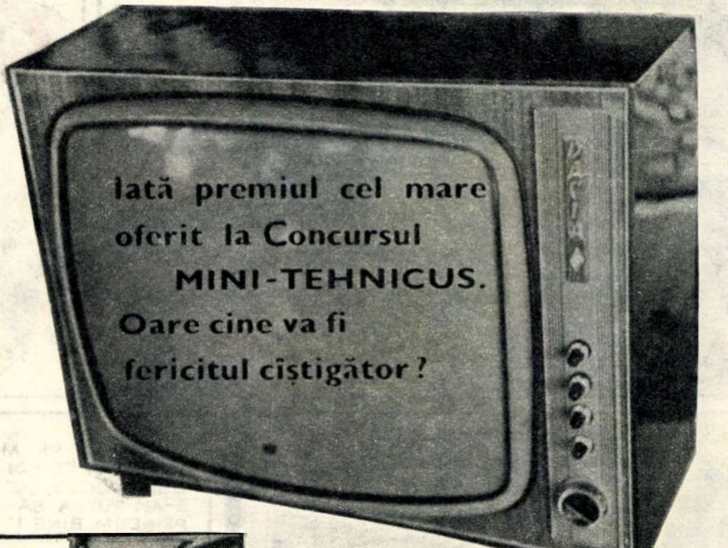

Iată premiul cel mare oferit la Concursul MINI-TEHNICUS. Oare cine va fi fericitul cîștigător?

Din nou printre oameni

MICUL DEODAT NAMBOBON S-A REÎNTORS DE CURÎND PRINTRE OAMENI.

ÎN URMĂ CU CINCI ANI, PE CÎND SE AFLA ÎN JUNGLELE DIN CONGO, ÎMPREUNĂ CU TATĂL SĂU AU FOST ATACAȚI DE FIARE. TATĂL A FOST SFÎȘIAT, IAR MICUL DEODAT A RĂMAS SINGUR, FĂRĂ NICI UN FEL DE APĂRARE.

GĂSINDU-L PLÎNGÎND SUB UN TUFIȘ, NIȘTE MAIMUȚE L-AU LUAT ȘI L-AU CRESCUT ÎMPREUNĂ CU PUII LOR. NU DE MULT DEODAT A ÎNCEPUT O NOUĂ VIAȚĂ, FIIND GĂSIT ȘI READUS PRINTRE OAMENI. ACUM SE AFLĂ ÎN ITALIA. EL NU ȘTIE ÎNCĂ SĂ VORBEASCĂ, IAR DORINȚELE ȘI LE EXPRIMĂ PRIN ȚIPETE.

◆

DETECTIVII AMATORI

Pe o șosea, o mașină circulînd cu viteză excesivă produce un grav accident, după care dispare în noapte. Patru martori au asistat îngroziți la această scenă, dar, din păcate, nici unul dintre ei nu-și amintește numărul mașinii.

Primul a observat însă că acest număr era compus din 4 cifre. Al doilea martor știe că primele două cifre ale numărului erau identice, în timp ce al treilea martor afirmă că și ultimele două cifre erau tot identice. Ultimul martor, care e inginer, a remarcat că numărul mașinii era un pătrat perfect (din punct de vedere matematic).

Ținînd seama de toate aceste date, puteți voi oare să aflați numărul mașinii în cauză?

Claudiu VODĂ

Monoverb istoric
(4—9)

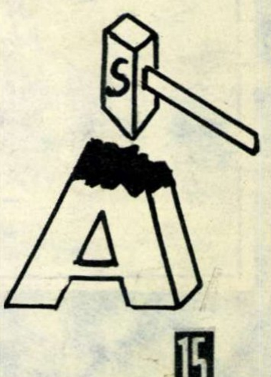

MIU-AL-FLORILOR

Povestire în versuri de
ALEXANDRU MITRU
și AUREL TITA
Desene: ION DEAC - CLUJ

1976 Rez

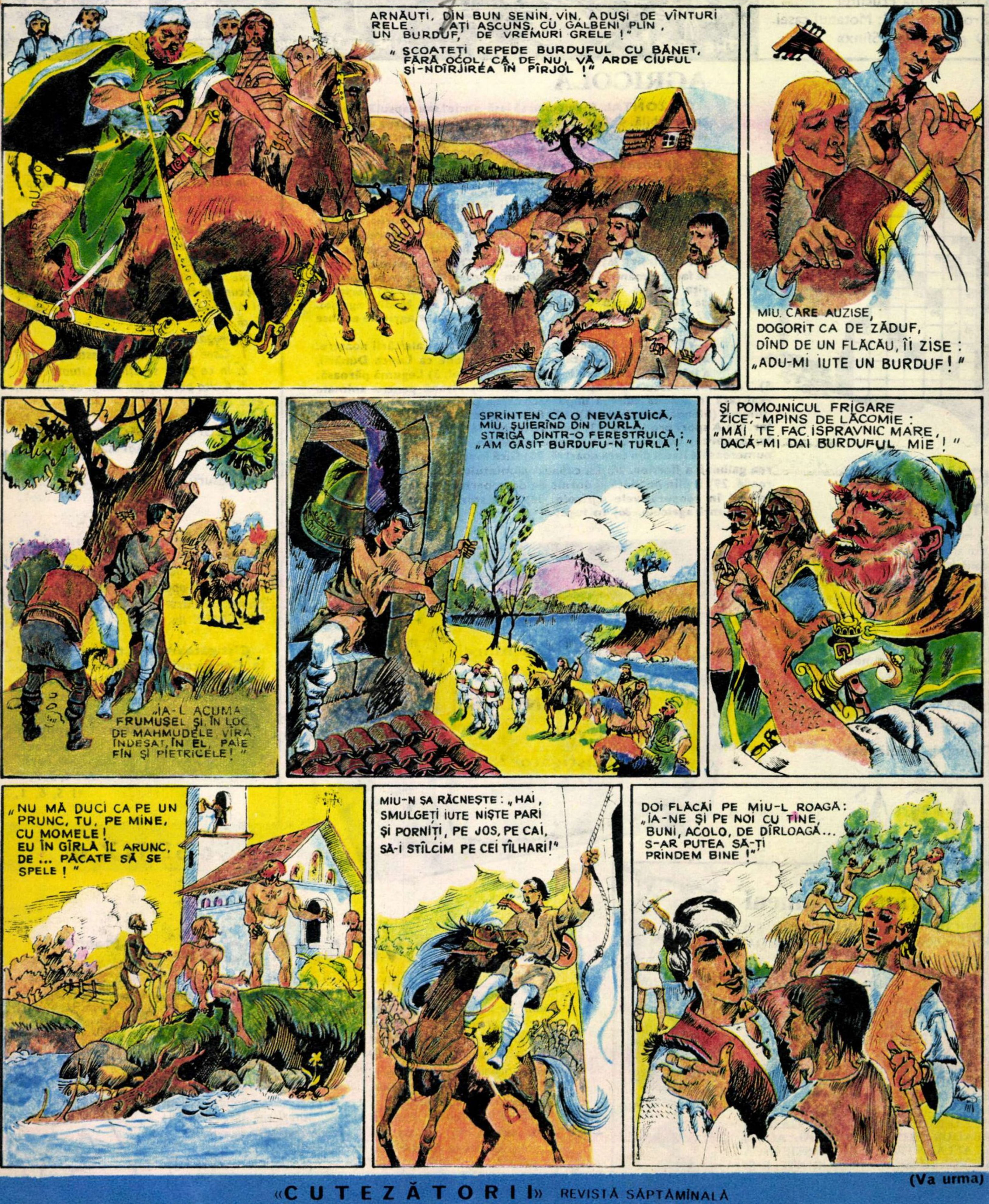
ARNĂUȚI, DIN BUN SENIN, VIN, ADUȘI DE VÎNTURI RELE. „AȚI ASCUNS, CU GALBENI PLIN, UN BURDUF, DE VREMURI GRELE !"
„SCOATEȚI REPEDE BURDUFUL CU BĂNET, FĂRĂ OCOL, CĂ, DE NU, VĂ ARDE CIUFUL ȘI-NDÎRJIREA ÎN PÎRJOL !"
MIU, CARE AUZISE, DOGORIT CA DE ZĂDUF, DÎND DE UN FLĂCĂU, ÎI ZISE : „ADU-MI IUTE UN BURDUF !"
„IA-L ACUMA FRUMUȘEL ȘI, ÎN LOC DE MAHMUDELE VÎRĂ ÎNDESAT, ÎN EL, PAIE FÎN ȘI PIETRICELE ! "
SPRINTEN CA O NEVĂSTUICĂ, MIU, ȘUIERÎND DIN DURLĂ, STRIGĂ DINTR-O FERESTRUICĂ : „AM GĂSIT BURDUFU-N TURLĂ ! "
ȘI POMOJNICUL FRIGARE ZICE, -MPINS DE LĂCOMIE : „MĂI, TE FAC ISPRAVNIC MARE, DACĂ-MI DAI BURDUFUL MIE ! "
„NU MĂ DUCI CA PE UN PRUNC, TU, PE MINE, CU MOMELE ! EU ÎN GÎRLĂ ÎL ARUNC, DE ... PĂCATE SĂ SE SPELE ! "
MIU-N ȘA RĂCNEȘTE : „HAI, SMULGEȚI IUTE NIȘTE PARI ȘI PORNIȚI, PE JOS, PE CAI, SĂ-I STÎLCIM PE CEI TÎLHARI !"
DOI FLĂCĂI PE MIU-L ROAGĂ : „IA-NE ȘI PE NOI CU TINE, BUNI, ACOLO, DE DÎRLOAGĂ... S-AR PUTEA SĂ-ȚI PRINDEM BINE !"

(Va urma)

«CUTEZĂTORII» REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
Redacția și administrația: București, Piața Scînteii 1, Telefon 17.60.10 TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»
Prezentarea artistică: ANCA ARGHIR. Prezentarea grafică: BARANY ROZALIA
PREȚUL 1 LEU

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

15

JOI 11 APRILIE
1968, ANUL II

Biblioteca Regională
Tg-Mureș RAM.

In acest număr:

GIGANȚII ÎȘI IAU ZBORUL Pag 12-13
Stockholm „VENEȚIA NORDULUI" Pag 8-9
TERRA II Pag 14

«A ZBURA ÎNSEAMNĂ MAI ÎNTÎI DE TOATE A CUTEZA, NE-A DECLARAT OMUL DIN FOTOGRAFIA NOASTRĂ, CONSTANTIN DUMITRU, UNUL DINTRE MEMBRII ECHIPAJULUI IL 18 DE LA AEROPORTUL BĂNEASA.

VIZITA PREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE MINIȘTRI, ION GHEORGHE MAURER, ÎN FINLANDA

În cadrul politicii consecvente, a statului nostru, de colaborare și prietenie cu toate țările, in folosul consolidării păcii mondiale, al progresului și ințelegerii intre popoare, recent, **tovarășul ION GHEORGHE MAURER, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România**, însoțit de **ministrul afacerilor externe CORNELIU MĂNESCU**, a făcut o vizită oficială de mai multe zile în Finlanda, răspunzînd invitației guvernului acestei țări.

Vizita a scos în evidență bunele relații de prietenie și colaborare existente între România și Finlanda, năzuința de pace și progres care animă deopotrivă popoarele celor două țări.

Cu acest prilej au avut loc, într-o atmosferă prietenească și de înțelegere reciprocă, convorbiri oficiale între președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer și președintele Consiliului de Miniștri al Finlandei, Mauno Koivisto. Au fost discutate probleme privind dezvoltarea legăturilor multilaterale dintre cele două țări și unele aspecte ale situației internaționale. De asemenea, tovarășul Ion Gheorghe Maurer, însoțit de ministrul afacerilor externe, Corneliu Mănescu, a fost primit la Palatul Prezidențial de către președintele Republicii Finlanda, Urho Kekkonen. În cursul întrevederii a avut loc un schimb de păreri privind probleme de interes comun.

Tampere, oraș finlandez

Pretutindeni, vizitînd obiective industriale sau monumente de cultură, atestînd o bogată viață spirituală și materială a poporului finlandez, oaspeții români au fost intîmpinați cu cea mai mare atenție și căldură.

Deosebit de grăitoare pentru a reda ce a însemnat această vizită a oaspeților români in frumoasa țară a celor 1 000 de lacuri sînt cuvintele rostite de președintele Consiliului de Miniștri al Finlandei: «Această vizită, care marchează un eveniment istoric în relațiile dintre țările noastre, constituie totodată un jalon important. Ea este o mărturie a efortului nostru crescînd de a crea noi raporturi trainice între diferitele țări, a dorinței noastre de a cunoaște condițiile de trai, concepțiile și aspirațiile din alte părți și, în consecință, de a ințelege mai bine și de a accepta pe ceilalți».

În repetate ocazii președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, a avut înalte aprecieri asupra desfășurării vizitei, cordialității cu care au fost intîmpinați oaspeții români, spiritului de ințelegere in care au avut loc convorbirile.

ECRAN

SOLIDARITATE DEPLINĂ CU LUPTA POPORULUI VIETNAMEZ

Zilele acestea a fost dată publicității DECLARAȚIA GUVERNULUI REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA ÎN LEGĂTURĂ CU SITUAȚIA DIN VIETNAM. Documentul afirmă că, luînd cunoștință de declarația guvernului R.D. Vietnam, cu privire la limitarea bombardamentelor de către S.U.A. asupra teritoriului R.D. Vietnam, Guvernul român își manifestă deplinul său sprijin față de această declarație. Guvernul român consideră că trebuie să înceteze imediat și fără condiții bombardamentele, cît și toate actele războinice îndreptate împotriva poporului vietnamez, exprimîndu-și încă o dată solidaritatea față de lupta dreaptă și eroică al acestuia, dusă în numele păcii, al libertății și fericirii patriei sale.

Așa cum subliniază declarația, «Reglementarea pe baze trainice a problemei vietnameze reclamă încetarea agresiunii americane, retragerea trupelor S.U.A. și ale aliaților lor din Vietnamul de sud, respectarea dreptului sacru al poporului vietnamez de a-și hotărî singur soarta, fără nici un amestec din afară».

Vedere din Budapesta, capitala R.P. Ungare.

SĂRBĂTOAREA NAȚIONALĂ A POPORULUI UNGAR

Zilele acestea, poporul Republicii Populare Ungare a sărbătorit un eveniment memorabil al istoriei sale: 23 de ani de la eliberarea de sub jugul fascist.

Sînt 23 de ani de profunde prefaceri, dobîndite sub conducerea Partidului Muncitoresc Socialist Ungar, pe care poporul le privește cu îndreptățită mîndrie. Ungaria este astăzi un stat socialist înfloritor. Producția industrială a crescut de peste șase ori față de anul 1938. Mecanizarea agriculturii progresează necontenit, azi ogoarele țării vecine și prietene fiind brăzdate de aproape 70 000 de tractoare. Numărul elevilor este în prezent de șapte ori mai mare ca acel dinainte de eliberare.

Construirea socialismului, marile prefaceri social-politice din acești ani au cimentat continuu prietenia româno-ungară, pentru care, de-a lungul veacurilor, au luptat forțele cele mai luminate ale celor două popoare.

Poporul român se bucură din toată inima de înfăptuirile poporului ungar, adresîndu-i cu prilejul marii sărbători urări de noi succese pentru înflorirea și progresul patriei sale.

UN MARE LUPTĂTOR PENTRU DREPTURILE OMULUI

Martin Luther King, conducătorul populației de culoare din Statele Unite, laureat al Premiului Nobel pentru pace, a fost asasinat în orașul Memphis.

Fotografia il înfățișează pe Martin Luther King definitivînd planurile de organizare a unei acțiuni purtînd numele de «Marșul săracilor».

Asasinarea cunoscutului luptător pentru drepturile omului a provocat nu numai o firească durere, dar și o profundă indignare în lumea întreagă. Vicepreședintele S.U.A., Robert Humphrey a declarat că «acest act criminal aduce rușine Statelor Unite». Ziua de 7 aprilie a fost decretată în S.U.A. doliu național. Mari manifestații și greve au avut loc în numeroase orașe americane. Pretutindeni în lume, personalități politice și mase de oameni ai muncii își exprimă indignarea în legătură cu crima înfăptuită asupra unui om ce și-a consacrat toată viața demnității umane și egalității rasiale.

Lectorul universitar
HADRIAN DAICOVICIU despre:

CALENDARUL DACILOR

● DESCIFRAREA UNOR TAINE
● 6+1 REPETAT DE 30 DE ORI

Memoria
PAMINTULUI
ROMANESC

ACUM APROAPE 2000 DE ANI ACEST BĂRBAT PLIN DE NOBILĂ VITEJIE ȘI DEMNITATE APĂRA CU SPADA ÎN MÎNĂ LIBERTATEA ȘI ONOAREA DACILOR. NUMELE SĂU: DECEBAL. AMINTIREA SA: ÎN INIMILE NOASTRE, ALE TUTUROR. ÎN IMAGINE, MONUMENTUL EROULUI, LA DEVA.

V-ați gîndit vreodată la importanța calendarului? V-ați gîndit ce ne-am face fără acest însoțitor de fiecare zi?

Istoria calendarului e veche; ea începe, într-un fel, o dată cu omul însuși, căci încă de la început omul a fost conștient de alternanța zilelor și a nopților. Au trecut însă zeci și chiar sute de mii de ani pînă ce omul, după ce și-a dat seama de existența unor perioade mai lungi, care se repetă, a reușit să le determine durata și să le fixeze în sisteme calendaristice. Un moment al acestei îndelungate istorii, s-a petrecut acum vreo 2000 de ani, pe meleagurile noastre, la daci.

Deși nici un autor antic nu vorbește despre aceasta, calendarul dacilor ni s-a păstrat, încremenit în andezitul unui sanctuar de la Sarmizegetusa — Grădiștea Muncelului.

E un monument ciudat acest sanctuar. Forma lui e rotundă, cu diametrul de 30 m, iar elementele care-l alcătuiesc sînt patru la număr. În primul rînd, un șir de 104 blocuri joase de andezit, care formează, ca să zicem așa, îngrăditura sanctuarului; în interior, urmează un șir de stîlpi de andezit: 180 mai înalți și mai înguști, 30 mai scunzi și mai lați; acești stîlpi sînt așezați într-o ordine invariabilă: după 6 stîlpi de primul fel, urmează al 7-lea, din a doua categorie, și gruparea aceasta de 6 + 1 stîlpi se repetă de 30 de ori.

Următoarele două elemente (incinte) ale sanctuarului se compun din stîlpi de lemn. Prima incintă e circulară și numără 68 de stîlpi despărțiți în patru grupuri prin patru praguri de piatră. A doua incintă, în formă de potcoavă, are doar 34 de stîlpi și două praguri de piatră.

Cunoscut de cîteva decenii, acest monument nu și-a dezvăluit cu ușurință taina. În cele din urmă, totuși, specialiștii au ajuns la concluzia că el reprezintă un calendar original, calendarul dacilor.

Prima incintă, cea a blocurilor de andezit, nu are rost calendaristic, dar incinta stîlpilor de andezit înalți și scunzi reprezintă tocmai o jumătate din anul dacic: 180 de zile. Fiecare stîlp îngust și înalt închipuie o zi, fiecare grup format din 6 asemenea stîlpi — un fel de «săptămînă» de șase zile. Stîlpii lați și scunzi, aflați între grupurile de stîlpi înalți, servesc doar la despărțirea acestora, dar numărul lor total — 30 — ne arată cîte zile erau în fiecare din cele 12 luni în care era împărțit anul la daci.

Cum așa? Un an de 360 de zile? Da, întocmai. Ca și alte popoare din antichitate, dacii n-au ajuns de la început la cunoașterea duratei reale a anului (365 de zile și aproape un sfert) și astfel și-au întocmit un calendar în care anul avea doar 360 de zile. Natural, acest calendar era greșit: anul dacic se termina cu peste cinci zile mai repede decît se cuvenea și după cîtva timp eroarea devenea supărătoare. Preoții-astronomi daci au sfîrșit prin a observa greșeala și au adus calendarului corecturile trebuincioase, lăsînd însă ca bază, tot numărul de 360 de zile.

Corecturile aduse calendarului sînt simbolizate de stîlpii de lemn ai celor două incinte interioare. După calcule destul de complicate s-a stabilit că din 34 în 34 de ani dacii înlăturau greșeala calendarului lor, punîndu-l de acord cu curgerea reală a timpului.

Monumentul de la Sarmizegetusa datează din vremea lui *Decebal*, dar calendarul dacic trebuie să fie mult mai vechi. Alcătuirea lui s-a făcut, după toate probabilitățile, sub *Burebista* și sfetnicul său apropiat — marele preot *Deceneu*. În adevăr, scriitorul antic Iordanes, descriind activitatea multilaterală a lui Deceneu, pomenește și de observațiile sale astronomice — atît de necesare pentru întocmirea calendarului — pe care, sub îndrumarea lui, le făceau dacii.

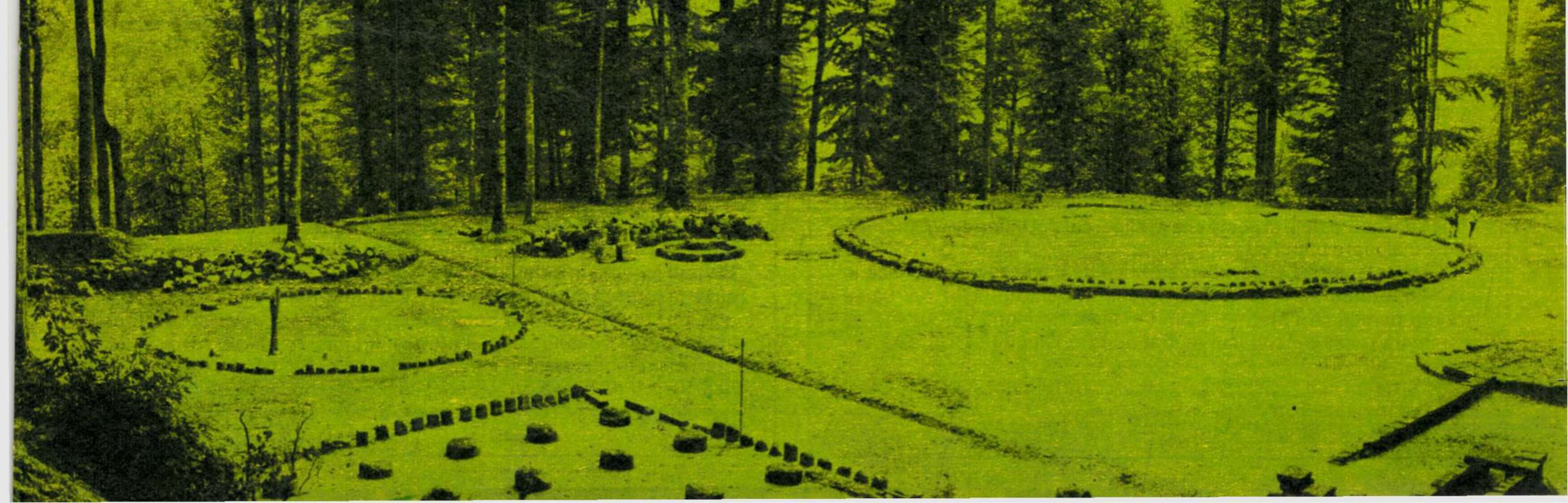

DACĂ AI FI SCRIITOR...

Anchetă de **EDUARD JURIST**

Într-o clasă pot fi — măcar pentru cîteva minute de visare — 35 de inventatori sau 35 de medici sau 35 de exploratori. Sau, de ce nu? 35 de scriitori. Desigur, intenția de a scrie un roman e amînată pentru «mai tîrziu» cînd colegul de bancă va construi fără greș și... fără îndoială acel **perpetuum mobile** *al cărui principiu l-a imaginat într-o oră de geografie...*

Și totuși, apropiindu-ne acele cîteva minute de visare, să ne imaginăm că ați fi scriitori. Pe care dintre colegii voștri l-ați alege ca erou de roman? Care dintre calitățile sau defectele sale v-ar îndemna la această alegere?

— Nu știu, mărturisește **Aroneanu Irina,** *elevă în clasa a VII-a A a Școlii nr. 23 din București. De fapt nici nu cred că aș fi în stare să scriu un roman, eu care abia fac o compunere. Pe urmă, nici nu prea sînt la noi în clasă elevi care ar putea deveni eroi de roman. Toți colegii mei sînt elevi obișnuiți...*

Există părerea că nu numai în clasa a VII-A, ci și în a VII-a B sînt elevi obișnuiți. Dar **tocmai de asta,** *pe unul dintre ei l-a ales pionierul* **Popa Mihai** *ca erou al romanului său:*

— De ce l-am ales pe Hussar Șerban? Pentru că este un elev bun la învățătură. E un foarte bun coleg. Un pionier plin de inițiativă. E sincer, drept și curajos. Adică un băiat obișnuit.

De bunăseamă fiecare **scriitor** *are vederile lui.* **Dodi Carmen** *din clasa a VII-a C vrea să aibă în eroul cărții un prieten apropiat.*

— Așa cum e Felicia. Ne deosebim, avem firi care uneori sînt ca o barieră între noi. Și totuși ne atragem ca două bucăți de magnet. Uneori ne certăm. Dar ori de cîte ori sînt supărată, Felicia e lîngă mine. Ea întrunește toate acele calități pe care le doresc eu unui erou.

Cu argumente asemănătoare a ales-o **Stoian Florica** *din clasa a VIII-a C ca eroină a cărții sale pe colega ei Denciulescu Anca.*

— E prietena mea cea mai bună. Dar nu acesta e motivul principal. Ci pentru că are calități deosebite. Pentru ea învățătura este o adevărată pasiune, are o autentică sete de a cunoaște, de a se informa. Este, apoi, foarte disciplinată. Dar să nu vă închipuiți că-i o tocilară. Îi plac și distracțiile. Întrunirile cu prietenii pentru a asculta muzică. Îi place, de asemenea, să fie la curent cu moda. Este foarte îndrăgită de colegi.

Jingoiu Alexandru *dintr-a VIII-a C, declară răspicat:*

— Neavînd însușiri de scriitor — acestea revin fratelui meu! — nu găsesc o personalitate deosebită printe colegii mei pentru a o alege ca erou de roman.

Alexandru va fi desigur foarte surprins aflînd că el însuși este o asemenea **personalitate.** *Un coleg de-al său ne-a spus:*

— Eu l-aș alege pe Jingoiu Alexandru. E un elev bun și silitor. E un băiat plin de viață, dar are și defecte. De exemplu: cîte o dată ia totul în rîs.

O elevă din clasa a VII-a C s-a oprit în alegerea sa la colegul ei, **Crupariu Eugen.**

— Îl cunosc de mult și îl admir. Este un elev conștiincios, care are și alte preocupări, de la studiul pianului pînă la pasiunea pentru fotoamatorism. Și adaugă cu foarte multă seriozitate:

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

— Ce facem? strigădesperat Babușcă. Vin, îi auzi?

Păpurișurile foșneau din ce în ce mai aproape. Nu mai era nici o clipă de pierdut.

— Babușcă, scoate-ți pantofii și aruncă-i pe mal! strigă Scatiul, în timp ce desprindea cu mișcări fulgerătoare vîslele de la barcă, așa... stai că vin și eu, adăugă el, sărind jos din barcă cu vîslele în mînă. Ajuns lîngă Babușcă, azvîrli vîslele jos, își scoase cămașa și pantofii, pe care îi azvîrli peste pantofii lui Babușcă. Acum înjurăturile Chiorului răsunau în păpurișuri la cîțiva pași de ei. Scatiul apucă din nou vîslele și peste cîteva clipe, cei doi băieți se rostogoliră de pe mal, spre păpuriș.

— Privește, strigă Chiorul, apărînd peste cîteva clipe cu pușca în mînă și arătînd spre cămașa Scatiului și pantofii celor doi băieți, azvîrliți pe mal. Au șters-o. Cum i-ai legat? adăugă el, ridicînd de jos sfoara roasă de șobolan și arătîndu-i-o Ciupitului. Cu o sfoară putredă, ai?

— Și ne-au luat și vîslele, gemu înfricoșatCiupitul,și au șters-o cu ele, înot, pe canal!

— Pe canal? strigă Chiorul. Ne-au luat vîslele ca să nu-i putem ajunge cu barca. Ei bine, stați voi că v-arăt eu vouă, adăugă alb de mînie Chiorul, azvîrlind pușca în barcă și scoțîndu-și cămașa, o să vedeți voi acum, cum înoată Chiorul... Hai, Ciupitule, vino cu mine. Nu pot fi departe... Îi prindem cît ai zice pește!

• OSTROVUL LUPILOR • 110

Cu un salt spectaculos Chiorul se aruncă în apă și începu să înoate cu o iuțeală fantastică, spre gura canalului, pe urmele celor doi băieți. Omul cu fața ciupită îl urmă și peste cîtva timp, cei doi răufăcători, înotînd vîrtos, pătrunseră pe gura canalului și dispărură după perdeaua înaltă de trestii. În aceeași clipă păpurișul din spatele bărcii foșni și Scatiul își făcu apariția cu vîslele în mînă.

— Hai Babușcă, poți să ieși, spuse el liniștit, păcăleala s-a prins. O să ne caute ei mult și bine.

Babușcă, legat cobză de mîini și de picioare, se rostogoli și el afară din păpuriș și adulmecă, cu urechile ciulite, liniștea întinderilor de apă.

— Greu Babușcă? îl întrebă zîmbind Scatiul.

— Greu Scatiule, răspunse oftînd Babușcă, cu ăștia văd c-am descurcat-o... Să văd cum o descurc iar acasă. Cred că tata mi-a și planificat o bătaie.

— S-o ștergem atunci, șopti Scatiul, așteaptă-mă o clipă Babușcă, mă duc să aduc o scoică! Și în clipa următoare sări în apă. Ajuns la cîțiva metri de mal, Scatiul se opri brusc, trase aer în piept și dispăru cu mîinile ridicate în adîncuri. Ajuns sub apă, Scatiul se răsuci fulgerător și o porni repede spre fundul ghiolului. Pe măsură ce înainta, pînzele ușoare și jucăușe de soare se topeau. Apa devenea din ce în ce mai rece și mai întunecată. Scatiul cobora mereu. Acum în jurul lui domnea bezna. Pînza de brădiș sălbatic, plutind ici-colo în adîncuri, i se încolăcea de mîini și de picioare, îi zgîria pieptul și gîtul, legănîndu-se în întuneric ca brațele unor caracatițe uriașe. Scatiul cobora mereu. Capul îi vîjîia și în gură simțea gustul sîngelui, care îi curgea din nas. În sfîrșit, mîna Scatiului întîlni fundul rece și vîscos al ghiolului. Se așeză cu burta pe mîl și se roti de cîteva ori, repede, ca o morișcă. Deodată, degetele lui întîlniră o piatră rece și lucioasă. Scoica! Cu o săritură Scatiul o smulse din nămol.

in privința defectelor, nu gasesc că se deosebește de ceilalți băieți, poate din contră, este chiar mai respectuos decît unii dintre ei.

Iacob Gheorghe *din aceeași clasă și-a ales* **eroul** *în persoana colegului său,* **Bordeianu Valentin.** *Motivul este... eminamente literar:*

— L-am ales tocmai pe el, fiindcă aș putea să-i dau însușiri pe care el nu le are.

Dacă Iacob Gh. cultivă... stilul laconic, un alt elev ne dă explicații mai largi.

— Și eu l-am ales pe Bordeianu Valentin. Pentru că nu este de loc prost, ba dimpotrivă, dar nu-i place să învețe și de aceea în timpul orelor face tot felul de năzbîtii. Nu este atent la explicații, nu lasă ca ora să se desfășoare normal și nici pe colegii săi să fie atenți. Mie mi-ar place să scriu romanul în care, la sfîrșit, Valentin ar deveni unul dintre cei mai buni elevi ai clasei. Dar asta cred că nu depinde numai de **scriitor**,*ci de însuși eroul ales.*

Drept încheiere am notat părerea elevei **Slavu Ani** *din clasa* a *' VIII-a C:*

— Cred că fiecare om ar putea fi eroul unui roman. Dar asupra cui să te oprești? Unii ți se par mai interesanți, «sar în ochi» cum s-ar spune. Despre alții ai impresia că duc o viață monotonă, ștearsă, în fiecare zi aceeași. Dar iată că, deodată, descoperi lucruri care la început ți se par de necrezut: lui X, persoană posacă îi place muzica. Și dînsul, Y pe care-l credeai sec, «stil robot», scrie poezii...

Poate că,în cele din urmă,puțini din «scriitorii» minutelor noastre de visare vor publica cîndva, într-adevăr,romane. Dar astăzi ei știu să prețuiască acele însușiri cu care ar vrea să-și înzestreze eroii plăsmuiți. Sînt însușirile unor școlari **obișnuiți,** *de care-i leagă pe viață farmecul anilor de școală.*

Ați aflat?

Pentru toți cititorii revistei noastre :

ROZETELE Cutezătorii

UN CONCURS DE PUBLICISTICĂ
DOTAT CU PREMII

citiți **ÎN NUMĂRUL VIITOR REGULAMENTUL ȘI PREMIILE CONCURSULUI**

• OSTROVUL LUPILOR • 111

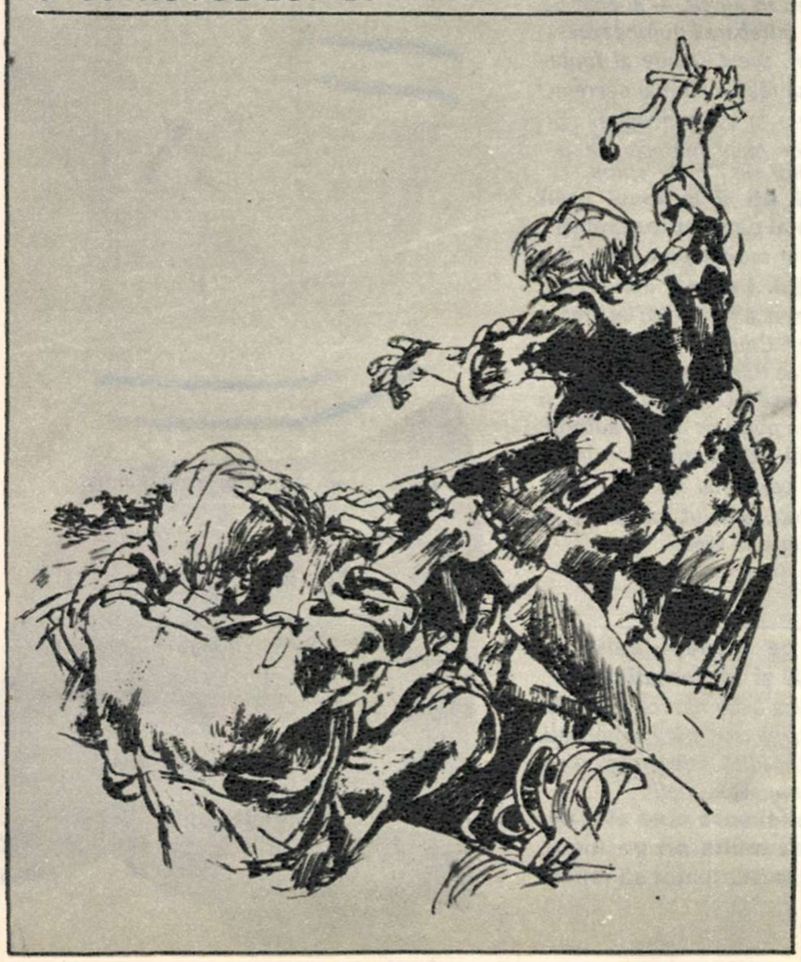

• OSTROVUL LUPILOR • 112

— Sus! Sus la aer! îi strigă parcă cineva la ureche și în clipa următoare, cu scoica în mînă, Scatiul zbura în sus, ca o săgeată.

Cînd apăru la suprafața apei, Scatiul auzi niște urlete prelungi care veneau dinspre gura canalului. Întorcînd capul, îi zări pe Chiorul și pe omul cu fața vînătă care se întorceau, zburînd parcă pe apă, spre el. Cu cîteva aruncături de braț, Scatiul ajunse la mal, trînti scoica de pămînt,care se prefăcu în țăndări, și-apucînd o bucată de scoică spartă, se repezi la Babușcă. Coaja de scoică tăia ca un brici. Cît ai clipi din ochi, Scatiul reteză legăturile care îl țineau prizonier pe Babușcă, și-apoi cu o singură mișcare fulgerătoare îi eliberă picioarele.

— La barcă, la barcă, Babușcă! strigă Scatiul, azvîrlind coaja de scoică și ridicînd lopețile de jos. Privește! Vor să ne taie drumul spre stăvilar!

Într-adevăr, cei doi își schimbaseră direcția de înot și acum veneau, ca niște ulii pe diagonală, cu gîndul să le taie calea celor doi băieți.

Scatiul și Babușcă în barcă, potriviră lopețile și peste cîteva clipe, cu o smucitură puternică, luntrea se repezi înainte. Și cursa începu. Lopețile gemeau, trosneau, în timp ce luntrea sărea din cînd în cînd peste valuri ca o uriașă lăcustă neagră. Tăindu-le calea, Chiorul și omul cu fața ciupită veneau glonț spre ea.

— Ne taie calea! strigă Scatiul, arătînd cu capul spre răufăcători și continuînd să tragă vîrtos la vîsle. Ia arată-le ce știi, Babușcă! Oprește-i!

— Am înțeles, Scatiule! răspunse scurt Babușcă și vîrînd repede mîna în sîn scoase praștia. Cu mișcări sigure, potrivi în ea o pietricică albă și-apoi duse praștia fulgerător la ochi.

— I-am prins! strigă triumfător Chiorul, făcîndu-i semn cu mîna Ciupitului să se repeadă la barcă. Dar chiar în clipa aceea, Chiorul auzi un bîzîit prelung, și-apoi apa de sub nasul lui explodă. O ploaie de stropi înspumați îl plesni peste față, îl orbi, îl înecă și el rămase năucit, cu mîna întinsă spre barca, care asemeni unui țipar prelung, alunecă și trecu ca o nălucă pe lîngă el.

(VA URMA)

AVETI 5 MINUTE PENTRU NOI?

- Cinci interlocutori
- Cinci cititori
- Cincisprezece întrebări
- Cincisprezece răspunsuri

DIN NOIANUL DE ÎNTREBĂRI PE CARE LE GĂSIM ZILNIC ÎN SCRISORILE SOSITE LA REDACȚIE DE LA SUTELE DE CITITORI DIN ÎNTREAGA ȚARĂ, NOI LE-AM ALES DE DATA ACEASTA PE ACELEA ALE ELEVILOR PETRESCU CONSTANTIN, CL. A VI-a, DUMITRU DANIELA, CL. A IX-A, PÎRVULESCU VASILE, CL. A VII-A, GUZICU HILDA, CL. A VIII-A, HAITA MARIA, CL. A VIII-A. DESIGUR, NU-I UȘOR SĂ PUI O ÎNTREBARE, DAR NU-I UȘOR NICI SĂ RĂSPUNZI. TOCMAI DE ACEEA AM ȘI ADRESAT ACESTE ÎNTREBĂRI UNOR SPECIALIȘTI ÎN MATERIE CARE AU AVUT DEOSEBITA AMABILITATE SĂ VĂ RĂSPUNDĂ.

ACADEMICIAN PROFESOR GRIGORE MOISIL

— Totul e bine cînd toate merg bine. Dar ce-i de făcut cînd nu-ți place matematica?

— Nu cumva o fi vorba de lene? Sau poate, de neatenție sau nepăsare? După răspunsul pe care ți-l dai, ia și măsurile. Ce să faci? La matematică nu se poate învăța pe deasupra. E nevoie să ții bine minte ce ai învățat ieri ca să poți merge azi mai departe. Apoi trebuie să înveți să legi o lecție de alta. Și asta se face prin exercițiu și numai prin exercițiu. Așadar, nu te grăbi să spui că nu-mi place matematica. Poate că totuși e vorba de altceva.

— Ce fel de calculatoare avem în țară? Ne scutesc ele de învățarea matematicii?

— Avem mai multe calculatoare. Unele de fabricație românească, altele aduse de peste hotare. Dar nu e totul să ai un calculator. Trebuie să știi să lucrezi cu el. În acest scop s-au deschis la noi, în ultimele săptămîni, o școală de programatori pentru absolvenții liceului, cu o durată de un an. Dar vă închipuiți, cred, că pentru o astfel de meserie modernă se cere să știi... matematică!

— Vi s-a întîmplat vreodată să nu puteți dezlega o problemă de matematică?

— Desigur. Și apoi nici nu merită să fie dezlegată o problemă care se dezleagă imediat. O problemă nu-i interesantă decît în măsura în care te face să-ți bați capul cît mai mult cu ea.

SCRIITORUL MIRCEA SÎNTIMBREANU

— O întrebare simplă și totuși nu: de ce scrieți povestiri vesele și nu triste?

— Întrebarea conține, probabil, o exagerare. Cu neputință să nu fi scris nicicînd vreo tristă povestire... veselă. (Și acestea sînt cele mai triste din lume). Apoi, majoritatea povestirilor mele vorbesc, de fapt, despre **necazuri**. *Numai că nu toate necazurile sînt triste. Unele sînt de-a dreptul ridicole. Necazurile chiulangiilor, de pildă, ale ambițioșilor fără acoperire, ale tocilarilor, pîrîcioșilor, «vedetelor», ș.a.m.d. Poți să le plîngi de milă. Sau, să rîzi de ei. În sfîrșit, — și cred că acesta este răspunsul la întrebarea dumneavoastră — găsesc că zîmbetul, acest soare al ființei omenești, trebuie făcut să răsară cît mai devreme și să apună cît mai tîrziu în viața noastră. Și dacă zîmbetul povestirilor mele mărește cît de cît ziua bucuriilor copiilor, îmi e de ajuns.*

— Ce ați face dacă ați fi în locul unui erou dintr-o povestire al cărei autor sînteți?

— De fapt, și sînt eroul multor povestiri. Ce-i drept, nu pe de-a-ntregul. Cei care mă cunosc știu că n-aș încăpea într-o schiță. Mi-ar trebui un roman... Ce-aș face? Cam ce-ar face la un loc Nastratin cu Sfîntul: aș transforma o anecdotă în baladă. Dar ce n-aș face? Cu siguranță aș fi un erou mai mare, mai puternic decît autorul.

— În anul 2000 copiii vor fi mai cuminți?

— În orice caz ceva ceva mai cuminți decît cei din anul 1999. Dar toți, absolut toți, vor fi la fel de copii cum sînt cei din 1968.

ARTISTUL POPORULUI NICOLAE HERLEA

— Dumneavoastră ce credeți: există o legătură între muzică și matematică?

— Matematica și muzica s-au dezvoltat paralel, condiționate de dezvoltarea societății omenești, fără hotar între ele: matematica este însăși viața, iar muzica creează frumusețea vieții.

— Unii oameni se plictisesc cînd sînt nevoiți să repete de mai multe ori un lucru. Pentru un artist nu este plictisitor să repete același rol?

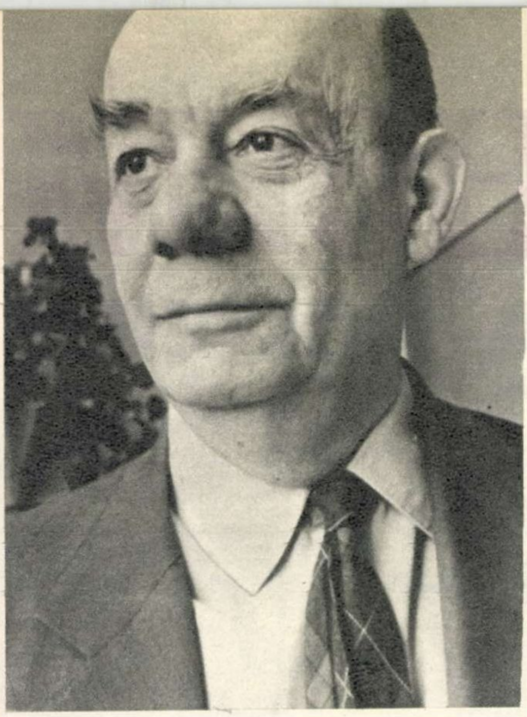

— Măiestria muzicală nu constă numai din îmbogăţirea bagajului artistic cu multe roluri, ci din revenirea, repetarea neîncetată a rolului, în aşa fel încît apărînd pe scenă să faci publicul ca împreună cu tine să trăiască momentul, să uite că el se află în sală.

De fiecare dată cînd joci, să aduci pe scenă toată măiestria, dragostea pentru munca pe care o depui, maturitatea artistică pe care o capeţi numai prin abnegaţie şi studiu îndelungat. Mie, fiecare apariţie pe scenă îmi dă senzaţia unei premiere. Şi — de altfel — şi în muzică, la fel ca în orice altă meserie, nimic nu este plictisitor, atunci cînd munceşti cu pasiune.

— Sînteţi unul dintre oamenii care au prilejul să cunoască direct momentul înălţător al succesului. Vă rugăm să ne spuneţi: munca unei zile, pentru un artist, este plină numai de satisfacţii?

— Viaţa este o continuă luptă şi nu toate zilele aduc satisfacţia aşteptată. În general aceasta vine din datoria îndeplinită. Idealul este perfecţiunea şi deci ca mîine să fie mai bine decît azi. Satisfacţia artistului este în încheierea spectacolului, cînd simte în aplauzele publicului dragostea şi aprecierea maximă pentru munca sa.

ACADEMICIAN PROFESOR GRIGORE BENETATO

— Cînd v-aţi dat seama că vreţi să vă alegeţi profesiunea de medic?

— Anii copilăriei mele i-am petrecut sub semnul cumplit al primului război, în Moldova. Casele erau transformate în spitale unde gemeau sute de răniţi. Cu profesoara mea, pe care n-am s-o uit niciodată, (era o femeie de o mare bunătate) mergeam şi ajutam surorile de caritate din spitale. Atunci am văzut cît de grea poate fi suferinţa umană şi cît de bine e s-o poţi alina. Atunci m-am hotărît să mă fac medic. Şi aşa am făcut, deşi mai tîrziu am simţit o mare atracţie pentru poezie. Mărturisesc că de-aş avea din nou 15 ani aş vrea să mă fac poet.

— Şi acum o întrebare legată nu de medicină,ci de... sport! Ce importanţă are sportul la vîrsta de 14 ani?

— Întrebarea nu e legată de medicină, dar şi sportul şi medicina sînt legate de sănătate. Sportul la 14 ani are o importanţă imensă, contribuie la menţinerea capacităţii organismului în stare de acţiune.

— Există cumva medicamente pentru stimularea memoriei?

— Memoria nu-i calitatea cea mai de seamă a creierului. Eu prefer studenţii care gîndesc creator, care ştiu să asocieze ideile. Nu-mi plac cei care reproduc pur şi simplu din memorie. Gîndirea dezvoltă memoria. Vă dau un sfat, eliminaţi din memorie ceea ce nu-i util. Nu-i nevoie de nici un medicament pentru dezvoltarea ei.

BAZIL MARIAN, ARIPA STÎNGĂ DE ODINIOARĂ A GIULEŞTENILOR, ACTUALUL ANTRENOR AL ECHIPEI DE FOTBAL DINAMO.

— O întrebare dureroasă pentru toţi «microbiştii»... mai mîncăm multă vreme bătaie la fotbal?

— Nu pot să răspund. Ieşirea din acest impas constituie o problemă mult discutată, care ţine de o mulţime de condiţii, dar în primul rînd de cei ce o practică, adică de fotbalişti. Marii fotbalişti au ajuns la un înalt grad de măiestrie datorită antrenamentelor perseverente şi prelungite. Despre Pele, se ştie, că după ce termină antrenamentul colectiv rămîne încă ore întregi pe teren, continuînd antrenamentul individual.

— Dacă ar fi să evaluăm în efort cîştigarea unei cupe sau medalii, ce ar însemna aceasta?

— Sute de ore de antrenament. O cifră aproximativă:500 de ore pentru o echipă de fotbal înaintea unor meciuri obişnuite. Dar nu orele de antrenament contează, ci efortul şi seriozitatea care se cer. Iolanda Balaş spunea că iarna unui atlet care se pregăteşte pentru cucerirea unei medalii, înseamnă ciorapi uzi pînă la genunchi şi maioul înnegrit de transpiraţie, chiar dacă totul se petrece la minus 10 grade.

— De la ce vîrstă se învaţă fotbalul?

— Copiii joacă fotbal de la o vîrstă foarte fragedă. De multe ori vezi cîte un puşti cu o minge cît pumnul, încercînd figuri de mare vedetă. În mod organizat însă se recomandă începerea «şcolii» de fotbal de la vîrsta de 10 ani, încît la vîrsta de 18—19 ani să poţi face faţă sarcinilor din prima echipă a clubului care te-a format.

Pagini realizate de B. CARAGIALE
Foto: Gr. PREPELIŢĂ

STOCKHOLM

„VENEȚIA NORDULUI”

de ION MĂRGINEANU

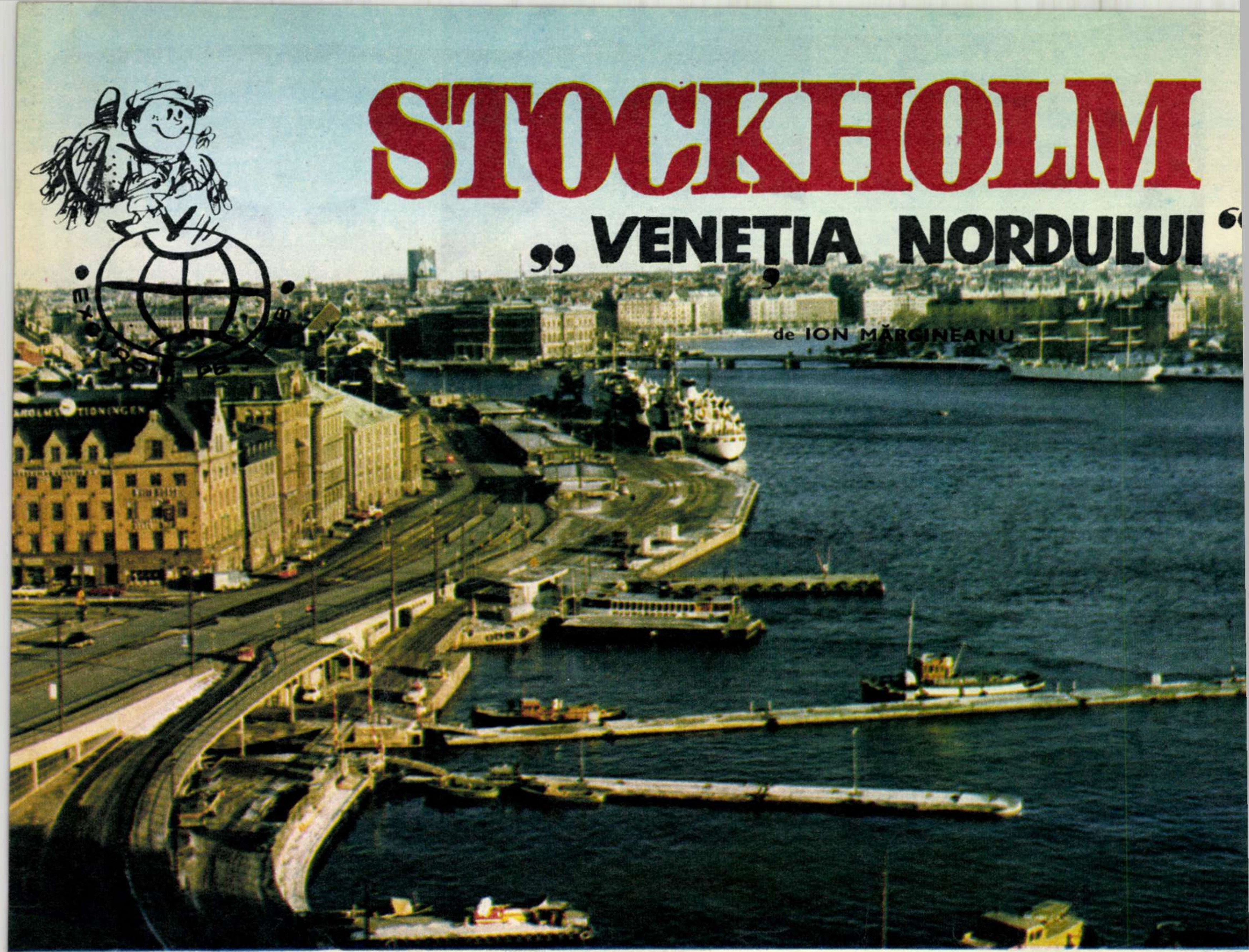

1

DESCENDENȚII STRĂVECHILOR VIKINGI NU SÎNT NUMAI UN POPOR DE NAVIGATORI. INDUSTRIA CONSTRUCTOARE DE NAVE S-A DEZVOLTAT ATÎT DE MULT ÎNCÎT SUEDIA OCUPĂ ASTĂZI LOCUL TREI DIN LUME.

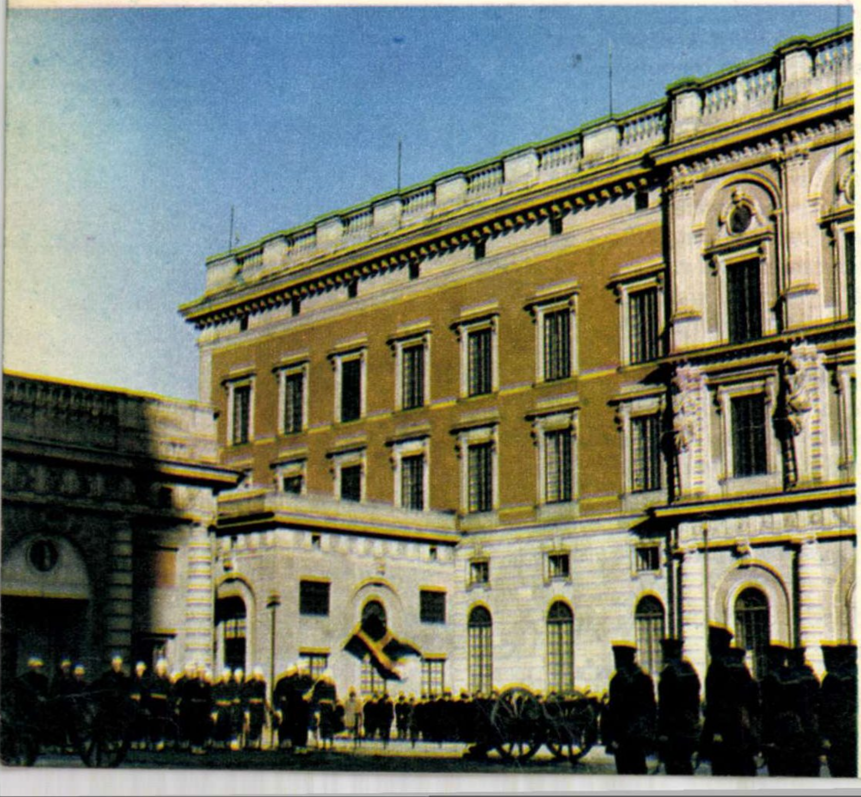

2

N-aş fi crezut niciodată că poate exista vreo asemănare între oraşul lagunei, unic în lume, adevărata Veneție italiană şi îndepărtata metropolă scandinavă, Stockholm, capitala Suediei. Aveam, neştearsă în amintire, uriaşa Piazza San Marco şi zidurile de marmură de la Palazzo Ducale cînd am pornit pentru întîia oară pe țărmurile Balticei, pe estuarul lacului, «Mälaren». Stockholmul, este evident un copil, în comparație cu marile oraşe ale Europei: Parisul, Roma, Londra sau Barcelona, dar un copil care a atins respectabila vîrstă de 700 de ani.

Era la începutul primăverii. Pe alte meleaguri începuseră să dea mugurii pomilor. Aici însă, țărmurile canalelor erau încorsetate încă de oglinda de cleştar a gheţurilor, pe care dansau la ceasurile amiezii, lebedele. Vasele stăteau priponite de ancore şi de ger lîngă maluri. Stoluri de copii gureşi, alunecau pe patine pe lîngă rațele zgribulite, aruncîndu-le seminţe şi miezuri de pîine.

3

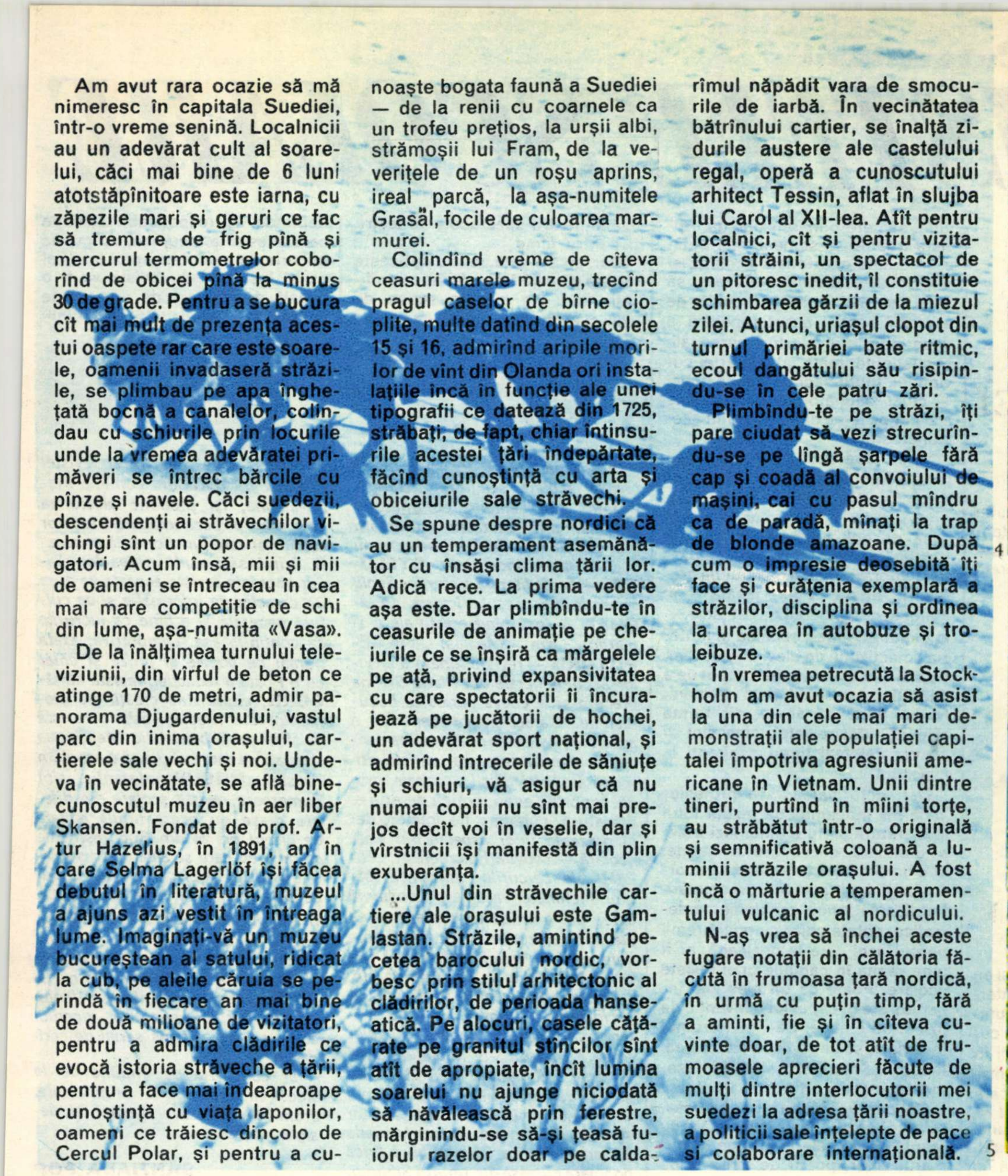

Am avut rara ocazie să mă nimeresc în capitala Suediei, într-o vreme senină. Localnicii au un adevărat cult al soarelui, căci mai bine de 6 luni atotstăpînitoare este iarna, cu zăpezile mari şi geruri ce fac să tremure de frig pînă şi mercurul termometrelor coborînd de obicei pînă la minus 30 de grade. Pentru a se bucura cît mai mult de prezenţa acestui oaspete rar care este soarele, oamenii invadaseră străzile, se plimbau pe apa îngheţată bocnă a canalelor, colindau cu schiurile prin locurile unde la vremea adevăratei primăveri se întrec bărcile cu pînze şi navele. Căci suedezii, descendenţi ai străvechilor vichingi sînt un popor de navigatori. Acum însă, mii şi mii de oameni se întreceau în cea mai mare competiţie de schi din lume, aşa-numita «Vasa».

De la înălţimea turnului televiziunii, din vîrful de beton ce atinge 170 de metri, admir panorama Djugardenului, vastul parc din inima oraşului, cartierele sale vechi şi noi. Undeva în vecinătate, se află binecunoscutul muzeu în aer liber Skansen. Fondat de prof. Artur Hazelius, în 1891, an în care Selma Lagerlöf îşi făcea debutul în literatură, muzeul a ajuns azi vestit în întreaga lume. Imaginaţi-vă un muzeu bucureştean al satului, ridicat la cub, pe aleile căruia se perindă în fiecare an mai bine de două milioane de vizitatori, pentru a admira clădirile ce evocă istoria străveche a ţării, pentru a face mai îndeaproape cunoştinţă cu viaţa laponilor, oameni ce trăiesc dincolo de Cercul Polar, şi pentru a cunoaşte bogata faună a Suediei — de la renii cu coarnele ca un trofeu preţios, la urşii albi, strămoşii lui Fram, de la veveriţele de un roşu aprins, ireal parcă, la aşa-numitele Grasăl, focile de culoarea marmurei.

Colindînd vreme de cîteva ceasuri marele muzeu, trecînd pragul caselor de bîrne cioplite, multe datînd din secolele 15 şi 16, admirînd aripile morilor de vînt din Olanda ori instalaţiile încă în funcţie ale unei tipografii ce datează din 1725, străbaţi, de fapt, chiar întinsurile acestei ţări îndepărtate, făcînd cunoştinţă cu arta şi obiceiurile sale străvechi.

Se spune despre nordici că au un temperament asemănător cu însăşi clima ţării lor. Adică rece. La prima vedere aşa este. Dar plimbîndu-te în ceasurile de animaţie pe cheiurile ce se înşiră ca mărgelele pe aţă, privind expansivitatea cu care spectatorii îi încurajează pe jucătorii de hochei, un adevărat sport naţional, şi admirînd întrecerile de săniuţe şi schiuri, vă asigur că nu numai copiii nu sînt mai prejos decît voi în veselie, dar şi vîrstnicii îşi manifestă din plin exuberanţa.

...Unul din străvechile cartiere ale oraşului este Gamlastan. Străzile, amintind pecetea barocului nordic, vorbesc prin stilul arhitectonic al clădirilor, de perioada hanseatică. Pe alocuri, casele căţărate pe granitul stîncilor sînt atît de apropiate, încît lumina soarelui nu ajunge niciodată să năvălească prin ferestre, mărginindu-se să-şi ţeasă fuiorul razelor doar pe caldarîmul năpădit vara de smocurile de iarbă. În vecinătatea bătrînului cartier, se înalţă zidurile austere ale castelului regal, operă a cunoscutului arhitect Tessin, aflat în slujba lui Carol al XII-lea. Atît pentru localnici, cît şi pentru vizitatorii străini, un spectacol de un pitoresc inedit, îl constituie schimbarea gărzii de la miezul zilei. Atunci, uriaşul clopot din turnul primăriei bate ritmic, ecoul dangătului său risipindu-se în cele patru zări.

Plimbîndu-te pe străzi, îţi pare ciudat să vezi strecurîndu-se pe lîngă şarpele fără cap şi coadă al convoiului de maşini, cai cu pasul mîndru ca de paradă, mînaţi la trap de blonde amazoane. După cum o impresie deosebită îţi face şi curăţenia exemplară a străzilor, disciplina şi ordinea la urcarea în autobuze şi troleibuze.

În vremea petrecută la Stockholm am avut ocazia să asist la una din cele mai mari demonstraţii ale populaţiei capitalei împotriva agresiunii americane în Vietnam. Unii dintre tineri, purtînd în mîini torţe, au străbătut într-o originală şi semnificativă coloană a luminii străzile oraşului. A fost încă o mărturie a temperamentului vulcanic al nordicului.

N-aş vrea să închei aceste fugare notaţii din călătoria făcută în frumoasa ţară nordică, în urmă cu puţin timp, fără a aminti, fie şi în cîteva cuvinte doar, de tot atît de frumoasele aprecieri făcute de mulţi dintre interlocutorii mei suedezi la adresa ţării noastre, a politicii sale înţelepte de pace şi colaborare internaţională.

4

5

În imaginile noastre:

1) Dimineaţă de primăvară în «Veneţia nordului».

2) Un instantaneu plin de pitoresc, de zeci de ani acelaşi: schimbarea gărzii la palat.

3) Nici o dată nu-i prea devreme pentru a învăţa navigaţia.

4) Ritmuri de bronz pe străzile Stockholmului.

5) Coloanele de piatră ale clădirii filarmonicii amintesc de coloanele de sunet ale simfoniilor.

6) Animaţie pe drumurile de asfalt, dar... şi pe cele de apă.

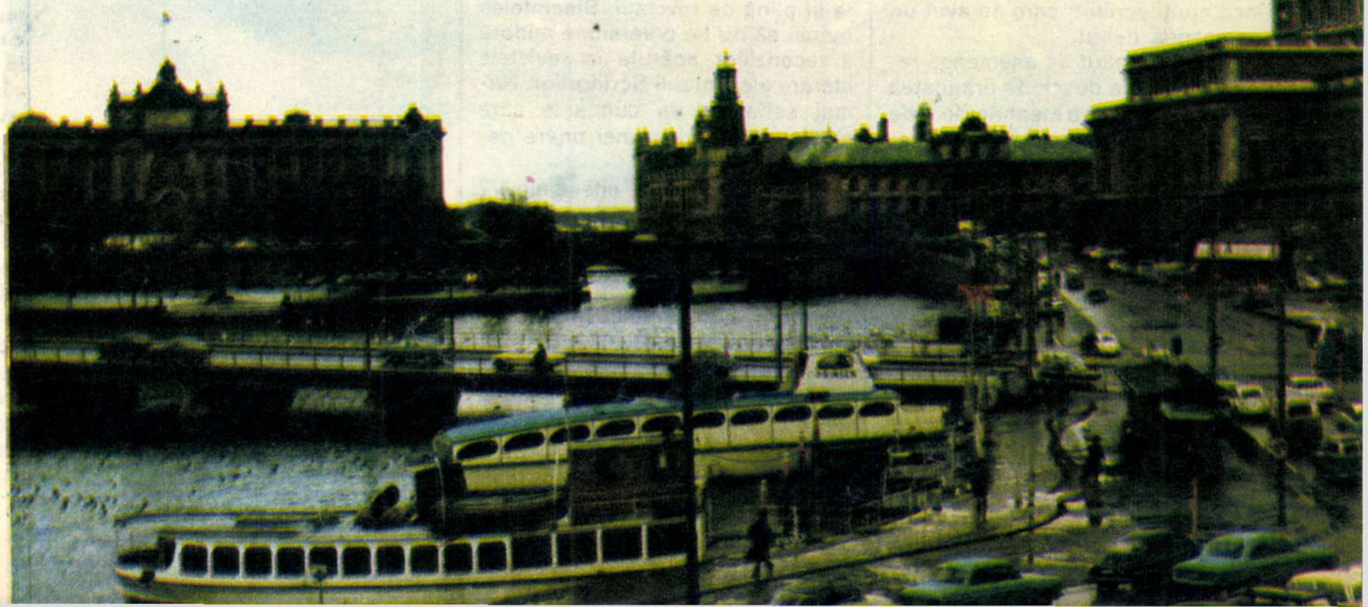

6

OASPEȚI LA Cutezătorii

REVISTELE ȘCOLARE

Demostene Botez

TRIBUNE PENTRU CEI MAI BUNI

Primesc în ultimul timp, multe reviste literare ale liceelor din țară scrise de elevi. Asemenea reviste au apărut sporadic și pe cînd eram eu în școală, ba chiar am scos și eu una în clasa a 8-a la Liceul Internat din Iași. Isprava aceea îmi umple și acum inima de-o bucurie curată, cum n-am mai simțit apoi în lunga mea activitate literară.Dramaturgul român Eugen Ionescu, care trăiește la Paris, mi-a scris si el că elev fiind a fost colaboratorul unei asemenea reviste la Liceul «Sf. Sava» din București. Știu că la această revistă școlară au mai început cunoscutul critic de artă Petru Comarnescu, caricaturistul Neagu Rădulescu și, fără îndoială, sînt încă mulți scriitori care au avut un asemenea debut.

SOIMII
GHIOCELUL
MUGURI
FLORILE
1947 1967
fire de tort
muguri
AURORA

Scopul urmărit de asemenea reviste este de a deschide dragostea de literatură, de a o menține vie și de a înlesni o experiență literară acelor elevi care au o înclinațiune pentru literatură. «Mulți chemați, puțini aleși» ar putea să fie concluzia acestor sondaje, dar unul pe promoție dacă ar fi un ales, e încă un mare succes. Dar din ținuta revistelor pe care le-am primit sînt sigur că aleșii vor fi mulți.

Pentru aceasta, după mine, trebuie o mare atenție pentru ca asemenea revistă să nu devină un fel de școală a mediocrității. Ca în toate domeniile, ba, poate aici mai mult, se cere o mare exigență. Revista trebuie să semene mai puțin a producție ocazională școlară, și mai mult a tribună, pe care să suie cei mai buni; o școală de exerciții pentru aceștia pentru a desprinde, prin eforturi personale și susținute, toate tainele artei cuvîntului. Inutil deci de publicat aici — chiar dăunător — compozițiile elevilor pe teme date, care sînt asemănătoare.

Mi se pare apoi că o asemenea revistă trebuie scrisă și chiar condusă de elevi. Directorul sau un profesor de limba română poate avea un ochi îndrumător, dar, în nici un caz un rost riguros «didactic». Supravegheată desigur de profesori, revista trebuie lăsată — în toate sectoarele alcătuirii sale — la inițiativa, ingeniozitatea și fantezia colectivului de elevi ai redacției. Numai așa își va atinge scopul de a dezvolta personalități în formare. Numai astfel va apare, din forma și conținutul revistei, cine sînt și ce vor cei mai tineri aspiranți la literatură.

Dar, deformarea mea profesională mă îndeamnă să rezum totul la literatură și nu e bine. Azi trăim o uluitoare dezvoltare a științei și tehnicii. Revista trebuie să acorde pagini și acestor preocupări. Publicarea unor probleme matematice, dotate chiar cu mici premii pentru acei care le dezleagă, ar fi bine venită în paginile unei reviste școlare. Poate că un elev mai ingenios are în capul lui o invenție de fizică, de chimie. Să-i dea drumul în revistă, să se vadă ce este cu ea. Îndeobște marii cercetători în asemenea materii au pornit de tineri.

Concursuri «Cine știe, cîștigă», cu întrebări publicate în revistă și cu răspunsurile cele mai bune în numărul viitor, pot fi de mare folos stimulatoriu pentru cultura generală.

Și o parte de recenzii a celor mai valoroase cărți literare, e folositoare și plină de revelații. Bineînțeles numai să nu fie o versiune minoră a recenziilor apărute în revistele literare ale Uniunii Scriitorilor. Numai astfel se va cunoaște care sînt gusturile celei mai tinere generații.

Ce fel de literatură citesc elevii? Cum și după ce criterii o judecă? Care este după ei rostul și conținutul literaturii și forma cea mai corespunzătoare? Care este locul literaturii în ansamblul informației și a funcțiilor spirituale? Care?... O sumedenie de atîtea și atîtea «care» deopotrivă de însemnate și pentru cunoașterea acestor foarte tineri și pentru posibilitatea lor de îndrumare. Propunerea este valabilă și pentru spectacole de teatru și pentru filme.

Dar, încă o dată,pentru ca aceste reviste să aibă într-adevăr semnificația lor, ele trebuie scrise de elevi și alcătuite de elevi, pentru a-i deprinde cu responsabilitățile pe care acesta le incumbă, cu marea bucurie de a se descoperi integral pe ei înșiși. Așa, revista va fi o școală de formare de oameni de cultură și de *oameni* pur și simplu.

SĂRBĂTORILE FANTEZIEI ȘI BUNULUI GUST

În ultima vreme tot mai multe reviste școlare se impun atenției noastre prin calitatea conținutului și chiar prin calitatea prezentării grafice. Mă voi opri la cîteva care-mi stau acum la îndemînă. **«STELUȚA»** *— Foaie literară a elevilor Școlii generale din orașul Victoria,* **«MUGURI»** *— însumînd creații ale pionierilor din Mediaș,* **«ÎNCEPUTURI»** *— revistă lunară a elevilor Școlii generale din Piatra-Slatina precum și la cîteva periodice bucureștene. Caracteristica generală a acestor reviste este preocuparea constantă pentru cele mai variate domenii ale beletristicii — poezie, proză, reportaj, eseu, critică de artă și literatură, culegere de folclor, dar și prezența unor aspecte din viața școlară — activități pionierești, activități ale cercurilor științifice, pagini închinate vacanței. Constantă este, de asemenea, reprezentarea elevilor tuturor claselor, fapt care determină o varietate tematică excepțională cît și o varietate de stil.*

Așezate în mediul rural sau în vecinătatea lui, unele publicații școlare manifestă preocupări de folclor soldate cu rezultate îmbucurătoare. E cazul foii literare **«STELUȚA»** *scoasă de Școala generală din orașul Victoria,care sub semnătura elevilor Andrei Banciu, Ion Burs, Mariana Taflan și Viorica Cîrje publică lirică populară culeasă din ținutul Sibiului.*

Colectivul de redacție al revistei **«ÎNCEPUTURI»** *din comuna Piatra-Slatina, își propune alcătuirea de sumare pe baza colaborării tuturor cercurilor care funcționează în școală. Prin însăși multitudinea domeniilor abordate revista aceasta va avea un caracter de informație și de cultură generală și e bine ca lucrurile să continue așa. Dimpotrivă, axată numai pe poezie și proză și chiar cu o Poștă a redacției, revista* **«MUGURI»**, *cuprinzînd creații ale pionierilor din Mediaș, este o revistă de strict profil beletristic. Mențiunea specială pe care trebuie să o acordăm revistei* **«MUGURI»** *(atenție, sînt numeroase reviste școlare din diferite orașe cu acest titlu!) editată de Liceul nr. 24 din București ține de grija cu care se alcătuiesc sumarele revistei și exigența pentru alegerea materialelor care se publică. În sfîrșit,* **«HAI LA DRUMEȚIE»**, *este o revistă cu totul și cu totul originală a Cercului de turism al elevilor de la Școala generală nr. 86 din București, excelentă prin fantezie, humor, dezinvoltură, ingeniozitate,cu un savuros serial de caricaturi.*

Iar concluzia se impune de la sine: cît mai multă originalitate, drum liber inițiativei elevilor, și, desigur, succes!

SÂNZIANA POP

LE COIN COIN
PRESSE

La un asemenea «colocviu» gazetăresc, nu puteau lipsi... oaspeții de peste hotare. Sub numele de «LE COIN-COIN» (mensuel de la classe de 5-ème B. Rédactrice en chef: Brigitte Benoit), revista școlărițelor din strada Daudeauville — Paris-ne-a adus, o dată cu mărturia unor debuturi promițătoare, aceeași febrilitate și pasiune publicistică, pe care am întîlnit-o la cei mai tineri gazetari bucureșteni.

Cîteva poezii, capitolul I dintr-un «mare roman inedit», cronicile de spectacol, jocurile — și îndeosebi acele de loc infantile «Pages speciales consacrées a l'Exposition Pablo Picasso» — constituie laolaltă un mesaj de prospețime și frumusete.

Țara

Mi-a fost dat de-o ursitoare
Leagăn, țara mea de soare,
Dunărea să-mi fie scaldă
Iar Carpații, buză caldă.

MIHAELA OPRIȘ
Școala generală nr. 188, București
din revista «Mugurel»

Toamna

Lungile zile cu farmec nespus
O dată cu frunzele toamnei s-au dus!
Și ceața se lasă, și vîntul te seacă,
Iar vara-i de mult un prieten ce pleacă...

Traducere după Victor Hugo
BIZIM ELENA,
orașul Gh. Gheorghiu-Dej,
din revista «Confluențe»

COLEGI, PRIETENI, PUBLICIȘTI...

Săptămîna trecută, revista Cutezătorii și sora sa, care apare în limba maghiară, revista Jobarat, au primit cu plăcere oaspeți dragi: «redactori», «secretari generali de redacție», «redactori șefi» ai publicațiilor bucureștene «MUGURI», «MUGUREL» și «HAI LA DRUMEȚIE» Cum? N-ați auzit încă de aceste publicații? Nu-i nimic, ele există, duc o viață intensă acolo unde apar, își au cititorii lor statornici, care așteaptă cu nerăbdare tipărirea (citește șapirografierea sau dactilografierea) fiecărui număr, iar dacă noi am pus ghilimelele de mai sus e numai pentru că, mai întîi de toate redactorii revistei sînt elevi, iar publicațiile amintite, revistele școlare de la Liceul nr. 24, Școala generală nr. 188 și Școala generală nr. 86, încă nu și-au căpătat faima revistelor de largă circulație. Altfel, ne-am dat seama din discuțiile noastre, pasiunea cu care se lucrează aici este aceeași ca în oricare altă redacție ce se respectă. Febra pregătirii numerelor, spiritul de echipă care-i leagă pe adevărații gazetari, ca pe bunii ostași cînd au de îndeplinit o grea misiune de luptă, schimburile de idei, bucuriile unor pagini reușite și, de ce să n-o spunem, necazurile unor pagini mai puțin reușite, sînt aceleași ca și ale noastre. În tableta de introducere la primul număr al unei alte publicații de acest fel, e vorba de revista «FLOARE ALBASTRĂ» a pionierilor și școlarilor de la o altă școală generală, redactorii au scris printre altele: «*Hai să ne jucăm de-a redacția mare, de-a redactorii mari și de-a publiciștii, haideți să ne jucăm și, cine știe? va răsări, poate, asemenea flori albastre din cîmp, un mare redactor, un scriitor de vază, un publicist cu renume...*»

Sincer vorbind, ne place mult de tot joaca aceasta serioasă a colegilor și prietenilor noștri mai tineri, și am dori-o cît mai multor copii din școlile noastre. Nu-i greu! Puțină hîrtie, cîteva creioane colorate, o mașină de scris sau un șapirograf, (iar acolo unde este posibil chiar un linotip) multă fantezie, și tot atît de multă pasiune pentru muncă și totul va fi gata. Nu-i nici ușor! Încercați! Dați-ne voie să ne considerăm prietenii și colegii voștri, dorindu-vă spor la lucru și multe, cît mai multe numere frumoase!

PETRE GHELMEZ

— Cîteva clișee bune, explică unul din redactorii revistei «Cutezătorii», foarte tinerilor confrați de la revistele școlare (foto 1).

◀ *Lîngă mașina «Super Albertina» la care se tipărește revista noastră.*

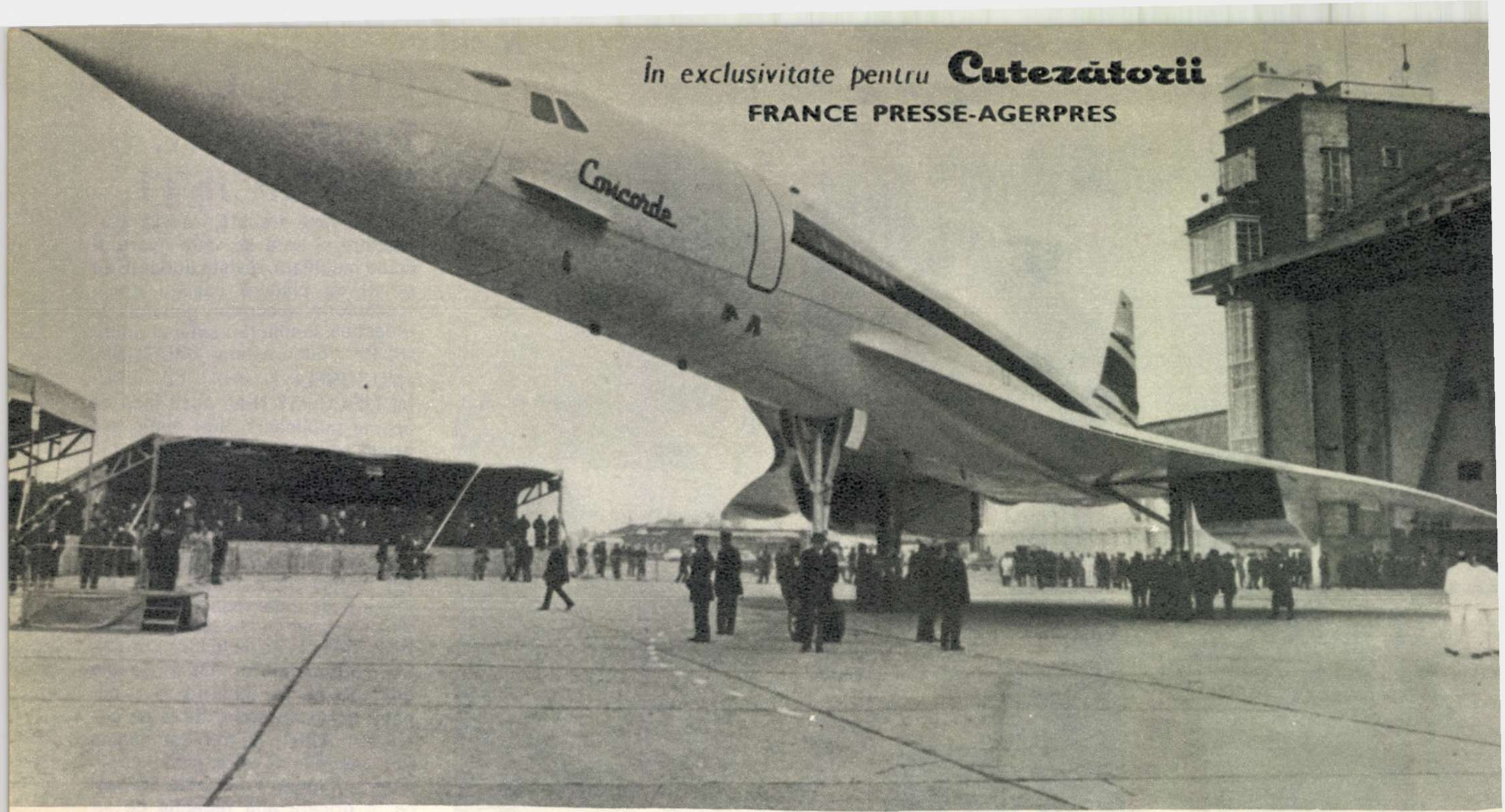

În exclusivitate pentru **Cutezătorii**
FRANCE PRESSE-AGERPRES

GIGANȚII ÎȘI IAU ZBORUL

Priviți calendarele. Ne aflăm încă în secolul I al aeronauticii. Sînt abia 65 de ani de la zborul fraților Wright și chiar mai puțini de la saltul aerian autonom al lui Vuia. Amintim toate acestea pentru ca revenind la prezent și trecînd în revistă tendințele actuale ale aviației, să nu credem că ne aflăm la capătul unei evoluții milenare. Icar, departe de a fi un «cap de serie», a fost numai un vis.

SECOLUL E GRĂBIT

O definiție a omului din veacul nostru ar trebui să cuprindă, printre alte date caracteristice, pe aceea că semenul nostru din secolul XX *se grăbește*. Străduinței sale de a înfăptui tot ce năzuiește la un nivel pe care înaintașii nu și l-au putut nici măcar imagina el îi adaugă factorul viteză. Întrecerea cu cronometrul își pune pecetea pe orașele ce se înalță pe realizările industriale, chiar și asupra timpului său liber. Pe Pămînt automobilele se întrec să cîștige cîteva secunde la kilometru tocmai pentru a servi mobilității necesare omului contemporan.

Dar în aer? Aci în fața elanului constructorilor se ridicase tocmai un zid misterios: al vitezei sunetului. Fenomenele care însoțesc depășirea celor 340 de metri pe secundă păreau că vor descuraja atît proiectanții cît și pasagerii prezumtivi ai unor aparate de zbor supersonice.

NEAȘTEPTATUL ROL AL LIMITELOR

O limită este însă ceva care se cere depășit. Ce poate fi mai mobilizator pentru tehnica modernă decît un obstacol? Pentru cutezătorii zilelor noastre, Alpii nu-s decît prilejul de a săpa un tunel, iar Canalul Mînecii ocazia de a realiza unul submarin.

Inima lui «Concorde 001» o formează reactoarele Olympus.

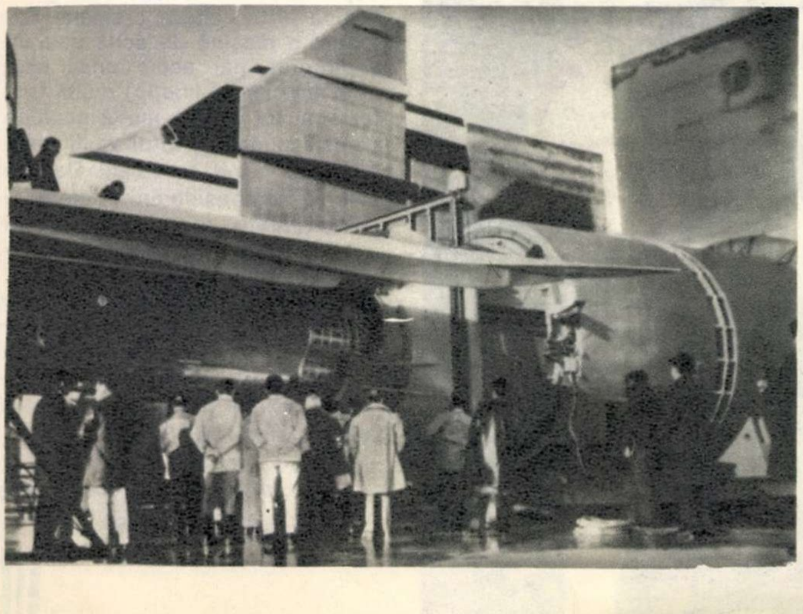

Trenul de aterizare al avionului «Concorde» întrece de două ori pe cei care-l montează.

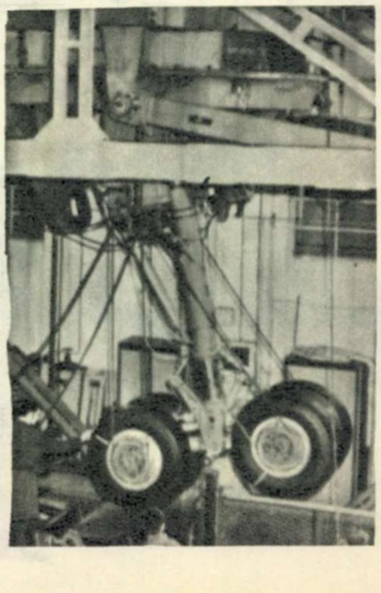

Aviația LA TIMPUL VIITOR

Această minunată ramură a științei și tehnicii, aviația, a cunoscut în secolul nostru o dezvoltare de-a dreptul uluitoare. În prezent există avioane supersonice ce realizează o viteză de 2 500—3 000 km pe oră, care sînt utilizate în special pentru aplicații militare; avioane cu geometrie variabilă, care să-și mărească suprafața la decolare și să și-o micșoreze la aterizare, pentru a obține cele mai bune performanțe; avioane experimentale ce depășesc viteza de 6 000 km pe oră și care vor face legătura cu aviația cosmică. Progresele obținute în aviația civilă sînt concretizate în proiectul avionului de pasageri supersonic **CONCORDE**, care va realiza 2 500 km pe oră și va îndeplini toate condițiile de securitate și de program de exploatare (distanțe foarte mari, fără escale). Avioane asemănătoare, de mare capacitate, depășind chiar 3 000 km pe oră, se află în proiect în U.R.S.S. și S.U.A., urmînd a succeda avionului **CONCORDE**. Credem că în anul 1971 vom asista la începerea traficului supersonic regulat de pasageri. Aviația ne rezervă multe alte realizări spectaculoase, mai ales dacă se va ajunge la simplificarea formalităților de control la aeroporturi, dacă se vor introduce legături rapide între oraș și aeroport prin elicoptere sau trenuri speciale pe pernă de aer etc. Paralel cu voga automobilelor, va urma o vogă a avioanelor de toate categoriile, care vor brăzda văzduhul în toate direcțiile.

ECarafoli

Acad. Elie CARAFOLI

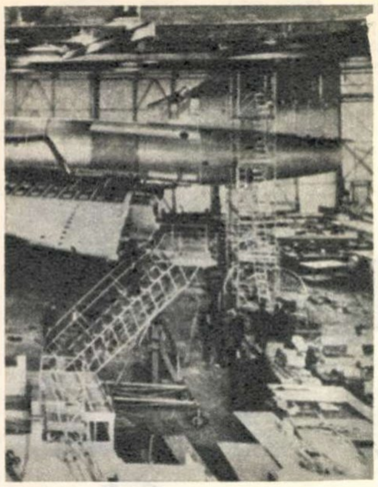

Pe cînd se monta «Concorde».

După ce aviația militară a dovedit că zidul sunetului, acest izvor de dificultăți, nu așteaptă decît să fie sărit, constructorii s-au pus cu seriozitate pe lucru. Deceniul nostru și-a propus să înnobileze omul cu nimbul unor viteze nemaivăzute (excluzînd rachetele).

UN NUME BINE GĂSIT

Adăugînd necesităților economiei mondiale tentația grandiosului, veche de cînd piramidele, hărnicia visului matematic al celor care «fac avioane» a dat viață primului dintre giganții care vor trece ca un bolid, cu pasageri la bord, zidul sonic.

Pionierul acestei temerare înfăptuiri poartă un nume ce exprimă una dintre cele mai frumoase aspirații omenești. «*Concorde*» — adică înțelegere. El s-a născut în același timp pe mesele proiectanților francezi și englezi, care au convenit, în 1962, să-l realizeze în colaborare. Și iată, după ani de muncă, rezultatul: săgeata argintie din fotografiile acestei pagini.

Cele patru motoare cu reacție Olympus reprezintă o parte din aportul englez și au fost produse la uzinele din Filton ale firmei British Aircraft Corporation. Aparatul, asamblat la Toulouse, cîntărește în forma actuală (de prototip) 148 tone și este capabil să se deplaseze autonom, avînd la bord 118 pasageri, pe o distanță de 6 400 km cu o viteză întrecînd *de două ori viteza sunetului*. Adică: *Paris-New York în 3 ore și jumătate!* Aparatul de serie va fi produs în 1971 și va transporta cu o viteză asemănătoare 132 de pasageri pe o distanță de 6 800 km.

RITMUL NOULUI

Prototipul «Concorde»-ului a fost expus încă în decembrie și se așteaptă pe curînd zborul lui experimental. Pentru constructorii de avioane însă acest produs admirabil, care încă n-a trecut «botezul aerului», nu mai reprezintă perspectiva. Realizatorii francezi se și gîndesc la un «Concorde» încă mai puternic, iar cei americani promit un «Boeing 2 707» care va zbura cam la trei ani după «Concorde», prezentîndu-ne în schimb o siluetă de 93 m lungime și oferind pasagerilor 300 de locuri. Viteza lui (care va întrece de trei ori pe a sunetului) îi rezervă locul de cel mai ambițios proiect supersonic prezentat pînă acum.

Cei care credeau că, o dată cu dezvoltarea tehnicii rachetelor, era aviației a luat sfîrșit s-au înșelat. Vom continua să admirăm pe cerul planetei forma în veșnică schimbare, dar mereu poetică a aripilor de metal.

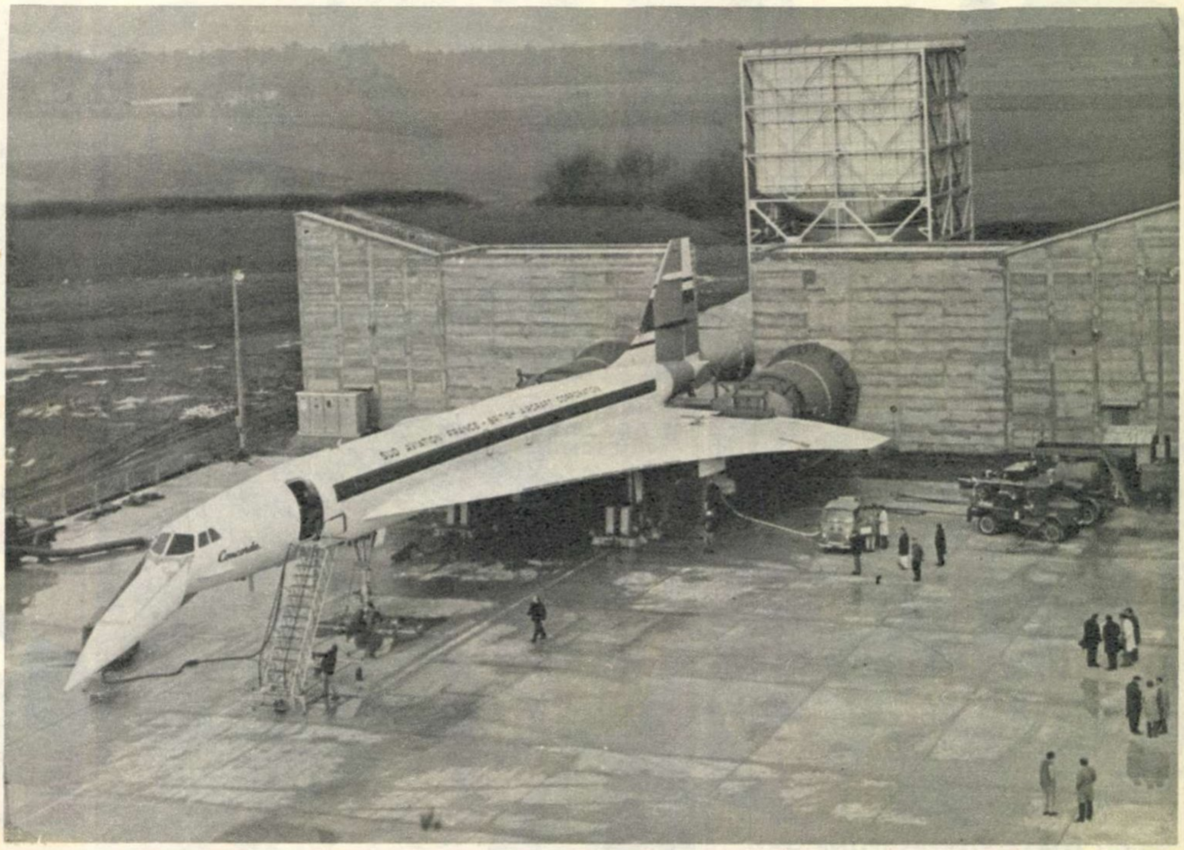

Pentru a se realiza proba în regim de lucru a reactoarelor a fost nevoie de o instalație specială. Înălțimea turnului de insonorizare: 22 metri.

TERRA II

Scenariu: TUDOR POPESCU
Ilustrații: ALBIU STĂNESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: **RACHETA «LUCEAFĂRUL» A PORNIT CĂTRE ASTEROIDUL R.M.-12. ÎN COSMOS A SALVAT MEMBRII ECHIPAJULUI UNEI RACHETE EȘUATE, CARE ÎN CELE DIN URMĂ S-AU DOVEDIT DOI BANDIȚI. UN GLONȚ DEFECTEAZĂ PILOTUL AUTOMAT ȘI RACHETA ESTE ATRASĂ DE SOARE. DOI EXTRAPĂMÎNTENI RĂSPUND APELULUI LOR ȘI VIN SĂ-I SALVEZE.**

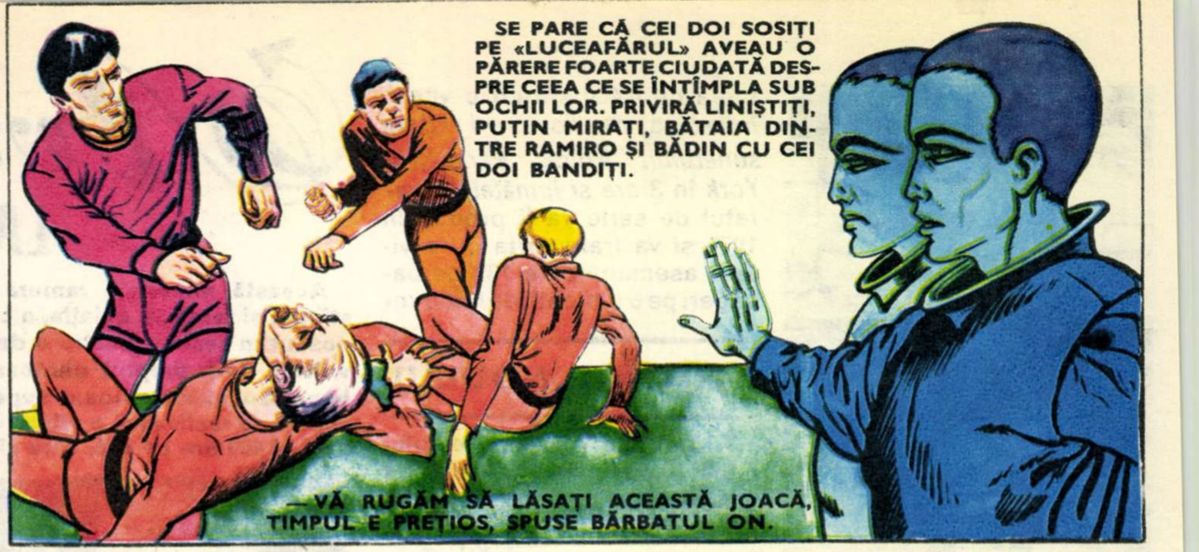
SE PARE CĂ CEI DOI SOSIȚI PE «LUCEAFĂRUL» AVEAU O PĂRERE FOARTE CIUDATĂ DESPRE CEEA CE SE ÎNTÎMPLA SUB OCHII LOR. PRIVIRĂ LINIȘTIȚI, PUȚIN MIRAȚI, BĂTAIA DINTRE RAMIRO ȘI BĂDIN CU CEI DOI BANDIȚI.
— VĂ RUGĂM SĂ LĂSAȚI ACEASTĂ JOACĂ, TIMPUL E PREȚIOS, SPUSE BĂRBATUL ON.

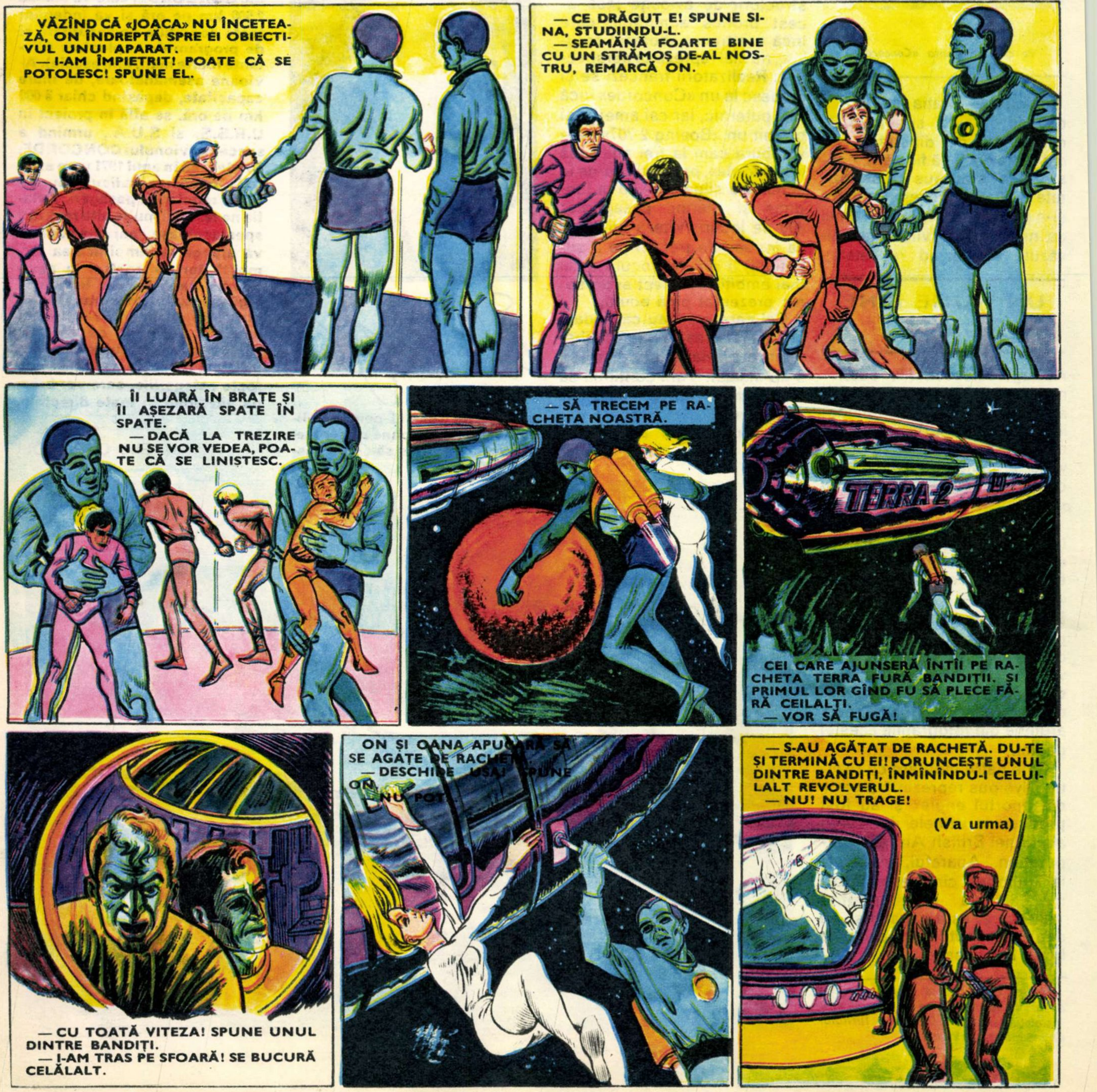
VĂZÎND CĂ «JOACA» NU ÎNCETEAZĂ, ON ÎNDREPTĂ SPRE EI OBIECTIVUL UNUI APARAT.
— I-AM ÎMPIETRIT! POATE CĂ SE POTOLESC! SPUNE EL.
— CE DRĂGUȚ E! SPUNE SINA, STUDIINDU-L.
— SEAMĂNĂ FOARTE BINE CU UN STRĂMOȘ DE-AL NOSTRU, REMARCĂ ON.
ÎI LUARĂ ÎN BRAȚE ȘI ÎI AȘEZARĂ SPATE ÎN SPATE.
— DACĂ LA TREZIRE NU SE VOR VEDEA, POATE CĂ SE LINIȘTESC.
— SĂ TRECEM PE RACHETA NOASTRĂ.
TERRA-2
CEI CARE AJUNSERĂ ÎNTÎI PE RACHETA TERRA FURĂ BANDIȚII. ȘI PRIMUL LOR GÎND FU SĂ PLECE FĂRĂ CEILALȚI.
— VOR SĂ FUGĂ!
— CU TOATĂ VITEZA! SPUNE UNUL DINTRE BANDIȚI.
— I-AM TRAS PE SFOARĂ! SE BUCURĂ CELĂLALT.
ON ȘI OANA APUCARĂ SĂ SE AGAȚE DE RACHETĂ.
— DESCHIDE UȘA! SPUNE ON.
— NU POT.
— S-AU AGĂȚAT DE RACHETĂ. DU-TE ȘI TERMINĂ CU EI! PORUNCEȘTE UNUL DINTRE BANDIȚI, ÎNMÎNÎNDU-I CELUILALT REVOLVERUL.
— NU! NU TRAGE!
(Va urma)